

JAMES REDFIELD

A ZECEA VIZIUNE

Continuarea aventurilor din
Profetiile de la Celestine

EDITURA MIX

Colecția „Romanul Inițiativ”

A ZECEA VIZIUNE

James Redfield

A ZECEA VIZIUNE

**Continuarea aventurilor din
Profețiile de la Celestine**

James Redfield

Traducere: Victoria Dragomir

 EDITURA MIX
BRAȘOV

Culegere: Victoria Dragomir
Tehnoredactare: Marius Stroie
Coperta: Marius Stroie
Corectură text: Victoria Dragomir
Consilier editorial: Florin Zamfir

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

REDFIELD, JAMES

A zecca viziune: continuarea aventurilor din Profetiile de la Celestine / James Redfield; trad.: Victoria Dragomir; ed.: Florin Zamfir - Brașov: Mix 2001

194 p.; 13 x 20 cm - (Romanul inițiativ; 2)

ISBN 973-99946-2-8

I. Dragomir, Victoria (trad.)

II. Zamfir, Florin (ed.)

821.111(73)-31=135.1

Copyright © 1996 by James Redfield

Originally published as „The Tenth Insight - Holding the Vision“

This edition published by arrangement with Warner Books, Inc.,
New York, New York, USA. All right reserved.

Copyright © 2001 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în
exclusivitate editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la:

tel.: 0368 101044; 0727 200609 *

fax: 0368 101044

e-mail: contact@edituramix.ro

ISBN 973-99946-2-8

Tiparul executat la s.c. TIPOGRAF s.r.l.

Ht. Ghimorghie, str. Constructorilor, nr. 3 • tel./fax: 0267 310214

e-mail: tipo-graf@artelecom.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Această carte care continuă *Profețiile de la Celestine* este o parabolă descrisă sub forma unei aventuri, o încercare de a ilustra transformarea spirituală continuă care se petrece în zilele noastre. Am scris aceste volume cu speranța că voi putea prezenta *o imagine care să fie recunoscută de toată lumea*, un portret viu al acestor peripeții, trăiri și fenomene noi ce definesc intrarea noastră în cel de-al treilea mileniu.

Consider că facem cea mai mare greșală atunci când credem că legile spiritualității au fost înțelese, fiind de-acum bine stabilite. Istoria ne arată că învățătura (cunoașterea) și cultura umană evoluează continuu. Numai părerile personale nu se schimbă, fiind închistate în dogmatism. Adevărul este mult mai dinamic și marea bucurie a vieții constă în a căuta acest adevăr, în a căuta propriile adevăruri și a le împărtăși apoi și altora, în a urmări modul cum ele se sincronizează și evoluează, căpătând o formă limpede exact la momentul potrivit pentru a produce un impact în viața cuiva.

Ne îndreptăm cu toții într-o anume direcție, fiecare generație aducându-și aportul ei la ceea ce au construit predecesorii, pentru a ajunge la un final ce ne-a fost destinat, dar pe care acum ni-l aducem numai vag aminte. Străbatem cu toții acest proces al „trezirii“, încercând să aflăm cine suntem de fapt și de ce ne aflăm aici, sarcină care adesea este foarte dificilă. Cu toate acestea, am convingerea fermă că dacă reușim să sintetizăm cele mai bune tradiții pe care le-am moștenit, dacă vom păstra tot timpul în minte ceea ce avem de făcut, vom putea trece peste toate încercările și relațiile tensionate care apar pe măsură ce străbatem acest drum, vom reuși să vedem miracolele din jur și ceea ce ne-a fost destinat să trăim.

Asta nu înseamnă că trebuie să minimalizăm formidabilele probleme cu care se confruntă încă omenirea, ci doar că fiecare dintre noi, în felul lui, este implicat în găsirea soluțiilor. Dacă vom rămâne treji, conștienți de acest mare mister care este viața, vom putea vedea că am fost „plasați“ perfect, exact la locul potrivit pentru... a schimba lumea.

...m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer.
Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe,
Și care vorbea cu mine, mi-a zis:
„Sue-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!“
Numaidecât am fost răpit în Duhul.
Și iată că în cer era pus un scaun de domnie... și scaunul de domnie
era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere.
Împrejurul scaunului de domnie stăteau
douăzeci și patru de scaune de domnie;
și pe aceste scaune de domnie stăteau
douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe...
Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou;
pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră...

Apocalipsa, 4.1, 3. 4: 21.1

CUPRINS

INTUIȚII DESPRE DRUM
9

TRECÂND ÎN REVISTĂ CĂLĂTORIA
25

SĂ NE ÎNVINGEM FRICA
40

SĂ NE AMINTIM
60

SĂ NE DESCHIDEM SPRE CUNOAȘTERE
72

POVEȘTEA TREZIRII NOASTRE SPIRITUALE
89

IADUL DIN NOI
112

SĂ IERTĂM
130

AMINTIRI DESPRE VIITOR
156

SĂ PĂSTRĂM ÎN MEMORIE VIZIUNEA
175

INTUIȚII DESPRE DRUM

Am pășit pe marginea proeminenței de granit și m-am uitat spre nord, la priveriștea ce mi se așternea la picioare. În față se întindea o vale largă a Munților Apalași, de o frumusețe izbitoare, lungă de vreo unsprezece kilometri și lată de vreo opt. De-a lungul văii se rostogolea un râu sinuos, ce traversa o pajiște întinsă și păduri dese, pline de culoare – păduri seculare, ai căror copaci aveau câteva zeci de metri înălțime.

Am aruncat o privire peste schița hărții pe care o aveam în mână. Desenul coincidea întru totul cu locul în care mă găseam: creasta abruptă pe care mă aflam, drumul care cobora în vale, descrierea peisajului, râul, colinele ce se întindeau pe partea opusă. Acesta trebuie să fie locul schițat de Charlene pe bilețelul găsit în biroul ei. De ce îl desenase oare? Și de ce o fi dispărut?

Trecuse mai bine de o lună de când Charlene nu mai luase legătura cu firma de cercetări la care lucra și, între timp, Frank Sims, un coleg de birou, alarmat de-a binelea, s-a gândit să mă sune *pe mine*.

„Mai are obiceiul să evadeze – îmi spusese el – dar niciodată nu a dispărut atât de mult timp, mai ales dacă avea programate întâlniri cu clienții. Ceva nu e în ordine aici.“

„Cum de m-ai sunat tocmai pe mine?“ l-am întrebat.

Mi-a spus că găsisese în biroul Charlenei o scrisoare de-a mea, în care îi povesteam despre peripețiile din Peru*. Acolo, pe un bilețel, notasem în grabă numărul meu de telefon.

„I-am sunat pe toți cei care o cunosc“, a adăugat el. „Se pare însă că nimeni nu știe nimic despre ea. Judecând după scrisoare, presupun că ești un prieten de-al Charlenei. Speram ca măcar tu să fi auzit ceva de ea.“

„Îmi pare rău“, i-am zis. „Nu am mai vorbit cu ea de patru luni.“

Spunând acestea, nu mi-a venit să cred că trecuse atâta timp. Când primise acea scrisoare de la mine mi-a telefonat, lăsându-mi un lung mesaj pe robot, prin care îmi făcea cunoscută emoția ei legată de Viziuni și în

* Este vorba despre întâmplările din *Profețiile de la Celestine*, de același autor (n.ed.)

care comenta despre viteza cu care acestea se răspândeau. Mi-am amintit că am ascultat de mai multe ori mesajul ei, dar am tot amânat să-i răspund, spunându-mi că o voi suna mai încolo, a doua sau a treia zi, când mă voi simți pregătit să vorbesc despre acel subiect. Știam că o convorbire cu ea mă va pune în situația de a-mi aminti și de a explica detalii legate de Manuscris și mi-am spus atunci că am nevoie de mai mult timp pentru a mă gândi și pentru a digera tot ce se întâmplase.

Adevărul era că mă preocupau acele părți ale profețiilor al căror efect mă ocolea. Păstrasem cu siguranță abilitatea de a mă conecta la energia spirituală – ceea ce era reconfortant pentru mine, având în vedere că relația cu Marjorie eșuase – și acum petreceam perioade mari de timp în singurătate. Eram mai conștient ca niciodată de existența gândurilor și a visurilor intuitive, de strălucirea unui peisaj sau a obiectelor dintr-o cameră. Însă mă îngrijora faptul că acele coincidențe despre care vorbea Manuscrisul deveniseră sporadice în viața mea.

De exemplu, mă puteam umple de energie găsind întrebările importante ale vieții mele și de regulă aveam o intuiție clară asupra a ceea ce trebuia să fac pentru a afla răspunsurile la aceste întrebări, dar, după ce acționeam în consecință, de prea multe ori efectele erau nesemnificative. Nu mi se transmitea nici un mesaj, nu se întâmpla nici o coincidență.

Acest lucru era valabil în special atunci când intuiția era legată de o persoană pe care o știam întrucâtva – poate o veche cunoștință sau cineva cu care lucrasem. Câteodată găseam puncte comune de interes cu acea persoană, dar de cele mai multe ori inițiativele mele – în ciuda eforturilor de a transmite energie – nu erau dintre cele mai inspirate, sau, mai rău, începeau cu entuziasm, pentru a pieri în cele din urmă într-o furtună de enervări și simțăminte neașteptate.

Aceste eșecuri nu m-au făcut mai irascibil, dar mi-am dat seama că ceva îmi scăpa atunci când încercam să trăiesc o perioadă mai lungă de timp conform Viziunilor. În Peru acționasem deseori spontan, în funcție de moment, cu un fel de încredere născută din disperare. Când m-am întors acasă însă, întâlnind din nou mediul meu obișnuit, înconjurat fiind adesea de oameni de un scepticism fățiș, parcă mi-am pierdut speranțele subtile și încrederea neclintită, ca și cum intuițiile mele dispăruseră undeva, în necunoscut. Uitasem parcă ceva foarte important din acele învățături, sau poate că nu descoperisem încă...

„Nu știu ce să mai fac“, a stăruit colegul Charlenei. „Cred că are o soră în New York. Ai idee cum aş putea să iau legătura cu ea, sau cunoști pe cineva care-mi poate spune unde o găsesc?“

„Regret – i-am spus – dar nu știu. Charlene și cu mine de-abia acum readucem la viață o veche prietenie. Nu îmi amintesc despre vreo rudă de-a ei și nu-i cunosc prietenii.“

„Atunci, dacă nu ai o idee mai bună, cred că o să anunț la poliție.“

„Nu am. Consider că este cea mai înțeleaptă soluție. Există cumva și alte fire?“

„Doar un desen, care ar putea reprezenta descrierea unui anume loc, dar e greu de spus.“

Mai târziu mi-a transmis prin fax biletul pe care îl găsisese în biroul Charlenei și o schiță cu niște linii, numere și însemnări. Stând apoi la birou și comparând desenul cu drumurile numerotate pe care le-am găsit într-un atlas al Americii de Nord, am dat peste ceea ce bănuisem: era chiar locul unde mă aflam acum. După aceea mi-a apărut în minte o imagine intensă cu Charlene, aceeași pe care o percepușem și în Peru, atunci când ni s-a povestit despre existența unei A Zecea Viziuni. Era oare dispariția Charlenei legată în vreun fel de Manuscris?

O boare de vânt mi-a atins fața și am privit din nou la peisajul de jos. Undeva, departe, în stânga, spre partea de vest a văii, se putea distinge un rând de terase. *Acolo* trebuie că se găsește orașul marcat de Charlene pe hartă. Am băgat hârtia în buzunarul vestei și m-am întors la șoseaua care urca spre Pathfinder.

Orașul era mic – două mii de locuitori, dacă e să dăm crezare tăbliței indicatoare montată înaintea unicului semafor de acolo. Majoritatea magazinelor erau aliniate de-a lungul unei singure străzi, paralelă cu râul. Am condus până când am găsit un motel lângă intrarea în Parcul Național, apoi am tras mașina vizavi de un restaurant, unde am văzut că intră mulți oameni. Printre ei era și un bărbat înalt, cu tenul închis la culoare, cu un păr negru, vâlvoi, care avea în mână un rucsac mare. S-a uitat rapid la mine și privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă.

M-am dat jos din mașină, am încuiat și, având o presimțire, am decis să intru mai întâi în restaurant, apoi să verific dacă mai au camere libere la motel. Înăuntru, în afară de câțiva turiști și localnici care intraseră înaintea mea, nu mai era nimeni. Cei mai mulți dintre ei nu mi-au luat în seamă privirea insistentă, dar, continuând să cercetez încăperea, ochii mi

s-au întâlnit din nou cu cei ai bărbatului înalt de mai înainte, care se îndrepta acum spre partea din spate a încăperii. Mi-a zâmbit ușor, s-a uitat la mine încă o clipă, apoi a ieșit pe ușa din dos.

L-am urmat. Stătea la vreo șapte metri mai încolo și se uita la rucsacul pe care îl avea în mână. Era îmbrăcat în jeanși, purta cămașă și cizme de cowboy și avea vreo cincizeci de ani. În spatele lui, soarele de după-amiază târzie trimitea umbre lungi peste copaci și ierburi, iar la patruzeci și cinci de metri mai încolo curgea râul, care își începea aici călătoria lui de-a lungul văii.

Omul a zâmbit fără prea multă convingere și a ridicat privirea către mine.

– Încă un turist? a întrebat.

– Sunt în căutarea unei prietene și presimt că mă poți ajuta.

A clătinat din cap, studiindu-mă cu atenție. S-a apropiat și mi-a spus că îl cheamă David Lone Eagle, apoi mi-a explicat – de parcă ar fi trebuit să știu și eu – că este urmaș direct al indienilor ce trăiau la început în această vale. Am observat acum o cicatrice subțire pe fața lui, care pornea de la marginea sprâncenei stângi și ajungea la bărbie, ocolind ochiul.

– Vrei o cafea? a întrebat. Fac o cafea bună la Perrier, la restaurantul de acolo. În schimb, la cafenea este îngrozitoare.

A înclinat capul, arătând spre râu, unde se vedea un cort ce fusese instalat în mijlocul a trei ploi uriași. Zeci de oameni se îndreptau spre acel loc, unii dintre ei mergând pe drumul ce trecea peste pod și intra apoi în Parcul Național. Totul părea să se desfășoare în deplină siguranță.

– Sigur că da, am răspuns. Mi-ar face plăcere.

Ajunși la locul de campare, a aprins focul la o butelie de voiaj, a turnat apă într-un ibric și l-a pus pe foc.

– Cum o cheamă pe prietena ta? m-a întrebat în cele din urmă.

– Charlene Billings.

S-a oprit, s-a uitat la mine și, în timp ce ne priveam lung, am văzut cu ochii minții o imagine clară a lui, din alte vremuri. Îmi apărea tânăr, îmbrăcat în piele de căprioară, stând lângă un foc mare. Fața îi era pictată cu însemnele războiului. Indigenii făcuseră un cerc în jurul lui, dar se mai aflau acolo și doi albi: o femeie și un bărbat foarte corpulent. Discuția era încinsă. Câțiva din grup pledau pentru război. Alții doreau o împăcare. I-a întrerupt, bătându-și joc de cei care vroiau pace. „Cum puteau să fie atât de naivi – le spunea el – după ce fuseseră trădați de atâtea ori?”

Femeia albă înțelegea ce se vorbea și cerea să fie ascultată și ea. Insista să spună că războiul putea fi evitat și valea protejată cum se cuvine, dacă terapia spirituală era suficient de puternică. El i-a respins toate argumentele

și după ce s-a certat cu ceilalți a încălecat și a plecat. Cei mai mulți dintre cei prezenți acolo l-au urmat.

– Intuiția ta este corectă, m-a adus el rapid la realitate.

A întins pe jos o pătură țesută în casă, invitându-mă să iau loc.

– O cunosc.

M-a privit apoi întrebător.

– Sunt îngrijorat. Nimeni nu mai știe nimic despre ea și nu vreau decât să mă asigur că este bine și să stau de vorbă cu ea.

– Despre cea de A Zecea Viziune? m-a întrebat, zâmbind.

– De unde știi?

– Am ghicit. Mulți dintre cei care vin aici, în vale, nu o fac doar pentru a vedea frumusețile rezervației, ci mai ales pentru a discuta despre Viziuni. Se bănuiește că A Zecea Viziune se află pe undeva, pe aici. Unii pretind chiar că știu și ce conține.

S-a întors și a pus cafeaua în apa care fierbea. Ceva din tonul vocii lui mă făcea să cred că mă testează, încercând să verifice dacă sunt cine am pretins că sunt.

– Unde este Charlene? am întrebat.

A arătat cu degetul înspre est.

– În pădure. De fapt, nu am cunoscut-o personal pe prietena ta, dar într-o seară, la restaurant, am auzit când a fost prezentată cuiva, apoi am văzut-o de mai multe ori. Cu câteva zile în urmă am zărit-o din nou. Era singură. Se ducea în vale și, judecând după bagajele pe care le avea, aş putea spune că și acum se mai află acolo.

Am privit înspre vale. Din acest loc părea imensă, întinzându-se în toate direcțiile.

– Unde crezi că s-ar fi putut duce? am întrebat.

M-a ținut o clipă cu privirea.

– Probabil că spre Canionul Sipsei. Acolo a fost găsită una dintre porți.

Mi-a studiat reacția.

– Una dintre porți?

A zâmbit misterios.

– Întocmai. O poartă spre o altă dimensiune.

M-am aplecat către el, amintindu-mi de experiența de la ruinele Celestine.

– Cine mai știe despre asta?

– Foarte puțini oameni. Până acum nu au fost decât zvonuri, informații disparate, intuiții. Nimeni nu a văzut nimic scris. Mulți dintre cei care vin să caute cea de A Zecea Viziune simt că au fost conduși

intenționat aici, pentru a se întâlni, și încearcă în mod sincer să experimenteze Viziunea A Noua, chiar dacă se plâng că un timp au fost ghidați de coincidențe, apoi acestea *au încetat* să se mai producă.

A chicotit ușor:

– Cu toate astea, iată că ne aflăm cu toții aici, nu-i așa? Cea de A Zecea Viziune se referă la înțelegerea acestei treziri – perceperea coincidențelor misterioase, dezvoltarea conștiinței spirituale pe Pământ, disparițiile provocate de A Noua Viziune – totul fiind văzut din perspectiva unei alte dimensiuni, astfel încât să putem înțelege de ce au loc aceste transformări și de ce participarea noastră la ele trebuie să fie deplină.

– De unde știi toate astea? am întrebat.

S-a uitat la mine cu ochi pătrunzători, înfuriindu-se brusc:

– Știu, pur și simplu!

A rămas grav încă o clipă, apoi expresia feței i s-a îmblânzit din nou. S-a întins și a turnat cafeaua în două cești, apoi mi-a dat una din ele.

– Strămoșii mei au trăit aici de mii de ani, a continuat el. Credeau că această pădure este un loc sacru, care face legătura între o altă lume, superioară, și cea pământească. Oamenii noștri trebuie să postească înainte de a intra în vale pentru a căuta leacurile ce le-au fost dăruite, dar și calea pe care o au de urmat în această viață. Bunicul mi-a povestit despre un șaman* care a venit aici dintr-un trib îndepărtat și i-a învățat pe ai noștri să caute ceea ce el numea „o stare purificatoare“. Șamanul le-a arătat cum să urmeze animalele – având asupra lor doar un cuțit – până când acestea îi conduceau la „poarta sacră spre lumea superioară“. Dacă se dovediseră vrednici, dacă se eliberaseră de simțămintele josnice, atunci poate li s-ar fi permis să pășească pe această poartă, să-și întâlnească strămoșii. Acolo ar fi văzut nu numai propriul trecut, ci și pe cel al întregii omeniri. Desigur că toate acestea au dispărut odată cu venirea omului alb. Bunicul nu-și mai amintește cum se poate ajunge la porți, iar eu nici atât. Nu putem face altceva decât să ne folosim imaginația, așa cum fac toți ceilalți.

– Ai venit aici pentru a căuta A Zecea Viziune, nu-i așa? am întrebat.

– Desigur... desigur. Dat tot ce fac nu este decât o penitență pentru obținerea iertării.

* șaman – slujitor al șamanismului (o religie primitivă, care are la bază credința că slujitorii cultului pot influența spiritele bune sau pe cele rele printr-un ritual special, manifestat prin extaz religios, prin dansuri și prin formule magice, practică de unele populații din nordul și centrul Asiei, de diverse triburi de eschimoși și de indienii din America de Nord, din America de Sud, din Indonezia și din Africa); vrăjitor (*n. ed.*)

Vocea i-a devenit din nou ascuțită și părea că vorbește mai mult pentru sine.

– De fiecare dată când încerc să merg mai departe, ceva din mine nu poate da uitării resentimentele și furia pentru ceea ce s-a întâmplat cu poporul meu. Și lucrurile continuă să se înrăutățească. Cum de ne-au fost furate pământurile, cum a putut fi distrus un mod de viață? Cum de s-a îngăduit așa ceva?

– Aș fi vrut ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat, am spus. A privit în pământ și a râs satisfăcut.

– Te cred. Totuși, nu mă pot abține să nu fiu furios atunci când mă gândesc că această vale a fost greșit folosită. Vezi cicatricea asta? a întrebat arătând spre fața lui. Nu am putut evita o bătaie atunci când s-a întâmplat ceea ce ți-am povestit. Cowboyii texani băuseră foarte mult. Aș fi putut să fug, dar mânia fierbea înăuntrul meu.

– Cea mai mare parte a văii este protejată acum prin includerea ei în Parcul Național, nu-i așa? am întrebat.

– Doar jumătate din ea, cea din partea de nord a râului. Politicienii caută însă în permanență să o vândă sau să aducă „civilizația“ aici.

– Și cealaltă jumătate a cui este?

– Mult timp a aparținut unor persoane, dar acum vrea s-o cumpere o corporație străină. Nu știm cine este în spatele ei, însă unora dintre proprietari le-au fost oferite sume imense ca să vândă.

A privit în zare un moment, apoi a spus:

– Ceea ce mă frământă pe mine este că aș fi vrut ca ultimele trei secole să se fi petrecut altfel. Mă simt ofensat de faptul că europenii au venit și s-au așezat pe acest continent, fără să aibă nici o considerație pentru oamenii care se aflau deja aici. A fost o crimă. Aș fi vrut ca totul să se fi întâmplat altfel, de parcă aș mai putea să schimb cumva trecutul... Modul nostru de viață era important. Învățasem să ne *amintim*. Acesta ar fi fost mesajul extraordinar pe care europenii l-ar fi putut primi de la poporul meu, dacă ar fi stat măcar să asculte.

În timp ce vorbea, în mintea mea a apărut o altă imagine: doi oameni – un indigen și femeia albă de mai înainte – stăteau de vorbă pe malul unui râu. În spatele lor era o pădure deasă. După un timp, alți indigeni s-au adunat în jurul lor pentru a asculta ce vorbeau.

„Putem să îndreptăm lucrurile“, a spus femeia.

„Nu știm încă suficient despre asta“, a răspuns indigenul și pe fața lui se putea citi un mare respect pentru femeie. „Cele mai multe căpetenii au plecat deja.“

„De ce nu? Gândește-te la ce am discutat. Chiar tu spuneai că dacă există credință, totul se poate îndrepta.“

„Da“, a răspuns el. „Dar credința este o certitudine care vine din cunoașterea lucrurilor. Strămoșii aveau această cunoaștere, însă puțini dintre noi au ajuns la ea.“

„Poate că a venit momentul să ajungem și noi la această cunoaștere“, a insistat femeia. „Trebuie să încercăm!“

Scena din mintea mea a fost întreruptă de vederea câtorva paznici ai rezervației, care s-au apropiat de un bărbat în vârstă, ce se afla pe pod. Acesta avea părul grizonat, tuns îngrijit și era îmbrăcat cu niște pantaloni marinărești și o cămașă scrobită. Când s-a mișcat, mi s-a părut că șchiopătează.

– Îl vezi pe omul de acolo, cel cu paznicii? a întrebat David.

– De vreo două săptămâni îl tot văd prin zonă. Cred că numele mic este Feyman, dar nu știu cum îl mai cheamă.

David s-a aplecat spre mine și pentru prima dată mi s-a părut că îmi acordă încredere totală.

– Ascultă-mă pe mine, aici se petrec lucruri foarte ciudate. Am impresia că de câteva săptămâni paznicii țin socoteala turiștilor care intră în rezervație. N-au mai făcut așa ceva până acum. Cineva mi-a spus ieri că au închis partea de est a parcului. Sunt acolo unele zone care se află la cincisprezece kilometri depărtare de șoseaua principală și totuși există persoane care se aventurează până la ele, iar unii dintre noi am început să auzim zgomote ciudate venind din direcția aceea.

– Ce fel de zgomote?

– Zgomote stridente, pe care cei mai mulți nu le pot percepe. S-a ridicat brusc în picioare, strângându-și la repezeală cortul.

– Ce faci? l-am întrebat.

– Nu mai pot sta aici, mi-a răspuns. Trebuie să ajung în vale!

S-a oprit după o clipă și s-a uitat din nou la mine.

– Ascultă – mi-a zis – trebuie să-ți spun ceva. Am văzut-o de câteva ori pe prietena ta împreună cu Feyman.

– Ce făceau?

– Stăteau de vorbă, dar sunt sigur că ceva nu e în ordine.

A continuat să-și strângă lucrurile.

L-am privit o clipă în tăcere. Nu știam ce să cred despre ceea ce-mi spusese, dar simțeam că avea dreptate când afirma că Charlene trebuie să fie undeva, în vale.

– Așteaptă să-mi iau și eu echipamentul, am spus. Vreau să merg cu tine.

– Nu, a zis el repede. E necesar ca fiecare să-și aibă propria experiență în această vale. Deocamdată nu te pot ajuta. Este intuiția mea și eu sunt cel care trebuie s-o urmeze.

Părea că suferă în timp ce spunea asta.

– Dar ai putea să-mi indici locul exact unde se află canionul?

– Urmează cursul apei vreo trei kilometri. Vei ajunge la un pârlăuș care se varsă în râu, venind dinspre nord. Mergi apoi pe firul lui încă vreun kilometru și jumătate și vei fi chiar la gura Canionului Sipsey.

Am dat din cap în semn că am înțeles și am vrut să plec, dar m-a prins de braț.

– Ascultă – mi-a spus din nou – poți să-ți găsești prietena dacă îți mărești nivelul energetic. Sunt în vale anumite locuri care te vor ajuta să faci asta.

– Porțile spre o altă dimensiune? am întrebat.

– Da. Acolo poți descoperi A Zecea Viziune, însă pentru a găsi aceste locuri, trebuie să înțelegi esența intuițiilor tale și să știi să *menții* imaginile mentale. Privește cu atenție animalele și vei începe să-ți „amintești” ce cauți tu în această vale, de ce ne aflăm cu toții aici... Ai însă grijă să nu fii văzut atunci când intri în pădure.

A căzut pe gânduri o clipă.

– O să-l găsești acolo pe un prieten de-al meu. Îl cheamă Curtis Webber. Dacă-l vezi, spune-i că m-ai întâlnit și că am să dau eu de el.

A zâmbit ușor și a continuat să-și strângă cortul.

Aș fi dorit să-l întreb ce a vrut să spună când a pomenit de „esența intuițiilor” și de animale, dar a evitat să mă mai privească și s-a concentrat asupra lucrului.

– Mulțumesc, am spus.

A dat ușor din mână.

Am închis fără zgomot ușa de la camera motelului și am ieșit ușurat afară, în noaptea cu lună. Aerul rece și tensiunea momentului m-au făcut să mă înfior. M-am întrebat de ce fac toate astea? Nu exista nici o dovadă că Charlene se mai afla în vale sau că bănuielele lui David ar fi corecte. Totuși, în adâncul sufletului știam că ceva nu era în regulă. Timp de câteva ore am cugetat dacă este bine să-l sun pe șeriful de acolo. Ce i-aș fi putut spune însă? Că prietena mea dispăruse de acasă și că a fost văzută intrând

În pădure de bunăvoie, că se afla probabil în pericol? Toate astea nu aveau la bază decât un bilețel găsit la sute de kilometri de aici. Ar fi fost nevoie de foarte mulți oameni pentru a o căuta în această sălbăticie și știam că nimeni nu ar fi făcut asta fără a avea niște date sigure.

M-am oprit și m-am uitat la luna care se înălța deasupra copacilor. Mi-am propus să traversez râul prin partea de est a secției de poliție și apoi să urmez șoseaua principală până când voi intra în vale. Contasem pe faptul că luna îmi va lumina drumul, dar nu aș fi vrut totuși să o facă atât de bine: se putea vedea la o sută de metri în față.

Am trecut pe lângă restaurant și m-am îndreptat spre locul de campare al lui David, care era neocupat. Omul împrăștiase chiar frunze și cetină, pentru a îndepărta orice semn al prezenței sale acolo. Ca să ajung unde plănuisem, trebuia să parcurg o porțiune de vreo patruzeci de metri, ce se afla în raza vizuală a polițiștilor, însă numai aici mi-am dat seama de asta. Prin fereastra clădirii am văzut doi ofițeri stând de vorbă. Unul dintre ei s-a sculat în picioare și a ridicat receptorul unui telefon.

M-am ghemuit, așezându-mi rucsacul pe umeri și m-am îndreptat spre zona nisipoasă de pe malul râului, apoi am intrat în apă, „înotând“ printre pietre de râu și bușteni putrezi. Un cor de broaște și de greieri s-a dezlănțuit în jurul meu. Am aruncat iute o privire spre polițiști: continuau să stea de vorbă, nebăgând de seamă că cineva se furișa pe lângă ei. La un moment dat apa mi-a ajuns în partea de sus a coapsei, dar în câteva secunde am parcurs cei douăzeci și cinci de metri care mă despărteau de un loc de pe mal unde creșteau pini.

Am înaintat cu atenție, până când am găsit traseul turistic ce ducea în vale. Spre est, acesta se pierdea în întuneric și aveam rețineri să o pornesc într-acolo. De unde venea zgomotul acela misterios, de care David se temea atât de tare? Peste ce aș fi putut da în întuneric?

Am înlăturat teama, știind că trebuie să merg mai departe, dar făcând un compromis cu mine însumi, m-am abătut de la traseu cu doar vreo opt sute de metri, intrând în pădurea deasă, unde urma să-mi instalez cortul și să-mi petrec restul nopții și fiind bucuros că puteam să mă descalț de cizmele ude și să le pun la uscat. Era mai înțelept să pornesc la drum ziua.

M-am trezit în zori, gândindu-mă la misterioasa remarcă a lui David, referitoare la *menținerea* intuițiilor și, întins încă în sacul de dorinit, am trecut în revistă ceea ce înțelesesem eu din A Șaptea Viziune, în special partea care se referea la conștientizarea faptului că în viața noastră coincidențele se petrec după un anumit program. Conform celei de A

Șaptea Viziuni, odată ce am ajuns să ne vedem limpede teatrul de control*, vom putea identifica anumite întrebări legate de viața noastră, mai precis de carieră, de relațiile cu ceilalți, de locul unde ar trebui să trăim, de felul cum ne vom urma calea. Apoi, rămânând în această stare de conștiență, presimțirile, intuițiile, flerul, ne vor sugera unde să mergem, ce să facem, cu cine să stăm de vorbă, pentru a găsi răspunsurile la acele întrebări.

După aceasta, ar trebui să se petreacă o coincidență, care ne va dezvălui motivul ce ne-a determinat să urmăm acel drum și ne va da noi informații legate de întrebarea noastră, conducându-ne astfel mai departe pe drumul vieții. Cum am putea *menține* ajutorul intuițiilor?

Ieșind din sacul de dormit, am scos capul din cort, verificând din ochi împrejurimile. Neobservând nimic neobișnuit, am înfruntat aerul răcoros de afară, m-am dus la râu și m-am spălat pe față cu apă rece. Apoi am împachetat și m-am îndreptat din nou spre răsărit, ciugulind dintr-un sandvici și având grijă să rămân ascuns printre copacii înalți de pe malul râului. După vreo cincikilometri, m-a năpădit un val de teamă și de neliniște, apoi m-am simțit obosit, așa că m-am așezat sub un copac, încercând să mă concentrez asupra mediului și să câștig energie. Cerul era senin și razele soarelui dansau printre copaci și în jurul meu, pe pământ. La vreo trei metri mai încolo am observat o plantă micuță, cu boboci galbeni și m-am concentrat asupra frumuseții ei. În lumina soarelui părea mai strălucitoare, iar frunzele îi erau de un verde intens. I-am simțit deodată parfumul, dimpreună cu mirosul frunzelor ude și al pământului reavăn.

În același timp, din copacii dinspre nord s-a auzit chemarea unei ciori. M-a uimit bogăția acelor sunete și, spre surprinderea mea, nu am putut să le localizez cu exactitate. Concentrat asupra lor, am devenit conștient de zecile de sunete care alcătuiau corul acelei dimineți: cântecul păsărelelor, bâzâitul unui bondar care zbura printre margaretele de pe malul apei, clipocitul râului peste pietre și ramuri rupte, dar și altceva, un zgomot de-abia perceptibil, care făcea notă discordantă. M-am ridicat și m-am uitat în jur. De unde venea acest zgomot, ce era cu el?

Am luat rucsacul de jos și mi-am continuat drumul spre est. Din cauza zgomotului făcut de propriii pași, trebuia să mă opresc din când în când pentru a putea auzi acel bâzâit, care era încă prezent. În față, pădurea se sfârșea și am început să merg pe o pajiște întinsă, lungă de vreo opt sute de metri, plină cu salvie deasă, înaltă de vreo șaptezeci de centimetri

* teatrul de control – scenariul pe care ni-l compunem în minte și pe care apoi îl punem în practică, pentru a controla oamenii și situațiile, în scopul de a câștiga energie; a se vedea capitolul „Lumină asupra trecutului” din *Profețiile de la Celestine* (n. trad.)

și colorată cu flori de câmp. Vântul unduia vârfurile salviei. Ajunsesem aproape de capătul pajiștei, când am observat, în spatele unui copac căzut la pământ, un rug de mure. Frumusețea lui mi s-a părut izbitoare și am pornit într-acolo pentru a-l privi mai de aproape, gândindu-mă că trebuie să fie plin de mure.

Făcând acest lucru, am avut o senzație acută de «déjà vu». Împrejurimile mi s-au părut dintr-o dată foarte cunoscute, ca și când mai mâncasem cândva mure aici. Cum era posibil? M-am așezat pe un buștean. În minte mi-a apărut imaginea clară a unui lac și, pe fundal, mai multe căderi de apă, ceea ce, de asemenea, mi se părea cunoscut. M-am simțit din nou neliniștit. Deodată, un animal a fugit zgomotos de lângă rugul de mure, făcându-mă să tresar, și s-a îndepărtat vreo șapte metri spre nord, după care s-a oprit brusc. Fusese ascuns între salvii și habar n-am ce era, dar îi puteam vedea unmele în iarbă. După câteva minute a țâșnit înapoi câțiva metri, rămânând din nou nemișcat preț de mai multe secunde, apoi s-a repezit iarăși vreo trei metri spre nord, pentru a se opri din nou. M-am gândit că ar putea fi un iepure, deși făcea niște mișcări foarte ciudate.

Țîmp de cinci sau șase minute am privit spre locul unde animalul făcuse ultima mișcare, apoi m-am îndreptat într-acolo. Când m-am apropiat la vreo trei metri, a țâșnit din nou spre nord. Înainte să dispară, am reușit să zăresc codița albă și picioarele dinapoi ale unui iepure foarte mare.

Am zâmbit și mi-am continuat drumul spre est, urmând cărarea și ajungând în sfârșit la marginea pajiștii, de unde am intrat din nou într-o pădure deasă. Acolo am găsit un pâraiaș, de vreun metru lățime, care se vărsa în râul din stânga. Am știut că acesta este locul despre care-mi spusese David. Acum ar fi trebuit s-o iau spre nord. Din păcate, în direcția aceea nu era nici o potecă și, mai rău, de-a lungul pâraului creșteau arbori tineri, deși, precum și tufișuri de măceși, pline de ghimpi. Nu puteam să trec pe acolo. Trebuia să mă întorc la pajiște și să găesc o cale de a ocoli acelloc.

Am făcut drum întors prin iarbă, mergând pe liziera pădurii și căutând o breșă în acel puiet stufos. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că o luasem pe urmele iepurelui, apoi am văzut din nou pâraiașul. Aici puietul și tufișurile se mai răreau, permițându-mi să ajung într-un loc mai aerisit, cu copaci bătrâni, de unde am putut urma apoi pâraul spre nord.

După vreun kilometru și jumătate, pe ambele părți ale pâraului au început să se înalțe coline și, mergând mai departe, dealurile se transformau în pereți abrupti, ce formau intrarea într-un canion.

Când am ajuns acolo, m-am așezat la umbra unui hiori* mare și am privit ceea ce se desfășura în fața ochilor mei: pe o distanță de o sută de metri, pe ambele părți ale pârâului, dealurile aveau proeminențe abrupte de calcar, înalte de vreo cincisprezece metri, apoi se arcuiau în afară, formând un canion uriaș, lat cam de trei kilometri și lung de cel puțin șase și jumătate. Prima jumătate de kilometru era ușor împădurită și acoperită cu multă salvie. Mi-am amintit de bâzâitul acela bizar de mai înainte și am ascultat cu mare atenție timp de aproape zece minute, dar nu se mai auzea nimic.

În cele din urmă am scos din bagaje butelia de voiaj, am aprins focul, am pus într-un vas apă din bidon, am golit în el conținutul unui plic de supă și am pus vasul pe foc. Am privit câteva clipe cum râul șerpuia în sus, apoi se pierdea. Am văzut din nou cu ochii minții lacul și căderile de apă, numai că de această dată parcă eram și eu acolo, părând că vreau să întâmpin pe cineva. Am revenit la realitate. Ce se întâmpla oare? Parcă aceste imagini erau tot mai reale. Îl văzusem întâi pe David într-un alt timp și acum cascadele acelea...

Atenția mi-a fost atrasă de ceea ce se întâmpla în canion. Am aruncat o privire înspre pârâu, apoi dincolo de el, spre un copac singuratic și golaș, ce se afla la vreo două sute de metri depărtare. Acum era acoperit doar de ciori. Câteva dintre ele au zburat și s-au așezat pe pământ. Cred că erau aceleași ciori pe care le auzisem mai devreme. Dintr-o dată, și-au luat toate zborul și au început să se rotească agitate deasupra copacului. În acel moment le-am putut auzi din nou croncăniturile și, la fel ca mai înainte, mi s-a părut că acele sunete vin de undeva, mult mai de aproape.

Apa care clocotea și şuieratul aburului mi-au îndreptat din nou atenția spre butelia mea de voiaj. Apa căzuse în lături și stinsese focul. În timp ce închideam gazul, cu cealaltă mână am apucat vasul cu un ștergar. După ce lichidul s-a potolit, am pus din nou vasul pe foc, apoi m-am uitat iarăși la copacul din depărtare. Ciorile dispăruseră.

Am mâncat la repezeală, am spălat vasele, am împachetat, apoi am intrat în canion. Am băgat de seamă că aici culorile erau mult mai intense. Salvia părea de un auriu uimitor și era presărată cu sute de flori de câmp – albe și galbene și portocalii. Dinspre stâncile din partea de est, vântul aducea miresme de cedru și de pin.

* hiori – arbore din America de Nord, asemănător cu nukul, din al cărui lemn greu, foarte tare și flexibil, se fac diverse obiecte, mai ales schiuri (n. ed.)

Deși am continuat să urmez pâraul, mergând spre nord, am ținut sub observație copacul înalt din stânga mea. Când acesta s-a aflat exact în partea de vest, am văzut că pâraul se lătea brusc. Mi-am croit drum printre sălcii și mi-am dat seama că ajunseseam la un lac ce alimenta nu numai pâraul de-a lungul căruia mersesem până acum, ci și un altul, care mai încolo cotea spre sud-est. La început am crezut că acesta era lacul care-mi apăruse în minte, numai că aici nu existau cascade.

Mai încolo mă aștepta încă o surpriză: spre partea de nord a lacului, pâraul meu dispărea complet. Atunci, de unde venea apa? Mi-a trecut prin minte gândul că atât lacul, cât și pâraul pe care-l urmasem proveneau dintr-un imens izvor subteran, care ieșea la suprafață în acest loc.

La vreo cincisprezece metri în stânga am observat o ridicătură lină, pe care creșteau trei sicomori*, având trunchiurile de vreo șaptezeci de centimetri în diametru fiecare. Era un loc perfect pentru popas și pentru a cugeta câteva minute. Am mers într-acolo și mi-am făcut culcuș între ei, apoi m-am rezemat de unul dintre cei trei copaci. În fața mea, la vreo doi metri și jumătate se aflau ceilalți doi arbori, în stânga se vedea copacul cu ciori, iar în dreapta pâraul de care am amintit. Întrebarea cheie era următoarea: încotro ar fi trebuit să mă îndrept? Puteam să stau aici zile întregi, fără a avea vreun semn despre Charlene. Pe de altă parte, ce însemnau acele imagini care-mi apăreau în minte?

Am închis ochii, încercând să refac imaginea lacului și a cascadelor, dar oricât mă străduiam, nu îmi mai puteam aminti exact toate detaliile. În cele din urmă m-am lăsat păgubaș și m-am uitat pierdut la iarbă și la florile de câmp, apoi la cei doi sicomori din fața mea. Trunchiurile lor aveau scoarța de un cenușiu închis, amestecat cu alb și străbătut de dungi cafenii și de culoarea chihlimbarului. În timp ce mă concentram asupra acestei fîmuseți, culorile păreau că se intensifică și că devin mai irizate. Am tras adânc aer în piept și am privit din nou pajiștea și florile. Copacul cu ciori părea de o strălucire aparte.

M-am ridicat, mi-am luat bagajul și m-am îndreptat către el. În acel moment, într-o străfulgerare, am avut din nou în minte imaginea lacului și a cascadelor. De astă dată am încercat să văd toate detaliile: lacul era mare, de aproape o jumătate de hectar, și apa care îl alimenta venea de undeva din spate, căzând în mai multe trepte. Căderea cea mai mică era de vreo cinci metri. Ultima însă era de pe o stâncă abruptă, înaltă de vreo zece metri. Și în această imagine părea că merg în întâmpinarea cuiva. Zgomotul

* sicomor – arbore exotic gigant, cu lemn tare și cu fructe comestibile, asemănătoare cu smochinele (n.ed.)

unui vehicul care venea din stânga m-a întrerupt brusc din reverie. M-am lăsat pe vine, în spatele unor tufișuri. Dinspre pădurea din stânga venea un jeep, care a traversat pajiștea și s-a îndreptat spre sud-est. Știam că paznicii rezervației interziseseră prezența vehiculelor în această zonă, așa că pe mașină nu puteau fi decât însemnele lor. Spre surprinderea mea, pe jeep nu era inscripționat nimic. Când a ajuns la vreo cincisprezece metri de mine, vehiculul a oprit. Prin frunzișul din față, am putut distinge înăuntru o singură persoană, care, la rândul ei, observa zona cu un binoclu, așa că m-am făcut una cu pământul. Oare cine era individul?

Mașina a pornit din nou, dispărând rapid printre copaci. M-am întors și am rămas locului, ascultând dacă se mai aude bâzâitul acela bizar de mai înainte, dar nici de data asta nu am mai auzit nimic. Mi-a trecut prin minte să mă întorc în oraș și să caut o altă modalitate de a o găsi pe Charlene. Însă în adâncul sufletului știam că nu este posibil, că aceasta era singura cale. Am închis ochii și mi-am amintit din nou de ceea ce îmi spusese David în legătură cu menținerea intuițiilor, apoi am revăzut imaginea lacului și a cascadei. M-am ridicat și mi-am continuat drumul spre copacul cu ciori, încercând să păstrez în minte scena de mai înainte.

Deodată, am auzit țipătul strident al unei alte păsări. Îi puteam distinge cu greu forma, undeva, în stânga mea, departe de copac. Am mărit pasul, încercând pe cât posibil să păstrez pasărea în raza vizuală. Apariția ei a determinat parcă o creștere a energiei mele, chiar dacă la un moment dat pasărea a dispărut dincolo de orizont. Am continuat să merg încă vreo doi kilometri în direcția în care ea zburase, străbătând un șir de coline stâncoase. Ajuns în vârful celei de-a treia, am încremenit din nou când am auzit în depărtare alt sunet, ce părea să fie făcut de o apă curgătoare. De fapt era vorba de o *cascadă*. Am coborât cu grijă versantul și am ajuns la un defileu adânc, având iarăși senzația de «déjà vu». Am urcat apoi dealul următor și, dincolo de creasta lui, am văzut lacul și căderile de apă: erau mult mai frumoase decât îmi apăruseră mie în minte și se întindeau pe o suprafață mult-mai mare. Numai lacul ocupa aproape un hectar, fiind cuibărit între bolovani uriași, iar apa lui – limpede precum cristalul – era de un albastru strălucitor în soarele după-amiezii. În dreapta și în stânga lacului erau o mulțime de stejari gigantici, înconjurați de arțari, arbori de cauciuc și sălcii.

În celălalt capăt al lacului se vedea o explozie de lichid alb, pulverizat, opac, spuma fiind cauzată de două cascade învolburate, care cădeau de pe o stâncă ce se înălța mult deasupra lacului. Mi-am dat seama că lacul

nu alimenta nici o apă curgătoare. De aici, apa își urma cursul în tăcere, pe sub pământ, pentru a ieși la suprafață lângă copacul cu ciori, dând naștere astfel pârâului de acolo.

Pe când observam fiinusețea aceluia loc, senzația de «déja vu» s-a amplificat. Sunetele, culorile, imaginea pe care o aveam în fața ochilor, totul mi se părea extrem de cunoscut. Era clar că mai fusesem în aceste locuri. Dar când?

Am coborât spre lac și am străbătut întreaga zonă: am gustat din apa lui, am mers la cascade pentru a mă lăsa atins de picăturile lor, m-am urcat pe bolovanii aceia uriași și am atins copacii. Aș fi vrut să mă „scufund” și eu în acel loc, să fac parte din el. În cele din urmă, am grăbit pasul spre unul dintre bolovanii aceia netezi, ce se înălțau la vreo șapte metri deasupra lacului și acolo am stat cu ochii închiși în soarele după-amiezii, simțindu-i razele care cădeau pe fața mea. În acel moment o altă senzație cunoscută mi-a străbătut corpul: sentimente de afecțiune și de considerație pe care nu le mai trăisem de luni de zile. De fapt, le uitasem cu totul, deși acum recunoșteam această manifestare a lor. Am deschis ochii și m-am întors rapid, știind exact pe cine voi vedea.

TRECÂND ÎN REVISTĂ CĂLĂTORIA

Deasupra mea, pe o stâncă, acoperit pe jumătate de o altă proeminență și zâmbind larg, stătea Wil*. Era puțin în afara razei mele vizuale, așa că a trebuit să clilesc și să mă concentrez pentru a-i distinge trăsăturile.

– Știam că o să vii, mi-a spus el, escaladând sprinten stânca și sărind pe bolovanul de lângă mine. Te așteptam.

În timp ce mă îmbrățișa, m-am uitat la el copleșit. Fața și mâinile îi erau luminescente, în rest părea normal.

– Nu-mi vine să cred că ești aici! am îngăimat eu. Ce s-a întâmplat în Peru, când ai dispărut? Unde ai fost de atunci?

Mi-a făcut semn să mă așez pe o stâncă din fața lui.

– O să-ți povestesc totul – mi-a zis – dar mai întâi spune-mi ce te-a adus aici, în vale.

I-am relatat cu lux de amănunte despre dispariția Charlenei, despre bilețelul pe care desenase valea și despre întâlnirea cu David. Wil a vrut să știe mai multe detalii despre ceea ce îmi spusese David, așa că i-am povestit tot ce mi-am putut aminti din conversația cu el.

S-a aplecat spre mine:

– Ți-a spus că A Zecea Viziune tratează despre înțelegerea renașterii spirituale pe Pământ în lumina unei alte dimensiuni? Și că trebuie să pricepi adevărata natură a intuițiilor tale?

– Da, am zis. Așa este?

S-a gândit o clipă, apoi a întrebat:

– Ce-ai simțit când ai intrat în această vale?

– Am început imediat să văd tot felul de scene, am spus. Unele evocau alte timpuri, apoi am văzut în mod repetat imaginea acestui lac. Am văzut totul: stâncile, căderile de apă, chiar și faptul că cineva mă aștepta aici, deși nu știam că este vorba despre tine.

– Și care era locul tău în toată această scenă?

* Vezi James Redfield, *Profețiile de la Celestine*, Editura MIX, Brașov, 2000 (n. trad.)

- Mă imaginam continuând să merg, până ce o voi vedea aieva.
- Prin urmare îți vedeai un *posibil viitor*.

M-am uitat chiorăș la el.

- Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

– Prima parte a celei de A Zecea Viziuni se referă la faptul că trebuie să înțelegem mai bine intuițiile. În primele nouă Viziuni se spune că o persoană își percepe intuițiile ca pe niște simțăminte trecătoare sau ca pe niște vagi presimțiri. Pe măsură însă ce aceste fenomene ne devin cunoscute, putem sesiza mai ușor natura lor. Gândește-te ce s-a întâmplat în Peru. Nu ți-au apărut intuițiile sub forma unor imagini cu ceea ce urma să se întâmple, imagini cu tine și cu alții într-un anumit loc? Și nu ai acționat apoi în așa fel încât să ajungi în acel loc? Nu astfel ai știut când este momentul să mergi la Ruinele Celestine? Și aici, în vale, s-a întâmplat același lucru. Minte ta a recepționat o imagine a unor posibile întâmplări – găsirea lacului și a cascadelor și întâlnirea cu cineva – iar tu ai reușit să faci să se petreacă într-adevăr această coincidență, descoperind locul în care ne aflăm și întâlnindu-mă pe mine. Dacă nu ai fi dat atenție imaginii, sau ți-ai fi pierdut încrederea că acest loc există, ai fi ratat coincidența și ai fi avut în continuare o viață monotona. Tu însă ai luat în serios scena care ți s-a înfățișat în minte și *ai păstrat-o, ai menținut-o* acolo.

– Mi-a zis David ceva despre cum să învățăm să ne menținem intuițiile, am spus eu.

Wil a dat din cap.

– Și ce-i cu celelalte imagini, am întrebat, cu scenele dintr-un alt timp, un timp trecut? Dar cu animalele? Spune A Zecea Viziune ceva despre toate astea? Ai văzut Manuscrisul*?

A făcut un gest cu mâna și a trecut peste întrebările mele.

– Lasă-mă să-ți povestesc mai întâi despre experiența mea în cealaltă dimensiune, pe care am numit-o dimensiunea *Vieții de Dincolo*. În Peru – unde știi că am reușit să-mi mențin nivelul energetic chiar și atunci când voi ați început să vă temeți și v-ați pierdut vibrația – am pătruns într-o lume incredibil de frumoasă, cu forme strălucitoare. Era un tărâm luminos și m-a copleșit într-un fel pe care nu îl pot descrie. Având încă o vibrație înaltă, m-am învârtit mult timp în această lume incredibilă, apoi am descoperit ceva uimitor: mă puteam plasa oriunde pe planetă, doar gândindu-mă la acel loc. Am călătorit peste tot unde bănuiam că v-aș

* În *Profețiile de la Celestine* primele nouă Viziuni se află sub formă fizică, pe hârtie, grupate sub denumirea de „Manuscris” (*n. trad.*)

putea găsi, pe tine și pe Julia, dar nu am reușit să dau de voi. În cele din urmă, am început să-mi descopăr o altă abilitate: imaginându-mi doar o zonă liberă în minte, puteam să pătrund într-un tărâm al ideilor. Acolo puteam să creez orice vroiam, doar prin forța imaginației. Am creat oceane, munți, peisaje, oameni care se comportau așa cum vroiam eu, tot felul de lucruri. Și fiecare părticică părea la fel de reală ca orice altceva de pe Pământ. Însă în cele din urmă mi-am dat seama că lumea pe care o construiseam după bunul meu plac nu-mi aducea nici un fel de satisfacție interioară. După un timp m-am „dus“ acasă, gândindu-mă la tot ce aș fi vrut să fac. Atunci când am avut totuși suficientă substanță, când am devenit din nou vizibil, am putut vorbi cu foarte mulți oameni cu o conștiință înaltă. Am putut mânca și dormi, deși nu simțeam această nevoie. În cele din urmă mi-am dat seama că uitasem fiorul pe care ți-l dă trăirea coincidențelor. Greșisem crezând că fiind atât de „aerian“ mă voi menține conectat, când de fapt începusem doar să controlez totul și rătăcisem drumul. E ușor să te rătăcești atunci când vibrațiile îți sunt mai înalte, pentru că poți crea totul instantaneu, după propria voință.

– Și ce s-a întâmplat când ți-ai dat seama? am întrebat.

– M-am retras înlăuntrul meu, căutând o cale mai bună de a mă conecta la energia divină și am realizat că această cale era tocmai felul în care obișnuiam noi s-o facem. Asta a fost esența învățaturii pe care am primit-o. Apoi, vibrația mea a devenit mai înaltă ca înainte și am început să recepționez din nou intuiții. Așa am avut o imagine în care apăreai tu.

– Și ce făceam?

– N-aș putea să-ți spun. Imaginea era încețoșată. Însă după ce am reușit s-o păstrez în minte, m-am transferat într-o nouă zonă a *Vieții de Dincolo*, unde am putut vedea alte suflete – de fapt, grupuri de suflete – și chiar dacă nu am „vorbit“ cu ele – în înțelesul strict al cuvântului – le-am recepționat gândurile și învățătura.

– Ți-au arătat A Zecea Viziune? am întrebat.

A înghițit în sec și m-a privit de parcă îi vorbisem despre o bombă.

– Nu. A Zecea Viziune nu a fost scrisă niciodată aici, pe Pământ.

– Cuu? Nu face parte din Manuscris?

– Nu.

– Vrei să spui că nici măcar nu există?

– Oh, sigur că există. Dar nu în dimensiunea noastră, pământească. Viziunea nu există încă în planul fizic, sub formă materială. Această învățătură se află numai în *Viața de Dincolo*. Doar atunci când un număr

suficient de oameni va percepe intuitiv această informație, când va deveni îndeajuns de reală în conștiința multora, doar atunci se va găsi cineva care să-i dea formă, să o scrie. La fel s-a întâmplat la început și cu cele nouă Viziuni, de fapt, cu toate textele spirituale, chiar și cu Scripturile. Întotdeauna informația a existat mai întâi în *Viața de Dincolo*, ca apoi să fie transmisă într-o formă suficient de clară în planul fizic, unde era recepționată de cineva și așternută pe hârtie. De aceea se spune că toate aceste scrieri sunt de inspirație divină.

– Atunci de ce durează atât până când va percepe cineva A Zecea Viziune?

Wil s-a uitat la mine încurcat:

– Nu știu. Grupul de suflete cu care am comunicat părea să știe, însă eu nu am înțeles întru totul. Nivelul meu de energie nu era suficient de ridicat. Trebuie făcut ceva cu Teama care apare atunci când o cultură tinde să treacă de la realitatea materială spre o viziune spirituală asupra lumii.

– Și tu crezi că A Zecea Viziune este pe cale să apară?

– Da. Sufletele au văzut că A Zecea Viziune își va face apariția acum, frază cu frază, în toată lumea, așa că vom avea o abordare superioară, ce ne va fi dezvăluită din *Viața de Dincolo*. Dar ea – ca și celelalte nouă Viziuni – va trebui să fie percepută de un număr cât mai mare de oameni, pentru a învinge Frica.

– Știi despre ce mai vorbește A Zecea Viziune?

– Da. Se pare că doar cunoașterea primelor nouă Viziuni nu este de ajuns. Trebuie să mai înțelegem și cum să îndeplinim acest destin al omenirii, și asta se poate face sesizând legătura specială dintre dimensiunea fizică și *Viața de Dincolo*. Este necesar să înțelegem procesul nașterii, de unde venim, să înțelegem această reprezentare de anvergură pe care omenirea a încercat s-o realizeze de-a lungul istoriei ei.

Brusc, mi-a trecut prin minte un gând:

– Stai puțin, nu-i așa că ai văzut o copie a celei de A Noua Viziuni? Ce se spunea acolo despre cea de-A Zecea?

Wil s-a aplecat spre mine:

– Se spunea că primele nouă Viziuni au descris evoluția spirituală – atât individuală, cât și colectivă – dar aplicarea acestor Viziuni, trăirea lor și împlinirea destinului cer o înțelegere deplină a procesului, făcând necesară o A Zecea Viziune. Aceasta ne va arăta transformarea spirituală ce se va produce pe Pământ, nu doar din perspectiva dimensiunii pământești, ci și din cea a dimensiunii *Vieții de Dincolo*. Se mai spune că vom înțelege mai bine de ce există o legătură între cele două dimensiuni, de ce omenirea trebuie să-și

Împlinească destinul istoric și că această înțelegere, odată ce va fi integrată cultural, va produce efecte. Era menționată și Frica, spunându-se că în același timp cu trezirea spirituală, va apărea și o mișcare de opoziție, demnă de temut, care va încerca să controleze viitorul prin noi tehnologii, mai periculoase chiar decât energia nucleară, și că aceste tehnologii au apărut deja. A Zecea Viziune rezolvă toate conflictele.

S-a oprit brusc, arătând spre est:

– Ai auzit?

Am ascultat, dar nu auzeam decât zgomotul cascadelor.

– Ce? am întrebat.

– Bâzâitul acela.

– L-am auzit mai devreme. Ce-o fi?

– Nu sunt sigur, dar l-am perceput și în cealaltă dimensiune. Sufletele păreau tulburate la auzul lui.

În timp ce Wil vorbea, mi-a apărut clar în fața ochilor imaginea Charlenei.

– Crezi că bâzâitul are vreo legătură cu aceste tehnologii noi? am întrebat eu, cu gândul pe jumătate în altă parte.

Wil nu mi-a răspuns. Se uita absent la mine.

– Prietena pe care o cauți – a întrebat – are părul blond, ochii mari și o privire scrutătoare?

– Da.

– Tocmai am perceput o imagine a feței ei.

Am făcut ochii mari.

– Și eu!

S-a întors și s-a uitat o clipă spre cascade, în timp ce eu îi urmăream privirea. Spuma aceea albă, pulverizată, constituia un fundal grandios pentru conversația noastră. Simțeam cum îmi crește energia.

– Nu ai încă suficientă energie, a spus Wil. Însă, grație puterii acestui loc, cred că dacă te voi ajuta și eu și dacă ne vom concentra împreună asupra figurii prietenei tale, vom putea trece în dimensiunea spirituală și poate vom afla de acolo unde este și ce se întâmplă în vale.

– Ești sigur că putem face asta? am spus. Du-te tu și eu te aștept aici.

Fața i s-a relaxat. Mi-a zâmbit și m-a atins pe spate, dându-mi energie.

– Nu vezi că prezența noastră aici are un scop? Omenirea a început să înțeleagă câte ceva despre *Viața de Dincolo* și să aibă intuiții legate de A Zecea Viziune. Cred că noi avem șansa să explorăm împreună cealaltă dimensiune. Știi bine că aceste trăiri ne sunt sortite.

În acel moment am sesizat bâzâitul de mai înainte, care depășea chiar și zgomotul apei. Îl simțeam parcă în plexul solar.

– Zgomotul ăsta devine tot mai puternic, a spus Wil. Trebuie să plecăm. S-ar putea ca Charlene să aibă probleme.

– Ce vom face? am întrebat.

Wil s-a apropiat încet, continuând să-mi atingă spatele.

– Va trebui să recreăm imaginea pe care am primit-o.

– Și s-o menținem?

– Da. Așa cum spuneam, suntem în stadiul în care învățăm să recunoaștem și să credem în intuițiile ce ne sunt transmise de „sus“. Cu toții am vrea ca aceste coincidențe să fie consistente, dar, pentru cea mai mare parte dintre noi, trezirea este ceva nou, iar pe de altă parte suntem înconjurați de o cultură care operează prea mult cu bine cunoscutul scepticism, așa că ne pierdem speranțele și încrederea. Avem totuși un câștig și anume că atunci când suntem foarte atenți, când cercetăm în detaliu un posibil viitor care ne este arătat, când păstrăm cu bună știință în mintea noastră aceste imagini, când *credem*, atunci orice ne imaginăm se va realiza mai repede.

– Așadar, nu trebuie decât să ne dorim, pentru ca ceva să se și întâmple?

– Nu-i chiar așa. Amintește-ți de experiența mea în *Viața de Dincolo*. Acolo, într-adevăr, poți face ca ceva să se întâmple după propria-ți dorință, însă această creație nu aduce satisfacție. Același lucru e valabil și aici, în dimensiunea fizică, numai că totul se petrece mult mai lent. Și aici, pe Pământ, putem să ne dorim și să creăm aproape orice, *însă adevărata împlinire vine doar atunci când acționăm în acord cu îndrumarea interioară și cu cea divină* (subl. n). Numai atunci ne putem folosi voința pentru a face ca un posibil viitor pe care ni-l imaginăm să devină real. În acest fel, devenim și noi corealizatori, împreună cu divinitatea. Îți dai seama că această învățătură reprezintă începutul celei de A Zecea Viziuni? Învățăm acum să ne folosim voința și imaginația la fel ca în cealaltă dimensiune și când vom reuși acest lucru, ne vom contopi cu ea, creând astfel o legătură între Cer și Pământ.

Am dat din cap, în semn că înțelesesem pe deplin ceea ce îmi spusese. După ce a inspirat profund de câteva ori, Wil și-a apăsat mai tare mâna pe spatele meu și m-a îndrumat cum să recompun trăsăturile Charlenei. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic, apoi, brusc, am simțit cum sunt invadat de energie.

Am fost aruncat cu o viteză fantastică într-un tunel cu lumini multicolore. Fiind pe deplin conștient, m-a surprins faptul că nu-mi era frică, pentru că ceea ce simțeam era o senzație de recunoștință, mulțumire și pace, ca și când mai trăisem cândva această experiență. Când mișcarea a încetat, m-am trezit înconjurat de o lumină albă, caldă. M-am uitat după Wil și l-am văzut stând puțin în spatele meu.

– Iată-te aici, mi-a spus el, zâmbind.

Buzele lui se mișcaseră, însă îi auzeam foarte limpede vocea. Atunci l-am observat și corpul. Arăta ca și mai înainte, doar că emana parcă o lumină interioară.

Am vrut să-i ating mâna și am văzut că și corpul meu arăta la fel. Simțeam în jurul brațului său un câmp de energie de câțiva centimetri. Împingând mai tare, mi-am dat seama că nu puteam străpunge acest câmp. În schimb, l-am mișcat pe Wil cu totul mai încolo.

Acesta era cât pe ce să izbucnească în râs. Avea o expresie atât de amuzată, încât am râs și eu.

– E uimitor, nu-i așa? a întrebat Wil.

– Este o vibrație mai înaltă decât cea de la Ruinele Celestine, am răspuns. Știi cumva unde ne aflăm?

Wil privea tăcut în jur. Se pare că eram undeva, în spațiu. Aveam senzația că facem o mișcare oscilatorie, când, de fapt, eram suspendați în aer, fără însă a ne mișca, iar în jurul nostru nu se distingeau nici un fel de orizont. Lumina avea aceeași nuanță peste tot în jur.

În cele din urmă, Wil a spus:

– Este un punct de observație. Am mai fost aici pentru scurt timp, când am avut o imagine a feței tale. Aici vin tot felul de suflete.

– Și ce fac?

– Îi observă pe cei care sosesc după ce mor.

– Poftim? Vrei să spui că asta este locul unde oamenii ajung imediat după moarte?

– Întocmai.

– Atunci noi de ce ne aflăm aici? I s-a întâmplat ceva Charlenei?

S-a întors și mai mult spre mine.

– Nu. Nu cred. Adu-ți aminte ce mi s-a întâmplat mie când am început să am imagini cu tine. Am fost în multe locuri până când, în sfârșit, ne-am întâlnit din nou, la cascade. Probabil că în locul unde ne aflăm acum e ceva de văzut, înainte de a o putea găsi pe Charlene. Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă cu sufletele.

A arătat apoi undeva, în stânga, unde la vreo zece metri de noi – cel puțin așa părea – se aflau mai multe entități umane.

Prima mea reacție a fost să fiu precaut.

– Wil, de unde știi că au intenții pașnice? Dacă or fi vrând să ne posede, sau mai știu eu ce?

S-a uitat la mine cu o privire gravă:

– Dar în lumea fizică, pe Pământ, de unde știi dacă cineva vrea să te aibă sub control?

– Aș face cercetări despre persoana respectivă. Aș afla dacă are tendințe de manipulare.

– Și altceva?

– Presupun că mi-ar lua din energie. Aș simți că îmi sunt afectate gândirea și drumul propriu.

– Exact. Aceste persoane nu ar putea desluși sensul Viziunilor. Să știi că principiile de bază sunt aceleași în ambele dimensiuni.

Totuși eu am rămas precaut, în timp ce alte entități își făceau apariția. Simțeam însă cum o energie plină de iubire emana din „corpurile” lor și ne susținea. Erau învăluite într-o lumină alb-gălbuie strălucitoare. Fețele lor aveau trăsături umane, totuși nu le puteai distinge. Nici măcar nu-mi dădeam seama câte suflete erau acolo. La un moment dat am crezut că sunt trei sau patru, dar după ce am clipit mi s-a părut că sunt șase, apoi din nou trei. Parcă erau un nor gălbui, strălucitor, însuflețit, pe un fond de culoare albă.

După alte câteva minute, încă o formă s-a „materializat” în fața noastră, numai că aceasta se distingea mai clar și avea un corp luminos, ca și ale noastre. Ne-am putut da seama că era un bărbat de vârstă mijlocie. A privit speriat în jur, apoi a zărit grupul de suflete și s-a liniștit.

Spre surprinderea mea, atunci când mi-am concentrat mai bine privirea asupra lui, am văzut că pot să știu ce simte și ce gândește. L-am privit pe Wil și el a dat din cap, confirmând constatarea mea.

M-am uitat din nou spre acel bărbat și mi-am dat seama că, în ciuda detașării și a sentimentelor de iubire și de sprijin, era într-o stare de șoc, descoperind că murise. Doar cu câteva minute în urmă își făcea obișnuita alergare și în timp ce urca o colină a suferit un grav atac de cord. Durerea a ținut doar câteva secunde, apoi s-a trezit dintr-o dată că plutește în afara corpului și a văzut de acolo cum martorii incidentului se grăbeau să-i sară în ajutor. La puțin timp după toate acestea apăruseră și medicii de la ambulanță, încercând cu înfrigurare să-l readucă la viață.

Apoi, în mașină fiind, a auzit îngrozit cum unul dintre medici i-a constatat decesul. A încercat cu disperare să le spună ceva, dar și-a dat seama că nu este auzit. Ajunși la spital, un medic a confirmat că inima lui explodase pur și simplu, așa că oricum nu s-ar mai fi putut face nimic pentru a fi salvat.

Pe de o parte a încercat să se împace cu ideea, pe de altă parte însă, nu l-venea să creadă. Cum să fie mort? A „strigat“ după ajutor și în aceeași clipă s-a pomenit într-un tunel multicolor, apoi s-a trezit în locul unde stătea acum. Ne uitam la el: părea să fie tot mai conștient de prezența sufletelor din jur. S-a dus apoi spre ele și, pe măsură ce se apropia, le simțea parcă tot mai mult.

Dintr-o dată a fost smuls din fața noastră și dus într-un fel de birou, plin cu computere, diagrame și oameni. Totul părea la fel de real ca și „jos“, numai că pereții erau semitransparenți și se putea vedea ce se petrece înăuntru, iar cerul de deasupra „biroului“ nu era albastru, ci avea nuanțe ciudată, oliv.

Se amăgește singur, a spus Wil. Își reconstruiește biroul unde lucra pe Pământ, pretinzând că nu este mort.

Câteva suflete s-au apropiat de el, apoi au apărut alte zeci, strălucind cu lumina aceea gălbuie. Părea că îi transmit iubire, dar și niște informații pe care nu le puteam înțelege. Treptat, imaginea biroului a început să pâlcască, apoi a dispărut cu totul.

Bărbatul a rămas cu o expresie de resemnare pe față și s-a îndreptat spre celelalte suflete.

Să mergem și noi cu ei, l-am auzit spunând pe Wil, și în același timp am simțit brațul – mai bine zis energia mâinii sale – împingându-mă de la spate.

De îndată ce mi-am dat tacit acordul, am simțit că încep să mă mișc, iar bărbatul și sufletele mi-au apărut într-o lumină mai limpede. Aveau fețele mai strălucitoare decât ale noastre, iar mâinile și picioarele erau albe albe doar din radiații luminoase. De data asta am putut privi entitățile pe o perioadă de patru-cinci secunde înainte de a dispărea, apoi a trebuit să clipesc din nou pentru a le regăsi.

Mi-am dat seama că grupul de suflete privea un intens punct luminos, care venea spre noi. Acesta s-a mărit, transformându-se într-un imens halou și cuprinzând totul în jur. Neputând suporta lumina aceea, mi-am închis ochii și am văzut silueta bărbatului, care se uita la halou fără nici o dubitare.

I-am descifrat și de această dată gândurile și emoțiile. Haloul îl „unplea” cu sentimente de iubire și cu o liniște ce nu pot fi descrise. Pe măsură ce era învăluit de ele, percepția și cunoașterea i s-au dilatat, văzându-și într-un mod surprinzător de limpede toate amănuntele vieții pe care o părăsiseră.

Îl chemase John Donald Williams și se născuse într-o familie în care tatăl avusese o oarecare instruire. Mama nu era niciodată acasă, fiind implicată în diverse activități sociale. Crescuse cu mânia în suflet și fusese un *interogator** insolent, dornic să demonstreze lumii că are o inteligență scilicitoare și că este în stare să devină doctor în științe. La vârsta de douăzeci și trei de ani și-a luat doctoratul în fizică. A fost profesor la patru universități de prestigiu, apoi s-a mutat la Ministerul Apărării, iar în cele din urmă la o corporație energetică particulară.

S-a lansat de bunăvoie în această din urmă muncă, abandonându-i-se și nesocotindu-și propria sănătate. După ani în șir de mâncat pe apucate și de sedentarism, i s-a diagnosticat o boală cronică de inimă. Apoi, un program de mișcare agresiv s-a dovedit a-i fi fatal. A murit în plină putere, la vârsta de cincizeci și opt de ani.

În acest punct starea lui Williams s-a schimbat, începând să se simtă îndurerat și având un profund regret pentru felul în care își condusese viața. Și-a dat seama că familia și perioada copilăriei îi fuseseră dinadins alese astfel, pentru a scoate la lumină tendința deja existentă a sufletului său spre sfidare și elitism, spre a se simți important. S-a dovedit că fusese ridicol atunci când își folosisc arma lui principală – aceea de a-i desființa pe alții, criticându-le aptitudinile, munca și personalitatea. Își dădca seama acum că toți cei care îl sfătuiseră sosiseră în viața lui la momentele oportune, tocmai pentru a-l ajuta să-și depășească nesiguranța. Cu toții îi arătaseră un alt drum pe care să-l urmeze, dar nu i-a luat deloc în seamă.

În schimb, s-a ghidat până la capăt după drumul pe care vroia el să meargă. Îi fuseseră date semnale prin care era îndemnat să-și aleagă cu grijă munca și să mai încetinească ritmul. Găsirea de noi tehnologii presupunea și unele pericole inerente, dar el nu le lua niciodată în seamă. Le permisesese subalternilor să-l „îndoape” cu tot felul de teorii și principii fizice noi, neortodoxe, fără să-și pună vreodată întrebarea care era proveniența lor. Nu-l interesau decât succesul, mulțumirile și recunoașterea pe care le-ar fi obținut. A fost și de această dată victima nevoii lui de a fi *recunoscut*. „Dumnezeule – își spunea el acum – am dat greș și de data asta!”

* *id.*, *ibid.*, cap. „Lumină asupra trecutului” (*n.trad.*)

„Mintea“ lui a trecut brusc la o altă scenă, dintr-o existență anterioară, în secolul al nouăsprezecelea: se afla într-un avanpost, undeva, în sudul Munților Apalași. Acolo, într-un cort, câțiva bărbați stăteau aplecați deasupra unei hărți. Luminițele felinarelor dansau pe pereții cortului. Ultimele prezențe au ajuns la un consens: războiul era inevitabil, iar tactica militară cerea pornirea grabnică la atac.

Pentru că unul dintre generali de față venea cu noi trupe, Williams nu nevoit să contribuie și el cu altele, ajungându-se la concluzia că nu exista o altă opțiune. Dacă nu ar fi fost de acord, ar fi însemnat să pună capăt carierei sale. În plus, chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut schimba hotărârea celorlalți. Ofensiva urma să ducă la bun sfârșit cea mai mare lăutărie – probabil – a războiului din est împotriva indigenilor.

Au fost întrerupți de o santinelă care a intrat să-i comunice generalului că un colonist vroia să-l vadă imediat pe comandant. Privind pe fereastra cortului, Williams a zărit o femeie plâpândă, de vreo treizeci de ani, în ochii căreia se putea citi disperarea. A aflat apoi că femeia era fiica unui misionar și aducea mesajul de pace al coloniștilor, un apel pe care îl negociase chiar ea, asumându-și mari riscuri.

Generalul a refuzat s-o vadă, rămânând în cort, în timp ce ea striga de afară, și în cele din urmă a ordonat să fie evacuată sub amenințarea puștilor, nevrând nici măcar să știe ce vroia să-i spună femeia. Williams a trecut și de această dată. Știa că generalul se afla sub o mare presiune, deoarece promisese deja că regiunea va fi în curând deschisă expansiunii economice. Acest război era necesar pentru a transforma în realitate dorințele celor puternici și ale aliaților lor politici. Nu era suficient să-i lase pe coloniști și pe indieni să-și creeze propriile bariere culturale. Nu. În viziunea lor viitorul trebuia modelat, manevrat și controlat în interesul celor care făcuseră lumea sigură și bogată. Ar fi fost îngrozitor și cu totul lipsit de responsabilitate să-i lase pe cei mărunți să decidă.

Williams știa că războiul era pe placul marilor bogătași din industria minelor ferate și a cărbunelui, precum și al celor de curând apăruiți în domeniul petrolului, dar, în același timp, îi asigura și lui un viitor. Nu trebuia decât să-și țină gura și să le cânte în strună. Așa a și făcut, protestând prin tăcere, spre deosebire de celălalt asistent al generalului. S-a uitat la colegul din fața lui, un om mărunțel, care șchiopăta ușor. Nimeni nu știa de ce șchiopătează, mai ales că nu avea nimic la picior. Era ceea ce azi s-ar numi „yes-man“, fiind întotdeauna de acord cu generalul. Știa ce puneau la cale mai-marii zilei și le aproba planurile,

fiind bucuros chiar să participe la ele. Și mai era ceva: acești oameni – generalul și cei mai mari ca el – se temeau de indieni și vroiau să-i strămute nu numai pentru a-i îndepărta din calea expansiunii industriale și pentru a le invada pământurile, ci și dintr-o cauză mult mai profundă: auziseră de existența unor învățături terifiante, știute în întregime doar de câțiva dintre bătrânii indieni. Se pare că prin aceste învățături li se cerea albilor să-și schimbe planurile, să-și aducă aminte de o altă viziune asupra viitorului.

Williams a mai aflat că fata misionarului intenționa să vină aici cu Marele Vraci, într-o ultimă încercare de a fi acceptată învățătura indienilor, o ultimă rugămintă pe care o făceau pentru a fi lăsați să-și explice cultura și să-și consacre valorile într-o lume care se întorsese împotriva lor. Williams știa, în adâncul sufletului, că ar fi trebuit ca generalul s-o asculte pe femeia aceea, dar a tăcut, iar superiorul lui, doar cu un semn făcut cu capul, a înlăturat posibilitatea reconcilierii și a ordonat începerea luptei.

Apoi, Williams și-a amintit locul bătăliei: un defileu împădurit. Cavaleria a atacat prin surprindere, din spatele unei stânci. De cealaltă parte, indienii au pornit și ei la atac. În apropiere, un bărbat corpulent și o femeie se ghemuiseră printre pietre. Bărbatul era un tânăr universitar, venit aici doar în calitate de observator și îngrozit că era atât de aproape de desfășurarea ostilităților. Considera că nu este bine ce se întâmplă. Pe el îl interesa doar economia și nu știa să folosească violența. Venise aici convins că albi și indienii nu trebuiau să se bată, că dezvoltarea economică a regiunii trebuia să se facă în așa fel încât să înglobeze ambele culturi.

Lângă tânăr se afla femeia pe care Williams o văzuse mai devreme la cort. Se simțea trădată, abandonată. Era sigură că eforturile ei ar fi putut avea succes dacă cei puternici ar fi ascultat-o, dar era și hotărâtă să nu renunțe până nu va pune capăt violențelor. Își spunea întruna: „Totul se va îndrepta... Totul se va îndrepta.”

Deodată, în fața lor, doi soldați au atacat un indian. M-am chinuit să-i văd fața și mi-am dat seama că era căpetenia mâniașă din viziunea pe care o avusesem când stătusem de vorbă cu David, căpetenia care vociferase atât de vehement împotriva părerii femeii albe. Indianul s-a întors rapid și a tras o săgeată în pieptul unuia dintre urmăritori. Celălalt soldat a sărit de pe cal și s-a aruncat asupra indianului. S-au luptat cu înverșunare și în cele din urmă soldatul a reușit să-și înfigă baioneta în gâtul inamicului. Sângele a țâșnit pe pământul sfârtecat.

În acest timp, tânărul intrat în panică încerca s-o convingă pe femeie să plece împreună de acolo, dar ea i-a făcut semn să stea locului liniștit. Williams l-a putut vedea și pe bătrânul vraci, care era ascuns după un copac, lângă ei doi. În acel moment o altă trupă de cavalerie a ajuns pe creastă, deasupra lor, incendiind totul. Atât bărbatul, cât și femeia au fost sfârtecați de gloanțe. Indianul a murit și el, având pe față un zâmbet ce sfida moartea.

Ajuns în acest punct al amintirilor, Williams s-a mutat pe un deal de unde se vedea întreaga întâmplare. Mai era acolo cineva care privea în jos, la scena bătăliei: un muntean, îmbrăcat în piele de căprioară, și care ținea de căpăstru un catâr. Acesta și-a schimbat privirea de la bătălie și l-a uitat în jos, în direcția opusă, spre lac și cascade, apoi mai departe, în zărc. Am rămas uluit: lupta avusese loc în această vale, la sud de cascade. Când m-am uitat din nou la Williams, am văzut că retrăia durerea provocată de măcel și de ură. Știa că lipsa lui de atitudine în acel război împotriva indienilor a avut drept efect conturarea trăsăturilor și nașterii ultimei sale vieți, dar și de data aceasta, ca și atunci, nu reușise să se trezească. Viața îl pusese din nou alături de tânărul acela care murise odată cu femeia, dar nici unul dintre ei nu-și adusesese aminte ce trebuia să facă. Aici, „sus“, unde se afla acum, Williams intenționa să se ducă să-l întâlnească pe acel tânăr pe vârful unui deal, unde se aflau niște copaci mari, așezați în cerc. Se pare că acela este locul unde tânărul se va trezi și va porni apoi în vale, unde va mai găsi alți șase înși, împreună cu care va alcătui un grup de șapte, grup ce va ajuta la înălțarea Fricii.

Acest gând i-a provocat alte aduceri aminte. Frica a fost marele dușman al oamenilor de pretutindeni, pe drumul lor sinuos de-a lungul istoriei. El știa că actuala cultură a omenirii ar putea da naștere unei polarizări, ce va da ocazia celor care dețin controlul să pună mâna pe întreaga putere și să folosească noile tehnologii în interes propriu.

A intrat în agonie. Știa că este teribil de importantă formarea grupului celor șapte, care urma să acționeze solidar. Echilibrul istoriei a fost menținut de astfel de grupuri. Dacă s-ar forma acest grup și dacă oamenii ar înțelege ce era de fapt Frica, atunci acea polarizare nu s-ar mai produce și s-ar pune capăt experiențelor din această vale.

Am revenit încet în lumina albă, blândă, de mai înainte. Viziunile lui Williams s-au sfârșit, și atât el, cât și celelalte entități, au dispărut rapid. Înăisem o regresie în timp, care mă lăsase cam amețit și confuz.

Am observat că Wil era în dreapta mea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. Unde s-a dus?

– Nu prea știu, a spus Wil.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Și-a *Trecut în Revistă* o parte din vieți.

Am dat din cap.

– Știi ce înseamnă asta? a întrebat.

– Sigur, am spus. Știu că oamenii care au trăit experiența morții clinice și care apoi și-au revenit au povestit cum întreaga viață le-a trecut prin fața ochilor. La asta te referi, nu-i așa?

Wil s-a uitat la mine gânditor.

– Da, numai că dacă vom deveni conștienți cu timpul de acest proces al Tregerii în Revistă, impactul asupra culturii omenirii va fi puternic. Acesta este un alt aspect al unei viziuni superioare pe care o poate da *Viața de Dincolo*. Mii de oameni au trăit experiența morții clinice și pe măsură ce au fost istorisite aceste experiențe, realitatea Tregerii în Revistă a devenit o parte a înțelegerii, a cunoașterii noastre. Știm că după ce murim trebuie să ne revedem viețile, căzând în agonie cu fiecare ocazie ratată, cu fiecare moment în care am refuzat să luăm atitudine. Aceasta va face ca atunci când vom reveni pe Pământ să urmăm cu hotărâre fiecare intuiție pe care o avem și să o menținem cu fermitate în conștiința noastră. Ne vom trăi viața într-un mod mai chibzuit. Nu vom mai vrea să suferim mai târziu, când vom privi din nou în urmă și ne vom da seama că iarăși am greșit, pentru că nu am luat decizii corecte.

S-a oprit brusc, ridicându-și capul, de parcă auzise ceva. În același timp am simțit din nou o lovitură în plexul solar și am auzit acel sunet discordant. După un moment, sunetul s-a stins.

Wil s-a uitat în jur. Albul care ne înconjură era străbătut de dungi cenușii, opace, intermitente.

– Tot ce se întâmplă „jos” afectează și această dimensiune, a spus el. Nu știu dacă ne vom mai putea menține vibrația.

Am așteptat și, treptat, dungile cenușii au dispărut, iar culoarea albă a revenit.

– Adu-ți aminte de avertismentul din cea de A Noua Viziune, legat de tehnologiile noi – a adăugat Wil – precum și de comentariul lui Williams despre cei care vor să controleze aceste tehnologii, pentru că le este Frică.

– Ce poți să-mi spui despre *grupul celor șapte* și de ceea ce a văzut Williams că s-a petrecut în această vale în secolul al nouăsprezecelea?

„Întrebam. Wil, am perceput și eu viziunile lui. Ce crezi că ar putea însemna asta?”

Expresia lui Wil a devenit gravă.

Cred că ai văzut ceea ce trebuia să vezi. Și mai cred că *tu* faci parte din grupul celor șapte.

Deodată, bâzâitul a început să se audă din nou.

Williams spunea că pentru a înlătura Frica trebuie mai întâi s-o înțelegem, a subliniat Wil. Țasta este următorul pas pe care-l avem de făcut: să găsim o modalitate de a înțelege Frica.

De-abia a terminat de vorbit, când un sunet nimicitor mi-a sfâșiat corpul și m-a proiectat înapoi. Wil s-a întins după mine. Am încercat să-l apuc de braț, dar a dispărut brusc și eu m-am prăbușit, neputincios, trecând printr-o succesiune de culori.

SĂ NE ÎNVINGEM FRICA

După ce mi-am revenit din amețală, mi-am dat seama că mă aflu din nou la cascade. În fața mea, pe o stâncă, zăcea rucsacul, exact acolo unde îl lăsasem mai devreme. M-am uitat în jur: nici urmă de Wil. Ce se întâmplase oare cu el? Unde era acum?

Trecuse mai bine de o oră – după ceasul meu – de când intrasem împreună în cealaltă dimensiune și eram impresionat de senzațiile de iubire și de pace pe care le trăisem. Asta până acum, când am revenit în lumea fizică. Totul în jur îmi părea cețos și tăcut.

M-am dus nemulțumit să-mi iau rucsacul, simțind cum teama îmi strânge stomacul. Mă gândeam că în acel loc sunt prea expus, așa că am pornit spre sud, înspre zona cu dealuri pe care o străbătusem înainte, urmând să mă hotărâsc mai încolo ce voi face. După ce am trecut de creasta primului deal și am început apoi să cobor pe versantul celălalt, am zărit undeva, în stânga mea, un bărbat scund, de vreo cincizeci de ani, care urca panta. Avea cioc, părul roșcat și era îmbrăcat cu haine sport. Înainte să mă pot ascunde, m-a reperat și el și a pornit drept spre mine. Când a ajuns, a zâmbit și mi-a spus:

– Mă tem că m-am abătut de la traseu. Mi-ai putea arăta drumul spre oraș?

L-am îndrumat s-o ia spre sud, până la pârau, apoi să urmeze râul spre vest, până la secția de poliție.

A răsuflat ușurat.

– M-am întâlnit mai devreme cu cineva care mi-a spus cum să mă întorc, dar în mod sigur m-am orientat greșit. Te duci și tu în oraș?

Privindu-l mai de aproape, am descifrat pe fața lui o expresie de tristețe, amestecată cu mânie.

– Nu, i-am răspuns. Caut o prietenă care trebuie să fie pe aici, pe undeva. Cum arăta persoana pe care ai întâlnit-o?

– Era o femeie cu părul blond și ochi strălucitori. Vorbea repede și nu i-am reținut numele. Pe cine cauți, de fapt?

● cheamă Charlene Billings. Ți mai amintești și altceva despre funcția cu care te-ai întâlnit?

A pomenit ceva despre Parcul Național. Cred că era unul dintre autoritățile aceia care-și pierd vremea pe aici, dar n-aș putea afirma asta cu certitudine. M-a avertizat că ar fi bine să plec din vale. Zicea că dă o raită prin zonă, apoi va pleca și ea, deoarece credea că ceva nu e în regulă aici, că este un loc periculos. Era foarte misterioasă. Sincer să fiu, habar n-am ce vroia să spună.

Ți dădeai seama din tonul lui că era obișnuit să vorbească franc.

Am spus, cu o voce cât mai prietenoasă:

- Se pare că era persoana pe care o caut. Spune-mi, te rog, cât mai exact unde ai întâlnit-o.

A arătat spre sud, zicându-mi că o văzuse cu aproape un kilometru în urmă, că era singură și că se îndrepta spre sud-est.

- Te voi însoți până la pârau, am spus.

Mi-am luat rucsacul de jos și în timp ce coboram, m-a întrebat:

- Dacă era într-adevăr prietena ta, unde crezi că se ducea?

- Nu știu.

Într-un spațiu mistic, în căutarea unei utopii poate, a zâmbit el clinic.

Mi-am dat seama că mă punea la încercare.

- Poate, am spus eu. Nu crezi în utopii?

- Sigur că nu. E o gândire primitivă, naivă.

I-am aruncat o privire scurtă și am simțit cum mă copleșește oboseala. Am încercat să închei acest dialog.

- Cred că este vorba doar de o diferență de opinii, am spus.

A râs.

- Nu. E o certitudine: nu există utopii. Lucrurile merg spre rău, nu spre bine. Economia a scăpat de sub control și s-ar putea ca totul să sură în aer.

- De ce spui asta?

- Argumentul se află în cifre. În acest secol a existat în toate țările din Vest o clasă de mijloc, care a fost promotoarea ordinii și a rațiunii și care avea credința că sistemul funcționează la fel de bine pentru toți. Acum însă, această credință a început să dispară. Se poate constata asta undeva te-ai duce. Din ce în ce mai puțini oameni mai cred astăzi în sistem, sau îi respectă regulile. Și asta pentru că acea clasă de mijloc s-a subțiat. Dezvoltarea tehnologică a produs o devalorizare a muncii și a

împărțit oamenii în două grupuri mari: *cei ce au* (proprietăți și investiții și ampleare) și *cei care nu au*, care trebuie să se limiteze la o slujbă. Adaugă la asta prăbușirea sistemului educațional și vei constata gravitatea problemei.

– Sună îngrozitor de cinic, am spus.

– Este realitatea. E adevărul gol-goluț. Tot mai mulți oameni trebuie să facă mari eforturi doar pentru a supraviețui. Ai văzut studiile despre stres? Tensiunea a depășit orice limite. Nimeni nu se mai simte în siguranță și partea cea mai rea nici măcar nu a început. Populația stă să explodeze și pe măsură ce tehnologia se va extinde, va crește și distanța dintre cei instruiți și cei lipsiți de educație. *Cei care au* vor deține controlul economiei pe întreaga planetă, pe când *cei care n-au* se vor „avânta pe culmile drogurilor și ale crimei. Ce crezi că se va întâmpla în țările subdezvoltate? Multe din statele Orientului Mijlociu și din Africa se află deja în mâinile fundamentalistilor religioși, al căror scop este distrugerea lumii civilizate – pe care ei o consideră ca fiind un imperiu al lui Satan – și preluarea conducerii de către o teocrație coruptă, liderii religioși putând să condamne la moarte orice persoană pe care ei o consideră eretică. Ce fel de oameni sunt aceia care consimt la măceluri în numele spiritualității? Și numărul lor crește cu fiecare zi. Știai că în China, de exemplu, încă se mai practică uciderea pruncilor de sex feminin? Poți să crezi așa ceva? Îți spun că mai există respect pentru lege și ordine, pentru viață. Oamenii au început să aibă o mentalitate de mafioți. Se lasă pradă invidiei și răzbunării și sunt conduși de șarlatani iscusiți. Știai toate astea? Se pare că nimănui nu-i pasă. Nimănui! Politicienii nu vor mișca un deget. Nu-i interesează decât averile lor și cum să și le păstreze. Lumea se schimbă prea repede și nimeni nu o poate opri. Cu toții căutăm să ne plasăm în frunte și să înhățăm tot ce se poate înaintea de a fi prea târziu. Această atitudine s-a răspândit în toată lumea și în toate grupurile profesionale.

A făcut o pauză ca să respire și s-a uitat la mine. Mă oprisem pe creasta unuia dintre dealuri pentru a privi apusul soarelui și ochii ni s-au întâlnit. Părea să-și dea seama că o luase razna cu tirada lui și în acel moment mi s-a părut o figură cunoscută. Ne-am prezentat și am aflat că îl cheamă Joel Lipscomb. Ne-am privit lung încă o clipă, dar nu a dat semne că m-ar cunoaște. De ce ne întâlnisem oare aici, în vale?

De îndată ce mi-am pus această întrebare, am aflat și răspunsul: Joel reprezenta glasul acelei Frici, despre care pomenise Williams. M-a cuprins frigul.

M-am uitat la el cu o privire foarte serioasă.

Chiar crezi că lucrurile stau așa de rău?

Absolut, a răspuns. Sunt jurnalist și pot să văd că această atitudine predomină în profesia noastră. Înainte existau în branșă anumite standarde legate de integritate. Acum ele numai există. Totul se rezumă la atacuri și latiri senzaționale. Nimeni nu mai caută adevărul, sau nu mai încearcă să prezinte lucrurile cât mai fidel. Ziariștii aleargă după senzațional, după cele mai revoltătoare întâmplări, vor să aducă la lumină toată mizeria. Chiar dacă unor acuzații li se poate răspunde cu explicații logice, știrea respectivă este totuși publicată, pentru a menține sau a crește tirajul și pentru a afecta imaginea acelei persoane. Într-o lume indiferentă și confuză, singurul lucru care se vinde este senzaționalul. Nenorocirea este acest mod de a face jurnalism se perpetuează de la sine. Un tânăr pătruns de curând în branșă gândește că pentru a supraviețui în meserie trebuie să intre în joc. Crede că dacă nu va face acest lucru, va rămâne de vânză, va fi terminat și asta îl îmboldește să contrafacă așa-numitele investigații. Lucruri de felul ăsta se întâmplă tot timpul.

A pornit-o spre sud, pe terenul stâncos.

Mai sunt și alte grupuri profesionale afectate de acest mod de gândire, a continuat Joel. Dumnezeule, uită-te la avocați! Probabil că era o vreme când a fi avocat însemna ceva, când cei care participau la un proces aveau respect pentru adevăr, pentru dreptate. Acum însă nu mai e așa. Iată de pildă ultimele procese celebre despre care s-a vorbit la televiziune. Avocații fac totul pentru a corupe justiția, încercând să convingă jurații să creadă în supoziții în loc de probe – supoziții despre care ei știu foarte bine că se bazează pe minciuni – doar pentru a face câșpat pe cineva. Alții fac comentarii asupra procedurilor, ca și când acest lucru ar fi ceva obișnuit și absolut justificat în sistemul nostru juridic, ceea ce nu este nici pe departe așa. La noi, oricine are dreptul la o judecată corectă. Avocații sunt datori să asigure această corectitudine și nu să denatureze adevărul și să submineze justiția, pentru a-și elibera cu orice preț clienții. Grație televiziunii, am putut vedea ce reprezintă aceste practici corupte: dorința avocaților de a rezolva cât mai repede cazurile, în scopul creșterii reputației și, în egală măsură, a onorariilor. Sunt atât de gălăgioși în demersurile lor deoarece gândesc că ni s-a năni nu-i pasă, ceea ce este adevărat. Oricine altcineva ar face la fel. O luăm pe scurtătură pentru a obține rapid profituri, pentru că acolo, în interiorul nostru, conștient sau nu, credem că succesul nu dura o veșnicie. Și acționăm ca atare, chiar

dacă pentru asta va trebui să înșelăm încrederea altora, promovându-ne propriile interese. Curând, toate înțelegerile subtile care țin unită lumea civilizată vor fi răsturnate. Gândește-te ce se va întâmpla atunci când șomajul va atinge un anumit nivel în orașe. Criminalitatea a scăpat deja de sub control. Polițiștii nu mai vor s-o țină în frâu, riscându-și viața pentru cetățenii care nici măcar nu observă acest lucru. Când nimănui nu-i pasă, de ce să se pună în situația de a fi chestionați de două ori pe săptămână de vreun avocat pe care, oricum, nu-l interesează adevărul, sau, și mai rău, să se zvârcolească de durere pe vreo alee întunecoasă, în timp ce viața li se scurge din trup? Mai bine să stea liniștiți până când se vor pensiona și să mai ia din când în când câte-o mită. Ce va opri toate astea?

A făcut o pauză și în timp ce ne continuam drumul, m-am uitat în spate, la el.

– O să-mi spui probabil că o renaștere spirituală? a mai întrebat.

– Sper că da.

A sărit peste un copac căzut la pământ, ca să mă prindă din urmă.

– Ascultă – a continuat – într-o vreme am crezut și eu în toate chestiile astea: scop în viață, destin, intuiții, Viziuni. Mi s-au întâmplat și mie câteva coincidențe interesante. Dar până la urmă am ajuns la concluzia că totul e absurd. Nici nu ne dăm seama câte trăsnaî poate scorni mintea omenească. Dacă încerci să dai curs acestor povești despre spiritualitate, realizezi că totul este vorbărie goală.

Am vrut să-l contrazic, dar m-am răzgândit. Intuiția îmi spunea să-l ascult mai întâi pe el.

– Da, cred că uneori așa sună, am spus.

– Să luăm, de pildă, ce am auzit despre valea asta, a continuat el. E un exemplu tipic de prostie. Locul ăsta nu e decât o vale ca oricare alta, plină de copaci și de arbuști.

În timp ce mergea, s-a sprijinit de un copac:

– Crezi că acest Parc Național va rezista? Nici vorbă! După felul în care sunt poluate oceanele, în care ecosistemul este saturat de substanțe cancerigene făcute de mâna omului, după cum sunt consumate hârtia și alte produse, acest loc va deveni în curând, ca multe altele, un coș de gunoi. Nimănui nu-i pasă de copacii ăștia. Crezi că guvernul va renunța să construiască și aici drumuri pe cheltuiala contribuabilului și să vândă apoi chereșteaua la preț scăzut? Sau va renunța să accepte în schimbul acestor zone frumoase niște ținuturi distruse, sărace, din alte părți? Și asta pentru a-i face fericiți pe cei interesați de „dezvoltare“. Crezi probabil

— **EA** nu întâmplă ceva de natură mistică în această vale? În fond, de ce nu? **EL** lui i-ar plăcea asta, mai ales dacă luăm în considerare scăderea calității vieții. Realitatea este însă că aici nu se întâmplă nimic ezoteric. Nu suntem decât niște animale, suficient de istețe, dar și suficient de ghinioniste pentru a înțelege că trăim și că murim degeaba. Putem pretinde și putem să ne dorim orice, însă un fapt rămâne sigur: nu putem *cunoaște*.

M-am uitat din nou în urmă, la el.

Nu crezi nicidecum în spiritualitate?

A răs.

Dacă Dumnezeu există, atunci este un monstru foarte crud. E imposibil ca în această lume să acționeze o spiritualitate. Privește mai bine la ea. Ce fel de Dumnezeu ar crea un loc atât de distrugător, unde copiii mor din cauza cutremurelor, a crimelor fără sens, a *foamei*, în timp ce din restaurante se aruncă zilnic tone de mâncare? Probabil că așa trebuie să fie, a adăugat el. Poate că asta este planul lui Dumnezeu. Poate că e adevărat ce spun oamenii de știință despre sfârșitul lumii. Ei pretind că viața noastră și întreaga noastră istorie sunt un test la care ne supune divinitatea, pentru a vedea cine va fi mântuit și cine nu, pentru a-i putea separa pe credincioși de necredincioși.

A vrut să zâmbească, dar zâmbetul i s-a stins imediat, în timp ce se lăsa purtat de propriile gânduri. În cele din urmă a mărit pasul pentru a merge alături de mine.

Am pătruns iarăși pe pajiștea cu salvie și am văzut copacul cu ciori în vreo patru sute de metri mai încolo.

— Crezi că se apropie acest sfârșit al lumii, despre care vorbește omeniirea? a întrebat el. Acum câțiva ani am făcut niște cercetări pe tema asta și subiectul mi s-a părut fascinant.

— Nu e chiar așa, am răspuns, făcându-i semn să meargă mai departe.

— Au fost studiate profețiile care se ascund în Biblie, în special în Apocalipsă. Se spune că acum ne aflăm în anii numiți *sfârșitul veacurilor*, ani în care toate aceste profeții se vor adevăra. În principal, cei care au făcut aceste cercetări vor să spună că a sosit vremea întoarcerii lui Iisus și a împărăției lui Dumnezeu pe Pământ. Înainte de asta însă, vor avea loc o serie de războaie, catastrofe naturale și alte întâmplări apocaliptice descrise în Scripturi. Cercetătorii cunosc toate aceste predicții și urmăresc îndeaproape ceea ce se întâmplă, așteptând următorul eveniment înscris pe tabela timpului.

— Care este următorul eveniment? am întrebat.

– Un tratat de pace în Orientul Mijlociu, care va crea condițiile pentru reconstruirea Templului din Ierusalim. Odată construit acest Templu, se va produce o „răpire“ în masă a adevăraților credincioși – despre cine o vorba? – care vor fi smulși de pe Pământ și înălțați la Cer.

M-am oprit și m-am uitat la el:

– Așadar acești oameni vor începe să dispară?

– Da, asta spune Biblia. Va urma apoi o perioadă de șapte ani de nenorociri pentru cei rămași pe Pământ, când toate chinurile iadului se vor abate asupra lor. Se pare că totul se va prăbuși: cutremure de pământ, dezastruoase vor distruge economia; nivelul oceanelor va crește, înghițind o mulțime de orașe; la toate acestea se vor adăuga tulburările sociale, crimele și multe altele. În cele din urmă, va apărea – în Europa se pare – un politician care va îndrepta situația, dacă bineînțeles va fi investit cu puteri depline. Economia va fi controlată cu mijloace electronice, care vor coordona comerțul interstatat. Pentru a putea participa la această economie și a profita de avantajele ei, toată lumea va trebui să-i jure credință acelui conducător și să aibă implantat în palmă un cip*, prin care vor fi confirmate toate tranzacțiile economice. Acest Antichrist va proteja la început Israelul, prin încheierea unui tratat de pace, apoi îl va ataca, pornind un război în care vor fi implicate până la urmă țările islamice, Rusia și în final China. Conform profețiilor, tocmai când Israelul va fi pe cale să capituleze, îngerii lui Dumnezeu vor coborî pe Pământ și vor determina câștigarea războiului de către Israel, instaurând o pace de o mie de ani.

Și-a dres vocea și m-a privit:

– Du-te într-un magazin cu cărți religioase și privește bine în jur. Vei găsi peste tot comentarii și romane despre aceste profeții, comentarii care nu încetează să apară.

– Crezi că este adevărat ce spun oamenii de știință despre sfârșitul lumii? A clătinat din cap:

– Nu cred. Singurele profeții reale în lumea asta sunt lăcomia oamenilor și corupția. S-ar putea să apară un dictator care să preia puterea, dar asta se va întâmpla pentru că acel individ va intuit că poate profita de pe urma haosului.

– Și crezi că se va întâmpla așa ceva?

– Nu știu. De un singur lucru sunt însă sigur: dacă va continua decăderea clasei de mijloc, dacă săracii vor deveni mai săraci și dacă în orașe criminalitatea va crește, extinzându-se de la periferii spre vârful

* cip – circuit electronic miniaturizat, realizat pe o plăcuță de siliciu (n. ed.)

...dă, dacă se vor întâmpla toate acestea, atunci se va declanșa o serie de catastrofe și întreaga economie se va prăbuși; vor exista bande de tâlhari care-i vor jefui pe semenii lor și panica va pune stăpânire peste tot. În fața acestei violențe, dacă va apărea cineva care promite că va îndrepta situația, cerând în schimb oamenilor să renunțe la o parte din libertățile lor cetățenești, sunt sigur că va obține acordul tuturor.

Ne-am oprit să bem apă din bidonul meu. Copacul cu ciori era la vreo cincizeci de metri în fața noastră.

Am ciuit urechile. Undeva, departe, am auzit slab acel bâzâit disonant.

Joel a început să se uite cruciș din cauza concentrării, privindu-mă cu atenție.

Auzi ceva? a întrebat.

M-am întors și m-am uitat la el:

...e vorba de un zgomot ciudat, un bâzâit. Cred că în vale se fac niște experimente.

Ce fel de experimente? Cine le face? Eu de ce nu pot auzi zgomotul?

Vroiam să-i spun mai multe, dar am fost întrerupt de un alt sunet.

Am ascultat cu atenție.

...e o mașină, am spus.

Două jeepuri gri veneau dinspre est direct înspre noi. Ne-am ascuns repede în spatele unor tufișuri înalte de măceși, în timp ce mașinile au trecut la vreo sută de metri de noi, fără să se oprească, îndreptându-se spre sud-est, pe urmele jeepului pe care-l întâlnisem mai înainte.

Nu-mi place deloc ce se întâmplă, a spus Joel. Cine erau?

În orice caz nu erau din serviciul de pază al Parcului. În mod normal nimeni nu are voie să vină aici cu mașina. Cred că sunt cei care fac experimentele.

S-a uitat la mine îngrozit.

Dacă vrei, poți să mergi pe un drum pe care vei ajunge mai repede în oraș, am spus. Te îndrept spre sud-est, spre creasta de acolo. După mai bine de un kilometru o să dai de râu. Continuă apoi să mergi spre vest, până când vei ajunge în oraș. Cred că asta se va întâmpla înainte de a se întuneca prea tare.

Nu vii și tu?

Nu vin acum. O să mă duc spre sud, pe lângă râu, și am s-o aștept pe prietena mea acolo.

Și-a încrețit fruntea:

Oamenii ăștia n-ar putea face experimente aici fără consimțământul celui de la Parc.

– Știu.

– Doar nu crezi că poți face ceva în sensul ăsta? E o chestiune foarte serioasă.

N-am răspuns. Am fost cuprins brusc de un val de neliniște.

Joel a ascultat o clipă, apoi a trecut în grabă pe lângă mine. S-a întors și a privit înapoi o dată, clătinând din cap.

M-am uitat după el până când a străbătut poiana și a dispărut în pădure, apoi am pornit grăbit spre sud, cu gândul la Charlene. Ce-o făcând? Încotro o luase? Nu aveam un răspuns la aceste întrebări.

Forțând nota, am ajuns la râu în aproximativ o jumătate de ora. Soarele nu era acoperit încă de norii de la orizont și apusul învăluia pădurea în tonuri amenințătoare de gri. Eram obosit și murdar, iar ceea ce spusese Joel și jeepurile pe care le văzusem îmi schimbaseră mult dispoziția. Poate că era cazul să anunț autoritățile. Poate că așa aș fi ajutat-o pe Charlene. Mai multe variante îmi treceau prin minte, toate spunându-mi că ar fi mai înțelept să mă întorc în oraș.

Deoarece copacii erau rari pe ambele maluri ale râului, am hotărât să trec apa și să intru în pădurea deasă de pe partea cealaltă, deși știam că acolo este o proprietate particulară.

Când am vrut să trec la acțiune, zgomotul unui alt jeep m-a determinat să mă opresc. Apoi am rupt-o la fugă. La vreo cincisprezece metri de mine era un dâmb golaș, cu pietre și bolovani. L-am urcat iute, ajungând în vârf și, mărinind pasul, am sărit peste o ridicătură alcătuită din bolovani mari, cu intenția de a ajunge pe partea cealaltă a dâmbului. Când am atins pietroiul din vârful grămezii, acesta s-a rostogolit în față, piciorul mi-a fost aruncat înaintea și întreaga grămadă a început să se miște sub mine. M-am săltat și am aterizat apoi într-o mică viroagă, cu bolovanii rostogolindu-se după mine. Câțiva dintre ei, având diametrul între șaptezeci de centimetri și un metru, se îndreptau exact spre pieptul meu. Am mai avut timp să mă răsucesc în stânga și să ridic mâinile, dar știam că nu mai am scăpare. Am zărit apoi cu coada ochiului o formă albicioasă venind spre mine. În aceeași secundă am știut că bolovanii aceia uriași nu mă vor lovi. Am închis ochii și i-am auzit căzând de-o parte și de alta a mea. După aceea, i-am deschis încet, m-am uitat prin norul de praf și am dat la o parte bucățelele de piatră și praful de pe față. Bolovanii erau aranjați frumos alături. Cum era posibil? Ce fusese forma aceea albicioasă pe care o zărisem?

M-am uitat din nou în jur și am sesizat o mișcare în spatele unei pietre. Un puișor de linx stătea nemișcat acolo și se uita fix în ochii mei.

Mi-am dat seama că era suficient de mare ca să poată fugi, dar zăbovea acolo, privind-mă.

Monotul făcut de vehiculul care se apropia l-a determinat în cele din urmă să o rupă la fugă în pădure. Am sărit în picioare și am apucat să fac câțiva pași, înainte de a ateriza din nou pe un bolovan. O durere puternică m-a săgetat când am vrut să mișc piciorul stâng. Am căzut din nou la pământ și m-am târât vreo două sute de metri, până când am intrat în pădure. M-am ascuns după trunchiul unui stejar uriaș, în timp ce mașina s-a îndreptat spre râu, încetinind câteva minute și apoi disparând, bineînțeles spre sud-est.

Înima îmi bătea cu putere. M-am ridicat și m-am descălțat, pentru a-mi examina glezna: începuse să se umfle. „De ce mi s-a întâmplat asta?”, m-am întrebat și, pe când încercam să-mi „fepar” piciorul, am observat la vreo zece metri mai încolo o femeie care mă privea. Văzând-o că vine spre mine, am înghețat.

- Ești teafăr? a întrebat ea, cu o voce îngrijorată.

Era o negresă înaltă, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-un costum sport, descheiat, care-i venea bine. Părul negru, prins în coadă de cal, fluturau în vânt, pe lângă tâmpile. În mână avea un mic rucsac verde.

Stăteam acolo și te-am văzut când ai căzut. Sunt medic. Mă lași să te uit o privire?

Înșă fi recunoscător, am spus eu amețit, nevenindu-mi să cred că se putea o astfel de coincidență.

A înclinat lângă mine și mi-a atins piciorul cu blândețe, ținând în același timp sub observație zona dinspre pârâu.

Ești singur pe aici?

I-am povestit pe scurt că o căutam pe Charlene, fără să-i mai spun încă și altceva. Mi-a zis că nu văzuse pe nimeni cu semnalmentele tineretului. S-a prezentat apoi, spunându-mi că o cheamă Maya Ponder, iar eu eram convins că îi pot acorda toată încrederea mea. I-am spus cum mă cheamă și de unde sunt. Când am încheiat, mi-a zis:

De loc sunt din Asheville, dar am o clinică, la câțiva kilometri de aici spre sud, împreună cu un asociat. Este un spital nou. Mai deținem și vreo șaptezeci hectare din această vale, începând de aici și până la Parcul Național. A mai spus ea, arătându-mi zona unde ne aflam – și încă șaptezeci dincolo de creastă, spre sud.

Am tras fermoarul rucsacului și mi-am scos bidonul cu apă.

Vei apă? am întrebat-o.

– Nu, mulțumesc, am și eu.

A căutat apoi în rucsac, a scos bidonul și i-a deșurubat capacul. Dar în loc să bea din el, a umezit un prosop și mi l-a înfășurat în jurul gleznei, lucru care m-a făcut să mă strâmb de durere.

Întorcându-se apoi spre mine, mi-a spus:

– Glezna ta e luxată, mai mult ca sigur.

– Cât de grav? am întrebat.

A ezitat:

– Tu ce crezi?

– Nu știu. Să încerc să merg.

Am vrut să mă ridic, dar m-a oprit.

– Așteaptă puțin, a spus. Înainte de asta, încearcă să faci o analiză.

Cât de grav crezi că te-ai rănit?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că perioada de refacere depinde de ce crezi *tu*, nu de ce îți voi spune eu.

M-am uitat la gleznă.

– Cred că e destul de grav și dacă am dreptate va trebui să mă întorc cumva în oraș.

– Și pe urmă?

– Nu știu. Neputând să merg, va trebui să găsesc pe altcineva care s-o caute pe Charlene.

– Ai idee de ce ți s-a întâmplat acest accident?

– Nu știu. Dar de ce ar avea vreo importanță?

– Încă o dată îți spun: atitudinea legată de cauza unui accident sau a unei boli va afecta perioada de recuperare.

Am privit-o mai bine, conștient fiind că opuneam rezistență. Pe de o parte, simțeam că nu aveam timp la dispoziție pentru o astfel de discuție. Deși bâzâitul încetase, am presupus că experimentele continuau. Totul părea atât de periculos și afară era aproape întuneric, iar Charlene s-ar fi putut afla într-un mare pericol.

Pe de altă parte, mă simțeam vinovat față de Maya. De ce oare? Am încercat să scap de acest sentiment.

– Ce fel de doctor ești? am întrebat-o, sorbind câteva înghițituri de apă.

A zâmbit, și pentru prima oară am văzut cum îi creștea energia: se hotărâse și ea să aibă încredere în mine.

– Dă-mi voie să-ți povestesc despre medicina pe care o practic, a spus ea. Medicina este pe cale de a se schimba și acest lucru se petrece

cu rapiditate. Nu mai privim corpul omenesc doar ca pe un mecanism ale cărui piese se uzează și trebuie reparate sau înlocuite. Am început să înțelegem că sănătatea trupului este determinată în mare măsură de procesele mentale, de ceea ce credem despre viață și mai ales despre noi înșine, atât la nivel conștient, cât și în subconștient. Acest lucru reprezintă o schimbare fundamentală. Înainte, doctorul era expertul și vindecătorul, iar pacientul era un receptor pasiv, care spera că medicul are răspuns la toate. Acum însă, este cunoscut că atitudinea interioară a pacientului este de o importanță crucială. Un factor cheie îl reprezintă modul cum tratăm teama și stresul. Câteodată conștientizăm frica, însă de cele mai multe ori ea se află reprimată în interiorul nostru. O atitudine „vitează“ este aceea prin care problemele sunt negate, date la o parte, sub pretextul că avem de îndeplinit niște planuri mărețe. Dacă vom adopta această poziție, atunci frica va continua să ne macine, fără ca noi să ne dăm seama. Adoptarea unui punct de vedere pozitiv este foarte importantă în menținerea sănătății, însă pentru ca această atitudine să fie eficientă, trebuie să fim pe deplin conștienți, să acționăm cu iubire, fără teribilisme. Părerea mea este că frica nemărturisită dă naștere unor blocaje în fluxul nostru energetic, blocaje care, în cele din urmă, cauzează probleme. Frica ne va manifesta din ce în ce mai puternic, dacă nu ne hotărâm să o înfruntăm. Problemele de ordin fizic reprezintă de fapt niște consecințe. Ideal ar fi ca blocajele să fie tratate din timp, preventiv, înainte ca boala să se declanșeze.

– Așadar tu consideri că bolile pot fi în cele din urmă prevenite sau vindecate?

– Da. Sunt convinsă că într-un timp mai lung sau mai scurt – depinde de voia Creatorului – nu va mai trebui să ne îmbolnăvim sau să fim victimele unor accidente.

– Consideri că efectele unor accidente – ca de exemplu luxația mea – sunt tot o boală?

A zâmbit.

– Da. După mine, da.

Eram încurcat.

– Uite ce e, nu mai am timp acum pentru această discuție. Sunt foarte îngrijorat pentru prietena mea. Trebuie să fac ceva!

– Știu. Dar presimt că această conversație nu va mai dura mult. Dacă te vei grăbi și nu vei lua în seamă ceea ce îți spun acum, s-ar putea să ratezi ceea ce în mod evident este o coincidență.

S-a uitat la mine să vadă dacă am înțeles aluzia la Manuscris.

– Ai aflat despre Viziuni? am întrebat.

A dat din cap afirmativ.

– Ce mă sfătuiești să fac?

– Ei bine, eu am obținut cele mai mari succese folosind următoarea tehnică: mai întâi, vom încerca să ne aducem aminte care erau gândurile tale înainte de a avea această problemă de sănătate – în speță, luxația gleznei. La ce te gândeai? De ce îți era frică?

Am stat o clipă, apoi am răspuns:

– Îmi era teamă de două lucruri în același timp: pe de o parte, situația din vale era mult mai rea decât am crezut eu și aveam senzația că n-o să-i pot face față; pe de altă parte, știam că Charlene are nevoie de ajutor. Eram confuz și sfâșiat de îndoieli în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să fac.

– Așa că ți-ai scrântit glezna.

M-am aplecat spre ea:

– Vrei să spui că m-am „sabotat“ singur, pentru a nu mai fi nevoie să acționez? Nu e o explicație prea simplă?

– Asta e părerea ta. Eu am altă opinie. Cel mai adesea explicațiile sunt simple. În plus, este foarte important să nu ne pierdem vremea căutând cauze sau dovezi. E mai bine să luăm lucrurile așa cum sunt. Încearcă acum, pe cât posibil, să-ți amintești ce anume a provocat problema ta de sănătate.

– Și cum să fac asta?

– Pentru a putea primi aceste informații, va trebui să-ți calmezi mintea.

– Le voi primi cu ajutorul intuiției?

– Cu ajutorul intuiției, al rugăciunii, cum crezi tu că se poate.

Aveam din nou rezerve, nefiind sigur că mă voi putea relaxa și îmi voi limpezi mintea. În cele din urmă am închis ochii și pentru o clipă gândurile au dispărut, apoi am fost invadat de o mulțime de amintiri legate de Wil și de evenimentele acelei zile. Le-am lăsat să dispară și mi-am calmat din nou mintea. Imediat, am văzut o scenă cu mine, pe când aveam zece ani. Păraseam, șchiopătând, o partidă dură de fotbal, prefăcându-mă că sunt rănit. „Asta e!“, mi-am zis în gândul meu. „M-am prefăcut că mi-am scrântit glezna, pentru a evita să joc sub tensiune.“ Uitasem de această întâmplare. Mi-am dat seama că ulterior am folosit frecvent acest șiretlic, în tot felul de situații. Pe măsură ce pătrundeai în memorie, o altă amintire mi-a străfulgerat mintea: m-am văzut ea prin ceață într-un alt timp; arătam arogant, plin de sine, impulsiv; mă aflam într-o încăpere întunecoasă și

lucram la lumina unei lumânări; deodată, ușa s-a izbit puternic de perete și, spre groaza mea, m-am pomenit târât afară.

Am deschis ochii și m-am uitat la Maya.

– Cred că am găsit ceva.

I-am povestit ceea ce-mi amintisem din perioada copilăriei. Cealaltă imagine însă mi se părea prea vagă, așa că n-am menționat-o.

Apoi, Maya m-a întrebat:

– Și ce părere ai?

– Nu știu.

Luxația părea pură întâmplare. Era greu de imaginat că accidentul fusese provocat de dorința mea de a evita o anumită situație. În plus, odată mă aflasem în împrejurări mult mai rele și totuși nu-mi scrântisem glezna. De ce acest lucru se întâmplase tocmai acum?

M-a privit gânditoare.

– Cine știe? Poate că a sosit momentul în care e necesar să-ți examinezi acest obicei. Toate accidentele, bolile, vindecările sunt mult mai misterioase decât ne putem noi imagina. Eu cred că suntem dotați cu abilitate – neștiută încă – de a ne influența viitorul, inclusiv starea sănătății. După părerea mea, puterea se află în mâinile fiecărui individ. Nu mi-am expus opinia în legătură cu gravitatea accidentului tău dintr-un motiv foarte limpede: în clinica noastră am învățat că trebuie să fim atenți atunci când ne exprimăm părerile. De-a lungul anilor s-a dezvoltat un cult pentru doctori și atunci când un medic își spunea opinia, pacienții aveau tendința să pună totul la inimă. Acest lucru era cunoscut acum o sută de ani de doctorii de la țară și de aceea ei înfățișau pacientului situația într-o lumină optimistă. Atunci când medicul îi spunea pacientului că se va face bine, mintea acestuia prelua adesea ideea și, pentru a se însănătoși, sfida pur și simplu realitatea. Ulterior, considerente de ordin etic au împiedicat folosirea acestor denaturări ale adevărului, socotindu-se că pacienții au dreptul să li se prezinte o analiză științifică, la rece, a situației lor. Din păcate, procedând astfel, s-a întâmplat ca uneori să cadă morți chiar sub ochii medicului, tocmai pentru că li se spusese că situația lor este fără scăpare. Acum știm că din cauza puterilor pe care le are mintea, trebuie să fim foarte atenți atunci când le prezentăm bolnavilor situația și să concentrăm această putere într-o direcție pozitivă. Corpul nostru are posibilități miraculoase de regenerare. Părțile trupului – văzute în trecut ca simple forme – sunt privite acum ca fiind sisteme energetice în transformare. Ai citit despre ultimele cercetări referitoare la rugăciune? Dovedirea științifică a faptului că acest gen de vizualizare

spirituală dă rezultate a compromis total vechea concepție materialistă despre vindecare. Va trebui să creăm o nouă teorie.

S-a oprit pentru a mai turna niște apă pe prosopul co-mii înfășura glezna, apoi a continuat:

– Primul pas pe care va trebui să-l facem în acest proces constă în a identifica, a ajunge la acea teamă, care este întotdeauna legată de problemele medicale. În felul ăsta am debloca în mod conștient energia corpului, făcând posibilă vindecarea. Următorul pas ar fi să adunăm cât mai multă energie și să o direcționăm spre locul care a suferit blocajul.

Tocmai vroiam s-o întreb cum se poate face asta, dar m-a oprit.

Lăsându-mă condus de ea, am început să observ înmăscarea din jurul meu și să mă conectez spiritual la eu. Am simțit cum crește în mine un sentiment de iubire. Culoarele deveneau din ce în ce mai vii și eram tot mai conștient de ce se petrecea în jur. Puteam spune că și energia Mayei crescuse odată cu a mea.

Când am simțit că atingesem cea mai înaltă vibrație, m-am uitat la ea: îmi zâmbea.

– Foarte bine. Acum concentrează-ți energia în zona afectată de blocaj.

– Cum să fac asta? am întrebat.

– Folosește-te de senzația de durere. Ea există tocmai pentru a te ajuta să te concentrezi asupra ei.

– Poftim? Păi eu credeam că ar trebui să scap de durere!

– Din păcate așa s-a gândit întotdeauna. Într-o durere este de fapt doar un semnal.

– Un semnal?

– Da, a spus ea, apăsând în mai multe locuri pe picior. Acum cât de tare te doare?

– Este o durere intermitentă și nu atât de puternică.

A desfășurat prosopul.

– Concentrează-ți atenția asupra durerii și încearcă pe cât posibil să o simți. Vei afla astfel cu exactitate unde este localizată.

– Păi știu unde este localizată: la gleznă.

– Da, dar unde anume la gleznă?

M-am concentrat mai bine și mi-am dat seama că aveu dreptate: eu credeam că mă doare toată glezna. Dar când țineam piciorul cu vârfurile degetelor orientate înainte, durerea se concentra în partea de sus, din stânga a articulației, cam la doi centimetri în interior.

– E-n regulă, am spus. Știu!

– Acum îndreaptă-ți întreaga atenție spre această porțiune. Plasează-te acolo și fii prezent cu toată ființa ta.

Am rămas tăcut timp de câteva minute și m-am concentrat pe acea porțiune a gleznei, observând că toate celelalte percepții -- respirația, localizarea palinelor și a brațelor, transpirația lipicioasă de pe spate și gât -- se estompaseră, rămânând undeva în fundal.

– Simte întreaga durere, mi-a reamintit ea.

– Bine, am spus. Sunt *acolo*.

– Și ce se întâmplă *acolo*? m-a întrebat.

– Mai simt încă durerea, dar parcă și-a schimbat caracteristicile: a devenit mai suportabilă, mai puțin supărătoare, ca un fel de furnicătură.

În timp ce vorbeam însă, durerea și-a reluat vechea formă.

– Ce se întâmplă? am întrebat.

– În afară de faptul că ne avertizează despre ceva care nu este în regulă, durerea mai are și un alt rol: ne arată cu exactitate locul unde sunt problemele, astfel încât să putem merge în interiorul corpului pe urmele acestui semnal și să ne concentrăm atenția și energia chiar în acel loc. E ca și când durerea și atenția noastră concentrată nu pot ocupa același loc. Desigur că pentru a potoli durerile severe – în cazul în care concentrarea nu mai dă rezultate – se vor folosi anestezicele, deși eu cred că e mai bine ca durerea să nu fie îndepărtată cu totul, pentru a mai avea totuși un semnal ce ar putea fi folosit la nevoie.

S-a oprit și m-a privit.

– Și mai departe ce se va întâmpla? am întrebat.

– Mai departe, cu ajutorul durerii, va trebui ca în mod conștient să canalizăm energia divină superioară spre locul identificat și, folosindu-ne de iubire, să repunem celulele de acolo într-o perfectă stare de funcționare, a răspuns ea.

Am făcut ochii mari.

– Hai, continuă-ți treaba, conectează-te din nou, a adăugat. Te voi îndruma eu cum să faci asta.

Când am fost pregătit, i-am făcut semn cu capul.

– Simte durerea cu toată ființa ta – a început ea – și imaginează-ți cum energia plină de iubire se îndreaptă spre locul critic, făcând ca atomii din acel loc să aibă o vibrație înaltă. Observă cum particulele fac salturi și pătrund pe acest nivel energetic superior, pur, care reprezintă modul optim de existență. Pe măsură ce vibrația lor crește, vei simți furnicături în acel loc.

A tăcut timp de un minut, apoi a continuat:

– Acum rămâi mai departe concentrat pe locul dureros și începe să simți cum energia, furnicătura, se ridică spre picioare... spre șolduri... pătrunde în abdomen și în piept... și în cele din urmă se îndreaptă spre ceafă și spre cap. Simte în întreg corpul această furnicătură a unei vibrații înalte. Simte cum fiecare organ funcționează cu maximum de eficiență.

I-am urmat întocmai instrucțiunile și după câteva clipe aveam corpul mai ușor, mai energizat. Am menținut această stare timp de vreo zece minute, apoi am deschis ochii și m-am uitat la Maya.

Folosindu-se de o lanternă, Maya îmi instală cortul pe o porțiune plană dintre doi pini. Aruncându-mi o privire, m-a întrebat:

– Te simți mai bine?

Am dat din cap în semn că da.

– Ai înțeles ce ți-am explicat până acum?

– Cred că da. Am trimis energie în locul dureros.

– Corect. Însă la fel de important este ceea ce am făcut mai înainte. Ai încercat să vezi înțelesul acestei răni, al acestei boli și ți-ai dat seama că leziunea s-a produs pentru a-ți dezvălui existența fricii înăuntrul tău și că această frică te ține pe loc, nu-ți dă voie să progresezi. Având acest accident, mi înălțuram blocajul produs de teamă, făcând loc viziunilor. Ai putut folosi durerea ca pe un semnal și ți-ai ridicat vibrația în locul rănit, apoi în întreg corpul. Este de o importanță vitală să cunoaștem ce anume a generat frica. Când originea accidentului sau a bolii se află însă în profunzime, atunci este necesară hipnoza sau o consiliere de specialitate.

De data asta i-am povestit despre imaginea necunoscută din Evul Mediu, cu ușa dată brusc de perete și cu mine târât afară.

M-a privit gânditoare.

– Uneori acest blocaj își are originea în vremuri foarte îndepărtate. Dacă vei explora în profunzime și vei începe să cunoști teama care te ține pe loc, vei reuși să înțelegi pe deplin cine ești și care este rostul tău aici, pe Pământ. Acest lucru va pregăti terenul pentru ultimul pas care trebuie făcut în procesul de tămăduire și pe care eu îl consider cu lînd cel mai important: este esențial să pătrunzi suficient de profund pentru a-ți *aminti* ce ai de făcut eu viața ta. O tămăduire adevărată se va produce atunci când vom putea vedea viitorul incitant care ne așteaptă. Vom li susținuți în acest proces, dacă vom *aspira* spre el. Oamenii nu vor putea li tămăduiți stînd și uitîndu-se la televizor.

Am privit-o o clipă, apoi i-am spus:

– Ziceai că rugăciunea ajută. Cum trebuie să ne rugăm pentru cineva care este în suferință?

– Încă încercăm să aflăm asta. În cea de A Opta Viziune se pomenea ceva despre cum putem trimite spre acea persoană energia și iubirea care ajung la noi de la Izvorul Divin, imaginându-ne în același timp că ea își va *aminti* ceea ce trebuie să facă în viață. Uneori, nu-și mai amintește decât că trebuie să treacă în cealaltă dimensiune și prin urmare va fi nevoită să accepte acest fapt.

Între timp, Maya a terminat de instalat cortul și a mai spus:

– Reține faptul că procedeul pe care ți l-am recomandat se folosește combinat cu medicina tradițională. Dacă am fi fost mai aproape de clinică, ți-aș fi făcut o examinare amănunțită. În acest caz însă, te sfătuiesc – dacă ești și tu de acord – să rămâi aici peste noapte. E mai bine să nu te miști.

Între timp a luat butelia de voiaj și a pus pe ea un vas cu apă, în care a răsturnat un plic de supă.

– Eu mă întorc în oraș. Trebuie să aduc atele pentru glezna ta și alte lucruri care s-ar putea să fie necesare. Mă voi întoarce apoi să văd cum te simți. O să aduc și un aparat de emisie-recepție, în caz că vei avea nevoie de ajutor.

Am dat din cap aprobator.

A turnat apoi apa din bidonul ei într-al meu, în timp ce spre apus dispăreau ultimele raze de lumină.

– Și zici că spitalul tău nu e departe de aici? am întrebat.

– E la vreo șase kilometri spre sud, dincolo de creastă, însă nu se poate trece direct, a spus ea. Singura modalitate de a ajunge acolo este să mergi în oraș și apoi pe șoseaua principală spre sud.

– Cum de te afli prin zonă?

A zâmbit și m-a privit puțin jenată.

– E caraghios ce o să-ți spun: am visat că venisem în vale și în dimineața asta m-am hotărât să vin de-adevăratalea aici. Am muncit din greu în ultimul timp și simțeam nevoia unui răgaz, pentru a mă putea gândi la ce voi face în continuare la clinică. Partenerul meu și cu mine am experimentat și alte tratamente, cum sunt cele specifice medicinei chinezești și cele pe bază de plante, iar dacă vrem să apelăm la resursele medicinei tradiționale, e suficient să folosim tastatura computerului. Am visat ani de zile la clinica asta.

S-a oprit un moment, apoi a mai spus:

– Stăteam acolo, înainte de a te vedea pe tine și am simțit cum energia îmi pârșnește prin creștetul capului. Am avut apoi în fața ochilor un tablou în care am putut vedea fiecare experiență pe care am trăit-o de-a lungul vieții, începând cu copilăria și sfârșind cu acest moment. A fost cea mai clară experimentare a celei de A Șasea Viziuni, pe care am avut-o vreodată. Toate întâmplările prin care am trecut n-au făcut altceva decât să pregătească terenul pentru ce va urma. Mama mea s-a luptat toată viața cu o boală cronică, însă nu a încercat niciodată să participe în propria vindecare. Pe atunci, medicina cunoștea mai puține lucruri, însă mi-amintesc că pe tot parcursul copilăriei refuzul ei de a-și face un examen lăuntric, de a-și explora temerile, m-a iritat. Îmi notam orice informație legată de dietă, vitamine, stres, de meditație și rolul ei în vindecare, încercând s-o conving și pe ea să se implice. În adolescență am fost sfâșiată de nehotărâre: să o apuc pe calea bisericii, sau să devin medic? Am impresia acum că am fost ghidată să învăț să-mi folosesc atât intuițiile cât și credința, pentru a schimba viitorul, pentru a tămădui. Tata era altfel decât mama. Lucra în domeniul biologiei, dar niciodată nu a vorbit despre rezultatele nuncii lui, cu excepția comunicărilor științifice. „Nu sunt decât niște căutări”, spunea el. Asociații lui îl priveau ca pe un Dumnezeu. Era inaccesibil – o autoritate supremă. Când am mai crescut, a murit de cancer, fără ca eu să-i cunosc preocupările, care erau legate de sistemul imunitar, în special de modul cum este acesta influențat în bine atunci când avem o viață deosebită, când suntem total angajați în ceea ce facem. A fost primul care a văzut această relaționare, pe care acum o arată toate cercetările recente. Cu mine n-a vorbit niciodată despre asta. M-am întrebat uneori de ce a trebuit să am un tată care să mă trateze astfel, dar în cele din urmă am ajuns la concluzia că părinții mei constituiau exact acea combinație de trăsături și preocupări care urma să determine evoluția mea. De aceea dorisem să fiu cu ei, să mă nasc în acea familie. Mama, prin comportarea sa, mi-a arătat că trebuie să ne asumăm responsabilitatea propriei vindecări, să n-o lășăm numai pe seama altora. În esență, tămăduirea înseamnă îndepărtarea fricii din viața noastră – frică pe care de cele mai multe ori nu vrem s-o privim în față și găsirea unui drum propriu, a unei viziuni legate de viitor, adică să devenim conștienți că ne aflăm aici pentru a ajuta creația. Prin tatăl meu am înțeles că medicii trebuie să fie mai simțitori, să cunoască mai multe despre oamenii pe care îi tratează, că trebuie să coboare din turnul lor de fildeș. Combinația dintre cei doi părinți ai mei m-a determinat să caut un nou drum în medicină:

acela în care pacientul, prin abilitățile lui, preia controlul asupra propriei vieți și regăsește drumul corect. Cred că mesajul pe care îl am eu de transmis sună cam așa: în adâncul ființei noastre *știm* cu toții cum să participăm la tămăduirea noastră fizică și sufletească, cun ne putem modela un viitor desăvârșit, și când vom reuși să facem acest lucru, atunci *miracolele se vor petrece*.

Stătea în picioare și a aruncat o privire spre glezna mea, apoi s-a uitat la mine.

– Trebuie să plec, mi-a spus. Încearcă să nu-ți lași greutatea pe piciorul rănit și să te odihnești. Mă voi întoarce dimineață.

Cred că ~~arătăm~~ neliniștit, pentru că s-a așezat din nou pe genunchi și și-a pus ambele palme pe glezna mea.

– Să nu-ți fie teamă, a spus. Putem scăpa de orice dacă avem suficientă energie, chiar și de ură și războaie. Trebuie doar să realizăm cu toții acest lucru.

M-a bătut ușor cu palma peste picior.

– Se poate îndrepta!... Se poate îndrepta!

A mai zâmbit o dată, apoi s-a întors și a plecat.

În acel moment am vrut s-o strig și să-i povestesc tot ceea ce trăisem în cealaltă dimensiune, ce știam despre Frică și despre grupul celor șapte, dar, în loc să fac toate astea, am rămas fără glas, simțind cum mă cuprinde oboseala și mulțumindu-mă s-o privesc doar, în timp ce dispărea printre copaci. „E bine și mâine“, mi-am zis, pentru că *știam* precis cine era.

SĂ NE AMINTIM

A doua zi de dimineață am fost trezit brusc din somn de țipătul ascuțit al unui șoim. L-am ascultat câteva clipe, încercând să-mi imaginez zborul lui avântat. A mai țipat o dată, apoi s-a așternut tăcerea. M-am ridicat și am privit pe fereastra cortului: afară era înnoțit, dar cald, și un vânticel ușor unduia vârfurile copacilor.

Am scos un bandaj din bagaje și mi-am legat glezna cu atenție, dându-mi seama că mă mai durea foarte puțin. După aceea am ieșit afară de-a bușilea, apoi m-am ridicat. Peste câteva momente, mi-am lăsat greutatea pe ambele picioare și am încercat să mă așez. Glezna era slăbită, dar, șchiopătând puțin, mă descurcam. M-am întrebat dacă mă ajutașe procedeul folosit de Maya, sau pur și simplu nu fusesem accidentat atât de grav. Nu aveam de unde ști care era răspunsul.

Am scos un rând de schimburi din rucsac și am luat vasele murdare din seara precedentă. Cu multă precauție și atenție la orice mișcare ciudată, m-am dus la râu. Am găsit acolo un loc ascuns privirilor și am intrat în apa rece, care m-a înviorat. Am încercat să nu mă mai gândesc la nimic, să nu bag în seamă neliniștea care creștea în mine, admirând pierdut culorile de deasupra mea.

Dintr-o dată, mi-am amintit visul din noaptea aceea: se făcea că stăteam pe o piatră... Wil era și el acolo și au mai apărut și alții. Îmi rămăsese vag în minte un loc galben-azuriu, dar, oricât mă străduiam, nu mai reușeam să-mi amintesc nimic.

În timp ce destupam un tub cu săpun, am observat că tufturile și copacii din jur arătau parcă altfel. Faptul că îmi aduseseră în minte despre acel vis contribuise la creșterea nivelului meu energetic. Mă simțeam mai ușor. Am spălat vasele și m-am îmbăiat, apoi am văzut în dreapta mea un bolovan mare, care semăna cu cel pe care stătusem în vis. M-am dus mai aproape, să-l pot examina. Era neted și avea vreo patruzeci de centimetri în diametru. Forma și culoarea erau exact ca ale pietrei din vis.

În câteva minute am strâns cortul, am împachetat și mi-am ascuns echipamentul sub crengile de pe jos. M-am dus apoi și m-am așezat pe bolovan, încercând să refac imaginea aceea azurie și să-mi amintesc exact unde stătea Wil. Am reușit să disting că se afla în stânga mea, puțin în spate. I-am văzut limpede trăsăturile feței, ca într-un prim-plan fotografic. Străduindu-mă să păstrez toate detaliile, i-am recreat imaginea și am învăluit-o în culoarea aceea azurie.

Câteva secunde mai târziu, am simțit o lovitură în plexul solar și am văzut din nou culori defilându-mi prin fața ochilor. Când toate acestea au încetat, m-am pomenit înconjurat de un albastru pastelat, luminos, iar alături de mine stătea... Wil.

– Slavă Domnului că te-ai întors! a spus el. Deveniseși atât de dens, încât nu te-am mai putut găsi.

– Ce s-a întâmplat când ne-am despărțit? l-am întrebat. De ce bâzâitul ăla era atât de puternic?

– Nu știu.

– Unde ne aflăm acum?

– Este un nivel energetic deosebit, unde se petrec visurile.

M-am uitat în jur la albastrul acela. Totul era nemișcat.

– Și tu erai aici?

– Da. Venisem în acest loc înainte de a te întâlni pe tine la cascade, deși atunci nu știam de ce o fac.

Ne-am uitat amândoi în jur, apoi Wil a întrebat:

– Ce s-a întâmplat după ce ai „căzut“?

I-am povestit cu însuflețire tot ce se întâmplase, punând accent mai întâi pe ceea ce anticipa Joel în legătură cu distrugerea mediului și a societății. Wil asculta cu atenție și încerca să înțeleagă fiecare aspect al expunerii lui Joel.

– Vorbea Frica din el, a comentat.

Am dat din cap, aprobând.

– Și eu m-am gândit tot așa. Crezi că într-adevăr se va întâmpla ceea ce a spus Joel? am întrebat.

– Adevăratul pericol constă în aceea că foarte mulți oameni au început să creadă că se vor întâmpla toate astea. Adu-ți aminte ce spunea A Noua Viziune: pe măsură ce renașterea spirituală câștigă teren, va avea loc și o polarizare provocată de Frică.

Am încercat să-i prind privirea.

– Am întâlnit și o femeie.

I-am povestit despre Maya și Wil m-a ascultat cu mare atenție când am ajuns la accidentul în care m-am rănit la gleznă și i-am spus ce procedeu de vindecare folosise Maya.

Când am terminat, se uita gânditor în zare.

– Eu cred că Maya este femeia din viziunea lui Williams, cea care a încercat să oprească războiul cu indienii, am adăugat.

– E posibil ca ideile ei despre vindecare să fie cheia modului în care tratăm Frica, a spus el.

I-am făcut semn să continue.

– Toate aceste peripeții trebuie să aibă un sens. Să analizăm ce s-a întâmplat de fapt: tu ai venit aici în căutarea Charlenei și l-ai întâlnit pe David, care ți-a spus că A Zecea Viziune reprezintă o înțelegere superioară a renașterii spirituale pe planetă, o înțelegere care poate fi atinsă percepend relația noastră cu cealaltă dimensiune, cea a *Vieții de Dincolo*. Ți-a mai spus că Viziunea este legată și de înțelegerea naturii intuițiilor noastre, de modul cum știm să menținem, să păstrăm aceste intuiții, de felul în care putem percepe coincidențele ce presară drumul nostru spre o viață împlinită. Mai târziu, ai învățat cum să-ți menții intuițiile legate de această călătorie și ne-am întâlnit la cascade, unde eu ți-am confirmat faptul că menținerea intuiției a imaginii mentale în care apăream noi doi – reprezenta modul de operare și în dimensiunea *Vieții de Dincolo* și că omenirea va pătrunde curând în această dimensiune. La puțin timp după ce ne-am întâlnit am asistat la Trecerea în Revistă pe care a făcut-o Williams și l-am văzut suferind cumplit că nu-și amintise ceea ce trebuia să facă – adică să se unească cu alții pentru a ne vindeca de această Teamă care ne amenință trezirea spirituală. Williams spunea că pentru a putea birui Frica, trebuie mai întâi să o înțelegem. Apoi am fost separați, iar tu te-ai întâlnit cu ziaristul acela. Inel, care ți-a răpit o groază de timp pentru a-ți expune ce? O viziune înspăimântătoare asupra viitorului. De fapt, *teama* că civilizația va fi distrusă în întregime. Ai întâlnit apoi o femeie a cărei viață este legată de vindecare și care face acest lucru ajutându-i pe oameni să pătrundă în propria memorie și să învingă astfel blocajele produse de frică, aflând în final care e rostul lor pe această planetă. Aceste *aduceri aminte* trebuie să fie cheia.

O mișcare bruscă ne-a atras atenția. La vreo sută de metri de noi se forma un grup de suflete.

– Probabil că se află aici pentru a ajuta pe cineva să vindeze, a spus Wil. M-am uitat la el nedumerit.

– Ne ajută să visăm?

– Într-un fel, da. Azi-noapte, când tu visai, erau aici.

– De unde știi despre visul meu?

– Când ai fost aruncat înapoi, în planul fizic, am încercat să te găesc, dar nu am putut. Apoi, stând și așteptând, am început să-ți văd fața și am venit aici. Ultima dată când am fost în acest loc nu prea am priceput ce se întâmplă, acum însă cred că înțeleg fenomenul care se produce atunci când visăm.

Am clătinat din cap, fără să pricep nimic.

Wil a arătat spre grup.

– Aceste suflete se află probabil aici – ca și mine mai înainte – datorită unei coincidențe și cred că acum așteaptă să vadă cine va poposi în acest loc, prin intermediul visului.

Bâzâitul a devenit mai puternic, iar eu n-am mai putut răspunde. Mă simțeam confuz, amețit. Wil s-a apropiat și mi-a pus mâna pe spate.

– Rămâi cu mine. Există în mod sigur un motiv pentru care trebuie să vedem ce se va întâmpla.

M-am luptat să-mi revin și am văzut dincolo de suflete o altă formă. La început am crezut că vor mai apărea și alte entități, dar mi-am dat apoi seama că era ceva mult mai mare decât văzusem până acum: în fața noastră se proiecta o întreagă scenă, ca un fel de hologramă, cu decor, personaje și dialoguri. Un bărbat, care mi se părea oarecum cunoscut, se afla în centrul acestei acțiuni. După un moment de concentrare, mi-am dat seama că bărbatul din fața noastră era Joel. Întreaga scenă a început să se deruleze precum imaginile unui film, însă eu mă simțeam tot amețit și nu prea am putut înțelege ce se întâmpla. Pe măsură ce acțiunea înainta și dialogurile deveneau mai aprinse, sufletele s-au apropiat de Joel. După câteva minute, „filmul” s-a sfârșit și au dispărut cu toții.

– Ce-a fost asta? am întrebat.

– Bărbatul care era protagonistul scenei visa, a spus Wil.

– Era Joel, cel despre care ți-am povestit, am zis eu.

Wil s-a întors spre mine, surprins.

– Ești sigur?

– Da.

– Ai înțeles ceva din visul lui?

– Nu. Nu l-am putut urmări. Ce s-a întâmplat?

– Visa că se află în plin război. Alerga printr-un oraș distrus de bombe, în care totul exploda în jurul lui și nu se gândea la altceva decât să supraviețuiască și să se pună la adăpost. A reușit în cele din urmă să

scape de spaimă și să urce pe un munte, de unde a privit în jos, spre oraș. Și-a amintit atunci că i se ordonase să se întâlnească cu un grup de soldați, cărora urma să le aducă o piesă dintr-un dispozitiv secret, ce ar fi făcut ineficiente armele inamicului. Însăpăimântat, și-a dat seama că ratând întâlnirea, a cauzat moartea soldaților și distrugerea orașului. Toate astea i se derulau acum în fața ochilor.

– Dar este un coșmar! am comentat eu.

– Da. Își are însă înțelesul lui. Atunci când visăm, ne întoarcem în timp, prin intermediul acestui nivel energetic care aparține visurilor, iar sufletele vin aici pentru a ne ajuta. Să nu uităm că uneori putem depăși anumite situații în viață tocmai datorită acestor visuri. Cea de A Șaptea Viziune spune că acestea trebuie interpretate suprapunând imaginile din vis peste cele din viața reală.

M-am întors și l-am privit pe Wil.

– Dar sufletele ce rol au?

Nici n-am rostit bine întrebarea, că am început să ne mișcăm din nou. Wil își ținea mâna lipită de spatele meu. Când ne-am oprit, lumina s-a schimbat, devenind de un verde intens, străbătut de minunate dungi gălbui, de culoarea chihlimbarului. Uitându-mă mai bine, mi-am dat seama că dungile acelea gălbui erau suflete.

I-am aruncat o privire lui Wil, care zâmbea larg. Acest loc transmitea parcă o bună dispoziție și o *bucurie* crescânde. Privind din nou spre suflete, am văzut că o parte din ele formaseră un grup chiar înaintea noastră. Aveau fețele senine și zâmbitoare, dar nu-ți puteai focaliza nicicum privirea asupra lor.

– Sunt atât de încărcăți de iubire, emană iubire, am spus eu.

– Vezi dacă poți „prinde” ceva din ceea ce cunosc ele, m-a sfătuit Wil.

Concentrându-mă asupra lor cu această intenție, mi-am dat seama că sufletele aveau o legătură cu Maya. Erau încântate de faptul că Maya se descoperise pe sine și că înțelesese cum tatăl și mama ei îi pregătiseră terenul. Știau că ea experimentase cea de A Șasea Viziune și că era aproape de momentul în care își va *aminti* de ce s-a născut.

M-am uitat la Wil și mi-am dat seama, după expresia feței lui, că și el vedea toate aceste imagini.

În acel moment am auzit iarăși bâzâitul. Stomacul mi s-a încordat. Wil mă ținea strâns pe după umeri, cuprinzându-mi și spatele. Când sunetul a încetat, vibrația mea scăzuse dramatic și, încercând să mi-o ridic din nou, m-am uitat cu băgare de seamă la grupul de suflete, căutând

să mă conectez la energia lor. Spre surprinderea mea, acestea și-au schimbat orientarea și s-au îndepărtat de mine, la o distanță de două ori mai mare decât înainte.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Ai vrut să-ți crești nivelul energetic conectându-te la ele, a spus Wil. În loc să faci asta, ar fi trebuit să cobori în lăuntrul tău și să te conectezi direct la energia divină. Și eu am procedat așa o dată. Sufletele nu-ți vor permite să le confunzi cu izvorul divin. Ele știu că o astfel de identificare nu ar fi de folos evoluției tale.

Am făcut apoi ceea ce îmi spusese Wil: m-am concentrat spre interior și mi-am restabilit nivelul energetic.

– Cum să facem să le aducem înapoi? am întrebat.

Nici n-am apucat să termin de vorbit, că ele s-au și întors în locul în care se aflaseră inițial.

Wil și cu mine ne-am privit reciproc, apoi el a început să se holbeze la grup, cu o expresie de surpriză pe față.

– Ce-ai văzut? l-am întrebat.

A arătat cu capul înspre suflete, continuând să privească uimit la ele, iar eu am încercat să prind ceva din ceea ce cunoșteau. După câteva clipe, am văzut-o pe Maya. Se pierdea în culoarea aceea verde care ne înconjura. Trăsăturile ei păreau să fie puțin altfel. Strălucea intens, însă eram absolut sigur că ea este. Concentrându-mi privirea pe fața Mayei, mi-a apărut înaintea ochilor o imagine ca o hologramă: scena se petrecea în secolul al nouăsprezecelea, în timpul războiului despre care am mai pomenit, într-o casuță de lemn, în care se aflau Maya și alți câțiva oameni, discutând aprins despre oprirea conflictului. Părea să simtă că realizarea acestei isprăvi depindea de modul în care își amintea cum să obțină energie. Acest lucru se putea face adunându-i pur și simplu laolaltă pe cei care doreau încetarea ostilităților. Foarte atent la ce se întâmpla acolo era un tânăr, îmbrăcat în haine scumpe. Imaginea s-a schimbat și am avut apoi în fața ochilor scena în care femeia a încercat în zadar să trateze cu șefii militari, iar în cele din urmă am văzut locul bătăliei, unde ea și acel tânăr au fost uciși. Ajunsă în cealaltă dimensiune și revăzându-și viața, Maya și-a dat seama, îngrozită, cât de naivă fusese atunci când a vrut să oprească războiul. Știa acum că oamenii fuseseră bine aleși, însă nu sosise încă momentul pentru așa ceva: nu își amintiseră suficient din ceea ce știau în cealaltă dimensiune.

După *Trecerea în Revistă*, a ajuns în spațiul acela verde, înconjurată de sufletele care stăteau acum în fața noastră. Surprinzător era faptul că

pe fețele tuturor se putea distinge aceeași expresie, parcă toate semănau oarecum cu Maya.

M-am uitat întrebător la Wil.

– Este *grupul de suflete al Mayei*, mi-a spus el.

– Ce vrei să zici? am întrebat.

– Maya rezonază perfect cu aceste suflete, a adăugat el cu încântare.

Acum încep și eu să înțeleg cum stau lucrurile. Într-una din călătoriile mele aici, înainte de a te regăsi, am întâlnit un alt grup, care, într-un fel, semăna cu *tine* și îmi dau seama acum că era grupul *tău* de suflete.

Până să pot spune ceva, sufletele din fața noastră s-au mișcat, apărând din nou o imagine a Mayei. Se afla tot cu grupul ei, înconjurată de verdele acela și stătea tăcută în fața unei lumini albe puternice, asemănătoare cu cea pe care o văzusem atunci când Williams își făcuse *Trecerea în Revistă* a vieții. Era conștientă că urma să se întâmple ceva deosebit. Abilitatea de a se mișca în dimensiunea *Vieții de Dincolo* i se diminuase, iar atenția ei s-a îndreptat din nou spre Pământ, unde, pe o verandă, a văzut-o pe cea care urma să-i fie mamă. Aceasta se întreba dacă starea sănătății îi va permițe să aibă un copil.

Maya și-a dat seama cât de mult ar fi putut progresa dacă ar fi fost născută de acea femeie, care se temea foarte mult pentru sănătatea ei și care ar fi trezit de timpuriu în copilul ce urma să vină pe lume o mulțime de întrebări referitoare la sănătate. Era un loc perfect, care ar fi putut genera interesul pentru medicină și tămăduire. Dacă ar fi crescut lângă o femeie cu o astfel de psihologie, cunoașterea pe care ar fi acumulat-o nu ar fi fost doar contemplativă, pur intelectuală, nu ar fi fost o simplă teorie fantezistă, fără nici o legătură cu realitatea. Maya știa acum să avea tendința de a fi nerealistă, fantezistă, și că plătise deja scump pentru nesăbuința ei. Acest lucru nu trebuia să se mai întâmple. Tot ce-i arăta subconștientul ei referitor la întâmplările din secolul al nouăsprezecelea o avertiza că trebuie să fie mai atentă, să nu se grăbească, să profite de clipele de singurătate și atunci totul va fi perfect.

Wil mi-a prins privirea:

– Asistăm la o scenă în care își contemplă viața actuală, a spus el.

Maya vedea cum urma să se desfășoare relația cu mama ei: ar fi crescut cunoscând negativismul și temerile mamei, precum și tendința acesteia de a da vina pe doctori pentru ceea ce i se întâmpla. Acest lucru ar fi trezit interesul Mayei pentru studierea relației minte-trup, a rolului pe care îl are pacientul în propria vindecare. I-ar fi adus la cunoștință

mamei ei aceste informații, făcând-o să se implice în propria vindecare. Mama ar fi devenit astfel primul ei pacient, dar și un sprijin de nădejde, un exemplu pentru ceea ce ar fi putut însemna binefacerile unei medicine noi.

Maya și-a văzut apoi viitorul tată, stând alături de femeia din balansoar. Când era întrebat ceva, răspundea monosilabic. N-ar fi vrut să vorbească, ci numai să stea acolo și să mediteze. Mintea lui era plină cu tot felul de proiecte de cercetare, de întrebări neobișnuite, care nu mai fuseseră puse până atunci. Se gândea în special la relația dintre aspirațiile oamenilor și sistemul lor imunitar. Maya vedea din nou ce avantaje ar fi avut de pe urma firii reci a tatălui: ar fi învățat de la bun început să nu se mai amăgească singură, să raționeze cu propriul cap și să devină realistă. Ar fi putut, de asemenea, să facă schimb de informații științifice cu tatăl ei, ceea ce ar fi ajutat-o să capete o bază solidă, cu care să pună temeliile unei noi metode. A mai văzut că nașterea din acești părinți ar fi fost și în avantajul lor. Ei ar fi fost determinați de timpuriu să fie interesați de procesul vindecării, ar fi fost „forțați” de Maya să-și urmeze propriul destin: mama să-și accepte rolul pe care îl avea în îndepărtarea bolii, iar tatăl să-și depășească tendința de a se ascunde de alții și de a trăi numai cu propriile gânduri.

Privind mai departe, și-a văzut nașterea și ceea ce urma să se întâmple în copilărie. O mulțime de persoane vor ajunge în viața ei exact la momentul oportun pentru a-i stimula trăirile și procesul de învățare. Și în facultate va avea parte de pacienții și de medicii care o vor determina să se orienteze spre o altă practică. A văzut apoi cum avea să-l întâlnească pe viitorul asociat, cel de la clinică, și cum împreună vor pune bazele unei noi metode de vindecare. A mai văzut însă și altceva: că va fi implicată într-un proces de anvergură, care viza *trezirea* oamenilor. Va descoperi – înaintea noastră chiar – Viziunile și va face parte dintr-un grup, unul dintre multele ce vor apărea în toată lumea. Componentii acestui grup *își vor aminti* cine sunt de fapt și vor constitui instrumentul prin care va fi îndepărtată polarizarea cauzată de frică.

Deodată, Maya a văzut o scenă în care purta o discuție importantă cu un bărbat. Era masiv, athletic, părea un tip capabil și era îmbrăcat în ținută militară. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că *știa* că acela era tânărul care murise odată cu ea în secolul trecut. L-am privit la rândul meu cu maximă concentrare și am mai avut un șoc: era același individ care apăruse și în viziunea lui Williams, colegul lui de serviciu, cel care ratase *trezirea*.

Viziunea ei a trecut apoi pe un nivel la care nu mai aveam acces, corpul unindu-i-se cu lumina orbitoare din spate. Tot ce am mai putut percepe a fost faptul că această viziune referitoare la nașterea ei și la realizările pe care urma să le aibă făcea parte dintr-o imagine mai amplă, care cuprindea întreg trecutul, dar și viitorul speciei umane. Părea că vede o ultimă imagine, din care a perceput limpede unde se află acum omenirea și încotro se îndrepta. Toate acestea le *simțeam* doar, fără însă a putea vedea ceva.

În cele din urmă, viziunile Mayei au luat sfârșit, iar ea a apărut din nou scăldată de culoarea aceea verde, fiind încă înconjurată de grupul de suflete. Priveau acum o scenă care avea loc pe Pământ: viitorii ei părinți făceau dragoste, hotărându-se într-adevăr să conceapă un copil.

Grupul Mayei și-a mărit energia, apărând acum ca un vârtej chihlimbăriu-albicios, care își extrăgea vigoarea din albul de pe fundal. Am simțit această energie ca pe un fel de cădere în gol. Era un nivel de iubire și de vibrație aproape orgasmic. Jos, pe Pământ, cuplul era îmbrățișat și, în momentul orgasmului, o rază de energie verde-albicioasă s-a desprins din lumina aceea puternică, a străbătut grupul Mayei și a pătruns apoi în cuplul de jos. Energia a ajuns în fiecare din cele două trupuri, făcând spermatozoidul și ovulul să se împreuneze, așa cum le fusese destinat.

Am putut vedea momentul concepției și unirea miraculoasă a celor două celule într-una singură. La început lent, apoi din ce în ce mai rapid, celulele au pornit să se dividă și să se diferențieze, pentru a lua în cele din urmă forma unei ființe umane. Privind la Maya, mi-am dat seama că după fiecare divizare imaginea ei devenea tot mai neclară. În cele din urmă, când fetusul s-a dezvoltat, a dispărut complet, rămânând în fața noastră numai grupul ei de suflete.

Ceea ce văzusem ar fi putut să-mi transmită mai multe informații, dacă nu mi-aș fi pierdut concentrarea, ratând astfel această ocazie. Imaginea a dispărut apoi brusc, de asemenea și grupul de suflete, iar Wil și cu mine am rămas acolo, holbându-ne unul la altul. Wil era teribil de incitat.

– La ce ne-am uitat? am întrebat.

– Tocmai am asistat la întregul proces al ultimei nașteri a Mayei, care a fost păstrat în memoria grupului ei de suflete, a răspuns Wil. Am văzut cum și-a cunoscut viitorii părinți și care este misiunea ei în această viață, apoi modul cum a căpătat formă în dimensiunea fizică în momentul concepției.

I-am făcut semn cu capul să continue.

– Însuși actul concepției deschide o poartă între *Viața de Dincolo* și dimensiunea terestră. Starea grupului de suflete este una de iubire extremă – dincolo de ce vom putea trăi vreodată pe Pământ – care este percepută în lumea materială sub forma orgasmului. Punctul culminant al actului sexual deschide o poartă spre cealaltă dimensiune și ceea ce numim noi „orgasm“ este de fapt o percepere de o clipă a *Vieții de Dincolo*, a acelui nivel energetic care corespunde iubirii. În momentul respectiv, odată cu energia de acolo, poate fi trimis spre noi și un alt suflet. Am și văzut de fapt cum s-a întâmplat acest lucru. Contopirea trupească reprezintă un moment sacru, când o părticică de Rai coboară pe Pământ.

Am confirmat, dând din cap și gândindu-mă la ceea ce văzusem, apoi am spus:

– Maya părea să știe ce turnură va lua viața ei dacă se va naște din acești părinți.

– Așa este. Se pare că fiecare dintre noi, înainte de a se naște, are o viziune care îi arată cum ar putea fi următoarea viață, ce gândesc viitorii părinți, care sunt tendințele noastre în ceea ce privește teatrul de control și chiar cum putem să le depășim având acei părinți, dar și ce trebuie să facem pentru a duce la îndeplinire ceea ce ne-am propus.

– Am văzut în cea mai mare parte toate acestea și totuși mi se pare curios, am zis. Având în vedere ceea ce mi-a povestit Maya, există o discrepanță între viziunea ei dinainte de a se naște și ce s-a întâmplat în realitate. Să luăm de pildă relația ei cu familia: nu a fost așa cum își dorise. Mama nu a înțeles-o niciodată, nu și-a înfruntat boala, iar tatăl a fost atât de rece cu ea, încât n-a știut decât după moartea lui cu ce se ocupase de fapt.

– Dar totul se leagă, a spus Wil. Viziunea reprezintă numai un ghid – în condiții ideale – pentru ceea ce ar dori sinele nostru superior să i se întâmple în viitoarea viață, reprezintă scenariul perfect, ca să zic așa, pentru cazul în care ne urmăm întocmai intuițiile. Ceea ce se întâmplă în realitate urmărește în linii mari acest scenariu și reprezintă tot ce a putut face fiecare, în circumstanțele date. Toate aceste informații despre *Viața de Dincolo*, informații care aduc lumină asupra experienței noastre spirituale pe Pământ, în special acelea care se referă la perceperea coincidențelor și a modului cum acționează ele, aparțin celei de A Zecea Viziuni. Dacă avem o intuiție sau un vis prin care suntem îndboldiți să pornim pe un anumit drum în viață și urmăm această îndrăgare, unele întâmplări ni se

vor părea coincidențe miraculoase. Ne vom simți mai plini de viață, mai animați. Ceea ce ni se întâmplă pare *predestinat* – și nu suntem departe de adevăr. Scenele pe care tocmai le-am văzut ne fac să privim lucrurile dintr-o altă perspectivă, mai înaltă. Intuițiile, imaginile mentale despre un posibil viitor nu sunt altceva decât scânteieri ale memoriei, legate de *Viziunea Nașterii*, de ceea ce vroiam să facem într-un anumit moment al viitoareii vieți pământene, atunci când ne aflăm acolo, sus. E posibil ca nu întotdeauna *Viziunea Nașterii* să coincidă cu realitatea, pentru că oamenii sunt dotați cu liberul arbitru. Atunci când se întâmplă însă un eveniment care este asemănător viziunii originale, ne simțim inspirați, pentru că *recunoaștem* că ne aflăm pe drumul ce ne-a fost destinat și pe care ni l-am dorit tot timpul.

– Și cun se armonizează grupul nostru de suflete cu toate acestea?

– Prin legătura pnenantă pe care o avem cu el. Grupul ne cunoaște, împărtășește cu noi *Viziunea Nașterii*, ne urmărește de-a lungul vieții și după aceea rămâne cu noi pe timpul *Trecerii în Revistă*. El se constituie într-un rezervor al amintirilor noastre, păstrând intactă, de-a lungul evoluției pe care o avem, informația care ne spune cine suntem de fapt.

S-a oprit un moment, privindu-mă drept în ochi.

– Se pare că atunci când ne aflăm în *Viața de Dincolo* și cineva din grup se întrupează în dimensiunea fizică, avem și noi aceeași capacitate: devenim o parte a grupului care îi va oferi sprijinul.

– Așadar, atunci când ne aflăm pe Pământ, grupul nostru de suflete ne trimite intuiții și ne îndrumă?

– Nicidecum. Din câte am putut să percep de la grupul de suflete pe care l-am văzut, intuițiile și visurile ne aparțin și provin din legătura pe care o avem cu divinitatea. Grupul de suflete nu face nimic altceva decât să ne trimită mai multă energie și să ne ridice nivelul de vibrație, dar nu am reușit să înțeleg cum anume face acest lucru. În felul ăsta, el ne ajută să ne *amintim* mai repede ceea ce știam deja.

Eram fascinat.

– Prin urmare, așa se explică visul meu și al lui Joel.

– Întocmai. Atunci când visăm ne reintegrăm în grupul nostru de suflete, aducându-ne aminte cine suntem cu adevărat și ce vroiam să facem într-o anumită situație din viață. Putem „prinde“ astfel care era intenția inițială. Ne întoarcem apoi în planul fizic, păstrând această informație în memorie, chiar dacă uneori ea ne-a fost transmisă sub forma unor simboluri arhetipale. Tu, spre exemplu, datorită faptului că ești mult mai deschis spre

lumea spirituală, ai putut să-ți amintești în amănunt informația transmisă. În viziunea inițială ne căutam încă o dată unul pe celălalt și atunci când ai avut în fața ochilor imaginea mea, ai visat o scenă aproape identică cu cea inițială, din cealaltă dimensiune. Pe de altă parte, Joel este mai puțin receptiv. Visul lui a fost mai trunchiat și încărcat cu simboluri. Memoria îi este tulbure, iar mesajul i-a fost adus la suprafață, în zona conștientului, sub forma simbolică a unui război. I s-a transmis astfel, în linii mari, ceea ce era înscris în Viziunea Nașterii în legătură cu valea în care ne aflăm și anume că dacă va fugi de această problemă, într-o bună zi va regreta.

– Așadar grupul de suflete ne trimite tot timpul energie, în speranța că ne vom *aminti* Viziunea Nașterii, nu-i așa?

– Întocmai.

– De aceea grupul Mayei era atât de mulțumit?

Expresia feței lui Wil a devenit mai sobră.

– Era fericit pentru că Maya și-a amintit de ce s-a născut din acei părinți și cum o vor pregăti întâmplările vieții pentru profesiunea ei de vindecător. Ceea ce a văzut a fost însă doar prima parte a Viziunii Nașterii. Mai sunt încă multe lucruri pe care trebuie să și le amintească.

– Am văzut acea parte în care se întâlnește din nou – și în această viață – cu bărbatul care a murit odată cu ea. Au mai fost însă și alte lucruri, pe care nu le-am mai putut înțelege. Tu ai reușit să mai „prinzi” ceva?

– Nu, nici eu. În orice caz, era vorba de Teama care crește în noi și am avut confirmarea faptului că Maya face parte din grupul celor șapte, pe care l-a văzut Williams. Ea și-a dat seama că grupul, pe lângă intențiile inițiale ale membrilor săi, își va *aminti* o Viziune mai cuprinzătoare, care va ajuta la risipirea Fricii.

Wil și cu mine ne-am privit lung minute în șir, apoi am simțit din nou în trup o vibrație provocată de experimente. În acel moment mi-a apărut în minte imaginea unui tip solid, pe care îl văzuse și Maya în visul ei. Oare cine ar fi putut să fie?

Eram pe punctul de a putea păstra acea imagine, pentru a-i povesti lui Wil despre ea, dar o durere în stomac mi-a tăiat răsuflarea. În același timp un sunet înalt, strident, a făcut să-mi scadă vibrația. Ca și data trecută, l-am căutat pe Wil și l-am văzut dispărând. Am încercat din răputeri să mă mențin acolo, apoi mi-am pierdut echilibrul și am alunecat din nou în cădere liberă.

SĂ NE DESCHIDEM SPRE CUNOAȘTERE

„**F**ir-ar să fie, mă aflu din nou la râu“, mi-am zis eu, văzând că zăceam lat pe bolovanul acela aspru, care mă înțepa în spate. Am privit un timp cerul plumburiu de deasupra mea, prevestitor de ploaie, și am ascultat apa care curgea în apropiere. M-am sprijinit apoi în cot, pentru a mă uita în jur. În același timp mi-am dat seama că mă simțeam obosit și greoi, ca și data trecută când părăsisem cealaltă dimensiune.

M-am ridicat cu stângăcie în picioare și am simțit cum o ușoară durere îmi pulsa în gleznă. Am intrat înapoi în pădure, șchiopătând. Mi-am pregătit ceva de mâncare, mișcându-mă foarte încet și fără să mă gândesc la nimic. Spre surprinderea mea, chiar și în timpul mesei mintea mi-a rămas golită de gânduri, ca după o lungă meditație. Apoi, încet-încet am început să-mi măresc nivelul energetic, inspirând adânc de câteva ori și reținându-mi respirația. Deodată, am auzit din nou bâzâitul. În timp ce ascultam, mi-a apărut în minte o altă imagine: se făcea că mergeam în direcția acelui sunet, spre răsărit, pentru a afla ce anume îl produce.

Acest gând m-a înspăimântat și am simțit din nou nevoia de a părăsi locul în care mă aflu, dar sunetul a încetat și n-am mai auzit decât frunzele care foșneau în urma mea. M-am întors brusc și am văzut-o pe Maya.

– Apari întotdeauna atunci când e nevoie de tine? am îngânat eu.

– Să apar? Glumești! De când te cauți! Spune-mi, de unde vii?

– Am fost în josul râului.

– Ba n-ai fost acolo, pentru că am căutat și în partea aceea.

M-a fixat o clipă, apoi a aruncat o privire spre glezna mea.

– Ce-ți mai face glezna?

Am reușit să schitez un zâmbet.

– Glezna e bine, dar trebuie să stăm de vorbă despre altceva.

– Și eu vroiam să stau de vorbă cu tine, pentru că se întâmplă ceva foarte ciudat. Aseară, când m-am dus în oraș, m-am întâlnit cu un agent

din serviciul de pază al Parcului și i-am povestit despre situația ta. Mi s-a părut că vroia ca totul să rămână secret și a insistat să trimită în dimineața asta o mașină, care să te ia de-aici. I-am precizat locul unde te afli și mi-a promis că vom veni împreună de dimineață. Mi s-a părut ceva straniu în felul cum vorbea, așa că m-am hotărât să vin înaintea lui, dar probabil că va sosi și el din clipă în clipă.

– În cazul ăsta trebuie să plecăm! am spus, adunându-mi la repezeală lucrurile.

– Stai puțin! Spune-mi și mie ce se întâmplă.

S-a uitat la mine speriată. M-am oprit din împachetat și am privit-o în ochi.

– Cineva, nu știi cine, face niște experimente aici în vale. Cred că prietena mea, Charlene, este implicată cumva în toată povestea asta și s-ar putea să fie în pericol, iar o persoană din serviciul de pază al Parcului a aprobat aceste experimente.

Maya se uita fix la mine, încercând să înțeleagă.

Mi-am ridicat bagajul de jos și am luat-o de mână.

– Vino te rog cu mine o bucată de drum! Mai am ceva să-ți spun.

A dat din cap, în semn că e de acord, și-a luat rucsacul, după care, mergând spre est, pe malul râului, i-am istorisit toată povestea: cum îi întâlnisem pe David și pe Wil, cum am asistat la Trecerea în Revistă a vieții lui Williams și ce-mi spusese Joel. Când am ajuns la partea în care ei i se arăta Viziunea Nașterii, m-am așezat pe niște bolovani. Maya s-a sprijinit de trunchiul unui copac ce se afla în dreapta mea.

– Și tu ești implicată în povestea asta, i-am spus. În mod sigur știi deja că menirea ta este să găsești modalități alternative de vindecare, dar mai este și altceva: se pare că faci parte din grupul pe care l-a văzut Williams aici.

– De unde știi toate astea?

– Wil și cu mine am asistat la Viziunea Nașterii tale.

A scuturat din cap și a închis ochii.

– Maya, fiecare dintre noi, înainte de a veni pe Pământ, are o viziune în care i se arată cum ar putea fi viața lui și ceea ce ar vrea să facă în acea viață. Apoi, toate intuițiile, visurile și coincidențele din timpul vieții, ne sunt date pentru a ne menține pe calea care ni s-a arătat, pentru a ne *aminti* cum am vrut să se desfășoare viața noastră.

– Spune-mi atunci ce altceva mai vreau să fac?

– Nu știu să-ți spun cu exactitate. N-am reușit să înțeleg acest lucru. Ceea ce știu însă este că trebuie să se facă ceva în legătură cu Frica aceasta colectivă, care crește în conștiința omenirii. Experimentele sunt o consecință a Fricii... Maya, intenția ta acolo, sus, era să-ți folosești cunoștințele pentru vindecarea fizică, dar și în rezolvarea problemei din această vale. Trebuie să-ți aduci aminte!

Stătea acolo și privea în depărtare.

– Oh, nu. Nu poți pune pe umerii mei o astfel de responsabilitate! Nu-mi aduc aminte despre nimic de felul ăsta. Fac ceea ce trebuie să facă un doctor și detest mașinațiile de felul ăsta. Ai înțeles? Le detest! Acum am, în sfârșit, o clinică așa cum mi-am dorit. Doar nu te aștepti să mă implic în toate astea? Ai greșit persoana!

M-am uitat la ea, gândindu-mă ce-aș putea să-i mai spun, dar între timp am auzit din nou bâzâitul acela.

– Maya, poți percepe sunetul ăsta disonant, ca un bâzâit? Este produs din cauza experimentelor. Se întâmplă chiar în acest moment. Încearcă să-l auzi!

A ascultat o clipă, apoi a spus:

– Nu aud nimic.

Am prins-o de braț.

– Încearcă să-ți crești nivelul energetic!

Și-a tras mâna.

– Nu aud nici un bâzâit!

Am inspirat adânc aer în piept.

– Bine, e-n regulă. Îmi cer scuze. Poate greșesc eu și nu așa trebuie să se întâmple lucrurile.

M-a privit o clipă.

– Cunosc pe cineva la poliție și dacă vrei te pot pune în legătură cu acea persoană. E tot ce pot să fac.

– Nu știu dacă asta ajută la ceva, am spus. Se pare că nu toată lumea poate auzi sunetul ăla.

– Vrei să-l chem aici pe polițist?

– Da. Spune-i însă c-ar fi mai bine să facă cercetări de unul singur, să nu mai afle și altcineva. Nu prea cred că se poate avea încredere în cei de la serviciul de pază al Parcului.

Mi-am luat din nou rucsacul.

– Sper să mă înțelegi, a mai spus ea. Pur și simplu nu mă pot implica în toată povestea asta. Presimt că se va întâmpla ceva îngrozitor.

– Asta tocmai din cauza celor petrecute în secolul trecut aici, în vale, când ai mai încercat o dată să împiedici ceva oribil. Chiar nu-ți amintești nimic?

A închis ochii, nevrând să mai asculte.

Apoi, mi-a apărut deodată în față o imagine clară cu mine, îmbrăcat în piele de căprioară și ținând de dârlogi un cal de povară. Era aceeași care-mi răsărise în minte mai înainte, în cealaltă dimensiune. Se vede treaba că munteanul acela eram chiar eu! Apoi viziunea a continuat: mă îndreptam spre vârful unui deal și m-am oprit pentru a arunca o privire în urmă. Se vedeau de aici cascadele, iar pe partea cealaltă canionul. Acolo erau Maya, indianul și tânărul universitar. Bătălia de-abia începuse. Am fost cuprins de neliniște și am mers mai departe, nefiind în stare să-i ajut să evite ceea ce urma să se întâmple.

M-am descotorosit de această imagine.

– E-n regulă, am spus, dându-mă bătut. Îmi dau seama cum te simți.

Maya a venit mai aproape.

– Ți-am mai adus niște apă și alimente. Ce ai de gând să faci?

– Mă voi duce spre est, cel puțin o vreme. Știi că Charlene mergea într-acolo.

S-a uitat la picioarele mele.

– Ești sigur că glezna îți va da voie?

M-am dus mai aproape de ea și i-am spus:

– Nici nu ți-am mulțumit pentru tot ce-ai făcut. Glezna e bine, mă mai doare foarte puțin. Cred că nu voi ști niciodată cât de grav ar fi putut să fie.

– Când lucrurile se întâmplă așa, nu avem de unde ști.

Am dat din cap aprobator, mi-am luat rucsacul și am pornit-o spre răsărit, uitându-mă încă o dată înapoi, la Maya. M-a privit o clipă vinovată, apoi pe fața ei s-a așternut o expresie de ușurare.

Am mers în direcția de unde venea sunetul, având tot timpul râul în stânga și oprindu-mă doar pentru ca piciorul accidentat să se poată odihni. Pe la prânz sunetul a încetat, așa că am poposit ca să mănânc și să evaluez situația. Glezna mi se umflase puțin și înainte de a face o trecere în revistă a călătoriei m-am odihnit vreo oră și jumătate. Am pornit-o apoi la drum, dar după numai doi kilometri m-a cuprins iarăși oboseala și a trebuit să fac un nou popas. Pe la patru-cinci după-amiaza îmi căutam deja un loc de campare.

Am intrat în păduricea deasă de pe malul râului și în fața ochilor mi-a apărut o priveliște cu dealuri molcome, acoperite de copaci

bătrâni, ce aveau poate patru sute de ani. Printre crengile copacilor, se zărea o stâncă mare, ce se înălța la vreun kilometru și jumătate în față, spre sud-est.

Am localizat un dâmb înverzit în apropierea primului deal, care părea perfect pentru a înnopta acolo. Apropiindu-mă, mi-a atras atenția mișcarea dintre copaci. M-am strecurat în spatele unor stânci golașe și am cercetat locul cu precauție, să văd despre ce era vorba. Ce putea fi? O căprioară, un om? Am așteptat câteva minute, apoi m-am îndepărtat, ducându-mă spre nord. În timp ce înaintam, am văzut la sud de dâmb un bărbat masiv, care, după toate aparențele, își instala cortul. Stând foarte aproape de pământ și mișcându-se cu îndemânare, a înălțat cu mare dexteritate un cort micuț, pe care l-a camuflat cu crengi. M-am gândit o secundă că ar putea fi David, numai că se mișca altfel și era mult mai solid. După aceea, a dispărut din raza mea vizuală.

Am mai așteptat câteva minute, apoi am decis să merg mai departe spre nord, până ce voi fi ferit de privirile curioase. N-am mers nici cinci minute, când un bărbat a apărut deodată în fața mea.

– Cine ești? m-a întrebat.

I-am spus cum mă cheamă și m-am hotărât să fiu sincer.

– O caut pe o prietenă de-a mea.

– Este periculos să te afli aici. Ți-aș recomanda să te întorci, pentru că ești pe o proprietate particulară.

– Dar tu de ce te afli aici? am întrebat.

M-a privit fără să scoată o vorbă.

Mi-am amintit apoi ceea ce îmi spusese David.

– Ești Curtis Webber? l-am întrebat.

S-a mai uitat o clipă la mine, apoi a zâmbit.

– Îl cunoști pe David Lone Eagle!

– Am avut o scurtă discuție cu el. Mi-a spus că o să te găsească aici și ți-a transmis că o să vină în vale și o să dea el de tine.

Curtis a clătinat din cap și s-a uitat spre cortul pe care îl înălțase.

– E târziu și trebuie să dispărem de aici. Să mergem la cort. Poți să-ți petreci noaptea acolo.

Am coborât o pantă, apoi am urcat până când am ajuns la adăpostul unui copac imens. Cât eu am instalat cortul, el a făcut cafeaua și a deschis o conservă de ton. Contribuția mea a constat în pâinea pe care mi-o adusese Maya.

– Ziceai că ești în căutarea cuiva, a spus Curtis. Cine este acea persoană?

I-am povestit pe scurt despre dispariția Charlenei și că David o văzuse intrând în vale. I-am mai spus că o altă persoană cu care mă întâlnisem o văzuse mergând în direcția spre care mă îndreptam eu acum. În schimb, nu i-am pomenit nimic despre ceea ce s-a întâmplat în cealaltă dimensiune, dar am amintit de bâzâitul pe care îl auzeam și de mașinile care trecuseră pe aici.

– Bâzâitul provine de la niște generatoare de energie. Cineva face aici experimente, dar nu știu în ce scop. Nu știu nici dacă experimentele se află sub patronajul unei agenții guvernamentale sau al unui grup privat. Cei mai mulți din serviciul de pază al Parcului nu au cunoștință despre ceea ce se întâmplă aici. Nu pot spune însă același lucru și de administratorii Parcului.

– Ai vorbit despre asta cu vreun ziarist sau cu vreo autoritate locală?

– Încă nu. Problema este că nu toată lumea aude bâzâitul.

A privit spre vale.

– Dacă aș ști cu exactitate locul unde se află... Porțiunea particulară și Parcul Național însumează mii de hectare. Zgomotul poate veni de oriunde. Bănuiesc că vor să-și termine experimentele și să dispară înainte ca cineva să-și dea seama ce se întâmplă. Asta în cazul în care vor totuși să evite o tragedie.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ar putea distruge complet locul ăsta, să-l transforme într-o „zonă crepusculară”, într-un Triunghi al Bermudelor, unde legile fizicii urmează un curs imprevizibil.

S-a uitat drept în ochii mei.

– Este incredibil ceea ce fac acolo. Oamenii nu știu prea multe lucruri despre complexitatea fenomenelor electromagnetice. Cele mai recente teorii susțin că aceste radiații traversează nouă dimensiuni până ajung să se manifeste în planul fizic. Instalațiile de aici au puterea să străpungă cele nouă dimensiuni. Ca urmare, s-ar putea produce cutremure de pământ dezastruoase, sau unele zone ar putea fi dezintegrate pur și simplu.

– De unde știi toate astea? am întrebat.

S-a posomorât.

– Știi, pentru că în anii optzeci am ajutat și eu la dezvoltarea unora dintre aceste tehnologii. Am fost angajatul unei corporații multinaționale, „Deltech”. De-abia mai târziu, după ce m-au concediat, am aflat că „Deltech” era o firmă fantomă. Ai auzit de Nicola Tesla? Ei bine, noi am dezvoltat multe dintre teoriile lui și am făcut legătura între descoperirile sale și tehnologiile pe care le furniza compania. Tehnologia la care mă refer este

alcătuită din mai multe părți distincte, însă principiul de bază ar fi următorul: închipuiește-ți câmpul magnetic al Pământului ca fiind o baterie uriașă, care poate furniza energie electrică din belșug, dacă știi cum să te conectezi la ea. Pentru asta, va trebui să combini un sistem supraconductor cu un inhibitor electronic complex, prevăzut cu conexiune inversă, obținând astfel la semnalul de ieșire o creștere a rezonanței statice. Pentru amplificarea energiei se leagă în serie mai multe generatoare de acest fel și, dacă reușești să le calibrezi, vei avea rapid energie – și asta pe gratis. Ca să pomești instalația este nevoie de o energie scăzută – poate fi de la o baterie – apoi procesul se desfășoară de la sine. Un dispozitiv de dimensiunea unei pompe de căldură ar putea să producă energie pentru câteva case, ba chiar și pentru o fabrică. Există totuși două probleme. Prima constă în calibrarea minigeneratoarelor, care este incredibil de complicată. Am avut acces la unele dintre cele mai puternice computere existente la acea oră și totuși nu am putut s-o facem. A doua problemă a fost descoperirea faptului că atunci când încercam să creștem puterea obținută mărinde deplasarea masei, spațiul din jurul generatorului devenea instabil, deformându-se. Străpungeam de fapt nivelul energetic al unei alte dimensiuni – pe atunci nu știam acest lucru – și asta a dat naștere unor fenomene stranii. Odată ne-a dispărut generatorul cu totul, exact ca în Experimentul Philadelphia.

– Chiar crezi că atunci a dispărut vaporul, reapărând în 1943 în alt loc?

– Sigur că da! Există o mulțime de tehnologii secrete foarte avansate. În cazul de față, de exemplu, au reușit să sisteze activitatea întregii echipe în mai puțin de o lună, concediindu-ne pe toți, fără a prejudicia siguranța operațiunilor, pentru că fiecare echipă lucra independent de celelalte, la o anumită parte a tehnologiei. Atunci nu-mi puneam prea multe întrebări despre toate astea. Am crezut ceea ce ni se spusese, și anume că au apărut obstacole prea mari pentru a mai putea continua și că cercetările duceau într-un punct mort. Am auzit ulterior că o parte din vechii angajați fuseseră cooptați din nou la o altă companie.

A rămas o clipă gânditor, apoi a continuat:

– Oricum, vroiam să mă ocup cu altceva. Acum sunt consultant la câteva firme producătoare de tehnologii. Îi sfătuiesc pe cei de acolo cum să obțină o eficiență mai mare în munca de cercetare, cum să-și folosească resursele cât mai bine și cum să-și diminueze pierderile, probleme de felul ăsta. Lucrând cu ei, mi-am dat seama tot mai mult că Viziunile pot influența

economia. Modul în care se făc acum afacerile este în continuă schimbare. Socotesc însă că trebuie să folosim încă mult timp de acum încolo sursele tradiționale de energie. Până când nu m-am mutat în această regiune, nu am dat importanță experimentelor la care participasem. Am fost șocat atunci când, plimbându-mă prin vale, am perceput acel bâzâit caracteristic, pe care îl auzisem ani de zile, în perioada în care lucrasem la proiect. Cineva continuă cercetările și, judecând după rezonanța pe care o sesizez, au ajuns mult mai departe față de stadiul în care ne aflam noi atunci. Ulterior, am încercat să iau legătura cu cei doi specialiști care ar fi putut să-mi spună mai multe despre acel sunet și eventual să ne adresăm Agenției de Protecția Mediului sau unor kongresmeni, dar am aflat că unul dintre ei murise cu zece ani în urmă, iar celălalt – un prieten din perioada în care am lucrat la corporație – a murit și el ieri, în urma unui atac de cord.

În acel moment i-a pierit glasul.

– Când am aflat, am venit aici, în vale, încercând să găsesc o explicație pentru prezența celor de la furnă în acest loc, a continuat el. În mod normal, astfel de experimente se fac în laborator. Apoi, mi-am zis: „În fond, de ce nu? Sursa de energie pe care o folosesc este chiar spațiul înconjurător“, și totul mi s-a limpezit: probabil că se află foarte aproape de momentul în care vor obține calibrarea, ceea ce însemna că acum se ocupau de problema amplificării. Cred că încearcă să se conecteze la vortexurile de energie din vale, pentru a putea stabili astfel întregul proces.

O expresie de mânie i s-a așternut pe față.

– Asta este o nebunie fără rost. Dacă într-adevăr pot obține calibrarea, atunci n-ar mai exista nici un motiv ca tehnologia să nu poată fi folosită pentru diverse necesități. Ceea ce încearcă ei să facă, este, repet, o nebunie. Știu destul de multe despre acest subiect, ca să-mi dau seama de pericol și îți spun că valea ar putea fi distrusă, sau și mai rău. Cine știe ce s-ar mai putea întâmpla dacă vor reuși să se plaseze pe un nivel energetic interdimensional?

S-a oprit brusc.

– Înțelegi ce vreau să spun? Ai auzit de Viziuni?

M-am uitat la el o clipă, apoi am spus:

– Curtis, trebuie să-ți povestesc ce mi s-a mai întâmplat aici, în vale.

S-ar putea să ți se pară incredibil.

A dat din cap, apoi a ascultat răbdător când i-am povestit de întâlnirea cu Wil și despre experiența mea în cealaltă dimensiune. Când am ajuns la partea cu Trecerea în Revistă, am întrebat:

– Cum îl cheamă pe prietenul tău, cel care a murit de curând? Nu cumva Williams?

– Exact. Dr. Williams. De unde știi?

– Pentru că l-am văzut atunci când a ajuns în cealaltă dimensiune, imediat după ce a murit, și am asistat la Trecerea în Revistă a vieții lui.

Curtis era tulburat.

– Mi-e greu să cred ceea ce-mi spui. Cunosc Viziunile – cel puțin la nivel de percepție intelectuală – și cred că este posibil să existe o altă dimensiune. Ca om de știință însă, îmi este greu să cred ceea ce se spune în cea de A Noua Viziune, că putem „vorbi” cu morții... Tu spui că dr. Williams trăiește încă, pentru că de fapt esența ființei lui este intactă?

– Da. Și mai spun că se gândește la tine.

Mă privea foarte concentrat când i-am spus că Williams și-a dat seama că ei doi ar fi trebuit să se implice în oprirea experimentelor și să ajute la înlăturarea Fricii.

– Nu înțeleg, a zis el. Ce a vrut să spună când s-a referit la extinderea Fricii?

– Nici eu nu știu prea bine, dar cred că se referea la acea parte a omenirii care nu crede în apariția unei noi treziri spirituale, ci, dimpotrivă, consideră că civilizația umană se află în declin, lucru care a condus la o polarizare a opiniilor și a credințelor. Omenirea nu poate evolua atâta timp cât există această polarizare. Speram ca tu să-ți amintești ceva despre asta.

S-a uitat la mine inexpresiv.

– Nu știu nimic despre polarizare, însă voi face tot posibilul să opresc aceste experimente.

Privea în zare și furia i s-a așternut din nou pe față.

– Se pare că Williams și-a dat seama cum se poate face asta, am spus.

– Poate, dar nu mai avem cum să aflăm, nu-i așa?

În timp ce vorbea, am avut din nou imaginea aceea cu Williams și Curtis, care comunicau între ei pe un deal înverzit, înconjuțați de niște copaci uriași.

Încă supărat, Curtis a pregătit masa, apoi am mâncat în tăcere. După aceea m-am dus lângă un hior și m-am rezemat de trunchiul lui, aruncând o privire în sus, spre deal, la dâmbul înverzit din apropiere. Pe creastă, patru sau cinci stejari imenși formau un semicerc aproape perfect.

– De ce nu ți-ai făcut cortul pe deal? l-am întrebat pe Curtis, arătându-i locul pe care îl văzusem.

– Nu știu. M-am gândit și eu la asta, dar mi-am zis că este prea expus sau poate prea înzestrat cu o anumită putere. I se spune Dâmbul lui Codder. Vrei să mergem acolo?

Am dat din cap în semn că da și m-am ridicat în picioare. În timp ce urcam, Curtis a admirat frumusețea copacilor și a arbuștilor întâlniți. Din vârf, chiar dacă începuse să se întunece, se putea vedea la vreo patru sute de metri spre nord și spre est. În depărtare, luna plină se înălța deasupra copacilor.

– Ar fi mai bine să ne așezăm, pentru a nu fi văzuți, m-a sfătuit Curtis.

Am rămas acolo tăcuți multă vreme, admirând priveliștea și simțindu-i energia. Apoi, Curtis a scos din buzunar o lanternă și a îndreptat fasciculul de lumină spre pământ, lângă el. Am rămas vrăjit de culorile frunzelor căzute pe jos.

Revenind la realitate, Curtis a întrebat:

– Nu simți că parcă miroase a fum?

M-am uitat imediat înspre pădure, adulmecând aerul cu gândul la un incendiu.

– Nu, nu cred.

Dispoziția lui Curtis s-a schimbat: a devenit trist, nostalgic.

– Ce fel de fum crezi că e? am întrebat.

– Fum de țigară.

În lumina lunii l-am văzut că zâmbește, gândindu-se la ceva. Apoi, brusc, am început să simt și eu mirosul de fum.

– Ce-o fi asta? am întrebat, privind din nou în jur.

– Dr. Williams fuma țigări din astea. Nu-mi vine să cred că s-a dus...

Mirosul a dispărut apoi și am dat uitării incidentul, bucurându-mă că puteam admira salvia și stejarii bătrâni de lângă noi. Am realizat dintr-o dată că *acesta* era locul unde Williams a văzut că îl va întâlni pe Curtis. Da, acesta era locul!

În secunda următoare am zărit dincolo de copaci o formă care prindea contur.

– Vezi ceva acolo? l-am întrebat în șoaptă pe Curtis, indicându-i direcția.

De îndată ce am vorbit însă, forma a dispărut.

Curtis se străduia să distingă ceva.

– Ce să văd? Nu se vede nimic.

Nu i-am răspuns. Intuitiv, am început să primesc informații, exact ca atunci, cu grupul de suflete, numai că de data asta erau trunchiate. Percepeam ceva despre experimentele legate de energie, percepții care

îmi confuma suspiciunile lui Curtis. Experimentele vizau într-adevăr vortexurile interdimensionale.

– Mi-am amintit! a spus brusc Curtis. Cu ani în urmă, Williams lucra la un dispozitiv de dirijare de la distanță a focalizării, un fel de antenă parabolică. Pun pariu că de-asta se folosesc de *porfi*. Mă-ntreb însă cum de știu *unde* se află *ele*?

Am perceput imediat un răspuns la întrebarea lui: au fost ajutați de o persoană mai evoluată spiritual, care le-a arătat aceste locuri, până când au învățat și ei să lucreze cu variațiile spațiului, folosindu-se de un computer conectat la sistem. Am perceput informația ca atare, dar nu prea înțelegeam ce vroia să însemne.

– Ar putea ști doar dacă le-ar arăta cineva aceste locuri încărcate cu energie – a spus Curtis – o persoană care are capacitatea de a le detecta. Ar întocmi apoi un fel de „hartă” a energiilor acestui loc și s-ar putea plasa oriunde ar vrea, scanând regiunea cu ajutorul dispozitivului lui Williams. Probabil că persoana care-i ajută nici nu-și dă seama ce se întâmplă de fapt acolo.

A clătinat din cap.

– Nu mai există nici o îndoială: oamenii ăștia sunt complet lipsiți de scrupule. Cum pot să facă așa ceva?

Drept răspuns, am mai primit niște informații, destul de vagi pentru a le putea percepe, dar care îmi dădeau de înțeles că toate acestea se întâmplau dintr-un anumit motiv. Mai întâi însă, trebuia să înțelegem ce era de fapt Frica și să aflăm cum s-o biruim.

Curtis părea adâncit în gânduri.

În cele din urmă, s-a uitat la mine și mi-a spus:

– Aș vrea să știu de ce Frica și-a făcut apariția tocmai acum.

– Pentru că s-a produs o schimbare culturală: vechile credințe și puncte de vedere au fost înlocuite de obiceiuri noi, iar acest lucru i-a neliniștit pe mulți. Dacă unii oameni se trezesc și consimt să se conecteze interior la un sentiment superior – iubirea – acest lucru dându-le putere și ajutându-i să evolueze mai rapid, alții au senzația că totul în jurul lor se schimbă prea repede și că nu ne aflăm pe calea cea bună. Aceștia devin temători și încep să-i controleze, să-i domine pe cei din jur, încercând astfel să obțină mai multă energie. Polarizarea provocată de frică poate fi periculoasă, pentru că oamenii care se tem pot trece la măsuri extreme.

Pe când vorbeam, aveam senzația că extrapolez ceea ce spusese Wil și Williams mai devreme, dar, în același timp, simțeam că știusem

toate astea cu multă vreme în urmă, numai că de-abia acum îmi dădeam seama.

– Înțeleg, a spus Curtis cu convingere. Acum realizez de ce acești oameni sunt atât de dornici să distrugă valea. Ei cred că civilizația umană va decădea și că nu vor fi în siguranță decât dacă vor prelua controlul asupra situației. Ei bine, nu voi permite ca acest lucru să se întâmple. O să arunc în aer toată mașinăria asta!

M-am uitat foarte atent la el.

– Ce vrei să spui?

– Exact ceea ce am spus. Am fost expert în demolări și știu cum se face. Trebuie că arătam alarmat, pentru că a continuat:

– Nu-ți fie teamă. O s-o fac în așa fel încât să nu fie nimeni rănit. Nu aș vrea să am pe cineva pe conștiință.

Am simțit atunci cum sunt invadat de un nou val de informații.

– Nu crezi că violența – oricum s-ar manifesta ea – nu duce la nimic bun?

– Și în cazul ăsta, ce e de făcut?

Am zărit iarăși cu coada ochiului forma aceea, care apoi a dispărut din nou.

– N-aș putea să-ți spun acum, dar dacă ne lăsăm cuprinși de mânie, de ură, nu vor vedea în noi decât niște dușmani, iar asta o să-i încrânceneze și mai mult; frica lor va fi și mai mare. Presupun că grupul despre care vorbea Williams va acționa într-un fel. Dar pentru asta ar trebui să ne amintim fiecare în întregime Viziunea Nașterii, apoi s-ar putea să ne aducem aminte și de *Viziunea Omenirii*.

Termenul mi se părea cunoscut, dar nu știam unde îl mai auzisem.

– Viziunea Omenirii... a murmurat Curtis, care căzuse din nou pe gânduri. Parcă David Lone Eagle a pomenit ceva despre asta.

– Da, exact! am spus eu.

– Ce crezi că este această Viziune a Omenirii?

Tocmai mă pregăteam să-i spun că nu știu, când mi-a venit o idee:

– Este o înțelegere, ba nu, o aducere aminte despre modul cum își va atinge omenirea țelul pe care îl are de îndeplinit. Asta înseamnă că va trebui să ajungem pe un nou nivel energetic – acela al iubirii – putând astfel să înlăturăm polarizarea și să punem capăt experimentelor.

– Nu-mi dau seama cum va fi posibil acest lucru, a spus Curtis.

– E vorba de schimbarea energiei care îi înconjoară pe cei cărora le este Frică, am spus eu, părându-mi-se oarecum cunoscut ceea ce auzeam.

Ar trebui sensibilizați, determinați să-și conștientizeze acțiunile și să opteze pentru încetarea experimentelor.

Timp de câteva momente s-a așternut liniștea, apoi Curtis a spus:

– S-ar putea să ai dreptate. Dar cum le vom schimba nivelul energetic?

Nu-mi venea nimic în cap.

– Tare-aș vrea să știu cât de departe pot să ducă aceste experimente, a mai spus el.

– Din ce cauză se aude bâzâitul ăla? am întrebat.

– Din cauza cuplării imperfecte a generatoarelor. Țsta e un semn că lucrează încă la calibrarea instalației. Bâzâitul este cu atât mai puternic, cu cât defazarea este mai mare.

A rămas gânditor o clipă.

– Mă întrebam pe care vortex energetic au de gând să se focalizeze.

Am simțit deodată o senzație de nervozitate, care nu venea însă din interiorul meu, ci din afară, ca și când alături de mine s-ar fi aflat o persoană neliniștită. M-am uitat la Curtis: părea foarte calm. Am zărit din nou, în spatele copacilor, conturul vag al unei forme. Se mișca de parcă era agitată, speriată.

– Cred că o persoană care se află în zona vizată de experimente, aude acel bâzâit și simte că aerul e încărcat cu un fel de electricitate statică, a spus Curtis absent.

Ne-am privit și în liniștea care se așternuse s-a putut auzi un sunet slab, mai degrabă o vibrație.

– Ai auzit? a întrebat Curtis, alarmat.

În timp ce mă uitam la el, am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă și pe brațe.

– Ce-o fi asta?

Curtis și-a privit și el brațele, apoi s-a uitat la mine, înspăimântat.

– Trebuie să plecăm de aici! a strigat el.

Și-a înhățat lanterna, a sărit în picioare și aproape că m-a târât spre vârful pantei.

Apoi, brusc, a apărut un vuiet care-ți spărgea timpanele – același pe care-l auzisem când eram cu Wil în cealaltă dimensiune – și care a produs o undă de șoc, aruncându-ne la pământ. În același timp, terenul de sub noi a început să se zgâlțâie violent, provocând o crăpătură masivă la vreo douăzeci de metri mai încolo și lăsând în urmă un nor de praf și de grohotiș.

În spatele nostru un stejar semeț, scos din rădăcini de mișcarea pământului, a început să se incline și apoi a căzut, făcând un zgomot asurzitor, care s-a adăugat la cel inițial. După alte câteva secunde, o crăpătură și mai

mare a apărut chiar lângă noi. Curtis, care nu avea de ce să se țină, a început să alunece spre hăul care se căscase. M-am agățat de un tufiș și l-am prins pe Curtis de mână. O clipă am reușit să-l țin strâns, apoi l-am scăpat și am privit neputincios cum aluneca spre buza prăpastiei. În acest timp crăpătura se lărgea, aruncând în aer o coloană de praf și de pietre. Pământul s-a mai zgâlțâit o dată, apoi s-a liniștit. O creangă de sub copacul căzut s-a rupt zgomotos, după care tăcerea nopții s-a așternut din nou.

Am așteptat să se așeze praful, am dat apoi drinnul tufișului și m-am târât spre marginea crăpăturii. De-abia acum mi-am dat seama că amicul meu nu căzuse în prăpastie, ci era întins, cu fața în jos, pe marginea ei. S-a rostogolit spre mine, după care a sărit în picioare.

– Să plecăm de-aici! a strigat el. S-ar putea repeta!

Fără alte vorbe, am luat-o la fugă în jos, spre locul de campare. Curtis alerga în față, iar eu în urma lui, șchiopătând. Odată ajuns acolo, a înșfăcat amândouă corturile, smulgându-le din pământ și le-a îndesat în rucsaci. Ne-am continuat apoi drumul spre sud-est, până când am dat de pământ neted, acoperit de copăcei deși. După vreo încă opt sute de metri, epuizarea și glezna mea slăbită ne-au forțat să ne oprim.

Curtis observa terenul.

– S-ar putea să fim și aici în siguranță, dar ar fi mai bine dacă am intra mai adânc în pădurice, a spus el.

M-am luat după el și am mai înaintat vreo cincisprezece metri în pădure.

– Să ne punem corturile aici, a mai spus.

În câteva minute am înălțat ambele corturi, le-am acoperit cu crengi și în cele din urmă ne-am așezat în fața cortului său, gâfâind și uitându-ne unul la altul.

– Ce crezi că s-a întâmplat? am întrebat.

Curtis era tras la față și s-a pornit să caute în rucsac bidonul cu apă.

– S-a întâmplat exact ceea ce era de așteptat, a spus. Încearcă să focalizeze generatorul pe o anumită zonă.

A luat o gură de apă.

– Trebuie să-i oprim pe oamenii ăștia să distrugă valea! a adăugat.

– Dar ce zici de mirosul de fum care se simțea?

– Nu știu ce să cred, a spus Curtis. Parcă dr. Williams ar fi fost și el acolo. Aveam chiar impresia că aud ce ar fi spus în acea situație, că îi aud inflexiunea și tonul vocii.

M-am uitat în ochii lui.

– Părerea mea e că dr. Williams chiar se afla acolo.

Curtis mi-a întins bidonul.

– E posibil așa ceva?

– Nu știu, dar cred că vroia să îți transmită un mesaj. În timpul Trecerii în Revistă a vieții a suferit cumplit pentru că nu reușise să se trezească, să-și aducă aminte de ce se născuse. Era convins că și tu făceai parte din acel grup de șapte despre care a pomenit. Chiar nu-ți amintești nimic despre asta? Cred că vroia să-ți spună că nu-i poți opri pe oamenii ăștia prin violență. Trebuie găsită o altă cale, ceva legat de acea Viziune a Omenirii, despre care mi-a vorbit David.

S-a uitat la mine inexpressiv.

– Când pământul a început să se miște – am continuat – și s-a format crăpătura aceea, știu sigur că ai căzut înăuntru și totuși, când am ajuns acolo, te-am găsit pe marginea prăpastiei.

M-a privit perplex.

– Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, a spus. N-am avut de ce să mă țin și am căzut înăuntru. În timp ce mă prăbușeam, am fost învăluit de o senzație de pace, de liniște și parcă aterizasem pe o saltea moale. Eram înconjurat de ceva ca o lumină lăptoasă și tot ce-mi mai aduc aminte este că atunci când ai ajuns tu la crăpătură, eu stăteam întins pe marginea ei. Crezi că dr. Williams a făcut asta?

– Nu cred, am răspuns. Am trăit și eu ieri o experiență similară. Era cât pe ce să fiu zdrobit de niște bolovani și, la fel ca tine, am văzut forma aceea albă. Eu cred că explicația este alta.

Curtis s-a uitat fix la mine, apoi a mai zis ceva, dar nu i-am mai răspuns: adormisem.

– Ar fi cazul să mergem la culcare, a mai spus el.

A doua zi, când am ieșit din cort, Curtis se sculase deja. Dimineața era frumoasă, dar un vâl de păclă învăluia pădurea. În acea clipă, am știut că amicul meu era furios.

– Nu pot să nu mă gândesc la ce fac oamenii ăștia, a spus. Și nu se vor da bătăuți. Habar n-au ce dezastru au provocat acolo, pe deal. Vor face o pauză pentru recalibrare, apoi sunt convins că vor încerca din nou. Nu îi pot opri, dar trebuie să aflăm unde sunt.

– Curtis, violența va înrăutăți lucrurile. N-ai înțeles asta de la dr. Williams? Ceea ce trebuie să facem este să descoperim cum ne putem folosi de Viziune.

– Nu! a țipat, găuit de emoție. Am încercat asta până acum!

M-am uitat la el.

– Când?

Era încurcat.

– Nu știu.

– Ei bine, eu cred că știu.

Mi-a făcut semn să mă opresc.

– Nici nu vreau să aud. E o nebulă. Eu sunt vinovat pentru toate astea.

Dacă nu aș fi lucrat la acea tehnologie, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic.

A început să-și adune lucrurile.

Am ezitat o clipă, apoi mi-am strâns și eu cortul, gândindu-mă ce să fac mai departe. După un moment, i-am spus:

– Am trimis deja după ajutoare. O cunoaștere de-a mea, Maya, crede că îl poate convinge pe șerif să facă cercetări asupra cazului. Promite-mi că îmi lași un răgaz.

Era în genunchi lângă rucsac și verifica un buzunar.

– Nu-ți promit nimic. Atunci când voi avea ocazia, voi acționa.

– A i cumva și explozibil în rucsac?

A venit spre mine.

– Ți-am spus doar că nu am de gând să rănesc pe nimeni.

– Dă-mi un răgaz, am repetat eu. Dacă l-aș găsi din nou pe Wil, atunci aș putea afla ceva despre Viziunea Omenirii.

– Bine, a spus. Dacă voi putea, o să-ți dau un răgaz. Însă în cazul în care vor relua experimentele și voi considera că sunt în criză de timp, vă trebui să acționez cumva.

Pe când îmi spunea toate astea, mi-a apărut din nou în minte fața lui Wil, care era înconjurat de un verde-smarald intens.

– E cumva prin apropiere un loc cu energie ridicată? am întrebat.

Curtis a arătat spre sud.

– Am auzit că undeva, mai sus de povârnișul de acolo, se află o stâncă. Ai grijă însă că intri pe o proprietate particulară. Nu știu a cui este.

– O să merg într-acolo și, dacă ajung unde trebuie, s-ar putea să-l găesc pe Wil.

Curtis terminase de împachetat. M-a ajutat și pe mine să-mi leg echipamentul, apoi a împrăștiat frunze și crengi pe locul unde fuseseră corturile. Dinspre nord-est se auzea zgomotul slab făcut de niște mașini.

– Eu o iau spre est, a spus Curtis.

L-am însoțit cu privirea în timp ce se îndepărta, apoi mi-am luat rucsacul în spate și am pornit spre sud. După ce am trecut de câteva

dealuri mai mici, am atacat povânișul abrupt pe care mi-l arătase Curtis. Ajuns la jumătatea drumului, am scrutat pădurea deasă, crezând că voi zări stânca undeva, mai sus, dar nimic, nici un semn. După alte câteva zeci de metri, m-am oprit din nou: nu se vedea încă porțiunea despădurită. Eram derutat, nu știam încotro s-o iau, așa că m-am hotărât să mă așez și să încerc să capăt mai multă energie. După câteva minute mă simțeam mai bine. Am ascultat ciripitul păsărelelor și orăcăitul broaștelor de copac. Deodată, un vultur auriu și-a luat zborul din cuib, planând de-a lungul crestei, spre răsărit.

Am știut că prezența păsării trebuie să însemne ceva, așa că m-am hotărât s-o urnez, cum făcusem mai înainte cu șoimul. Încet-încet, povânișul a început să devină mai pietros. Am întâlnit și un pârlăiș ce curgea printre pietre; mi-am umplut bidonul și mi-am răcorit fața. După încă vreo opt sute de metri, am dat de o pădurice de brazi și acolo, chiar în fața mea, a apărut stânca aceea majestuoasă. Terasa uriașe de calcar se întindeau pe aproape un sfert de hectar, iar stânca avea o proeminență lată de vreo șapte metri și înaltă de cel puțin doisprezece, care oferea o priveliște impresionantă asupra văii. Preț de o secundă am văzut în jurul proeminenței o lumină de un verde-închis, ca de smarald.

Am ascuns rucsacul sub un morman de frunze, apoi m-am așezat pe terasa formată de proeminență. Pe măsură ce mă concentraam, îmi apărea în minte imaginea lui Wil. Am inspirat adânc și... am pornit.

POVESTEA TREZIRII NOASTRE SPIRITUALE

Când am deschis ochii, mă aflu într-un loc cu o lumină de un albastru intens, iar familiara de acum stare de bine și de calm era și ea prezentă. Wil se afla în stânga mea.

Ca și în celelalte dăți, m-a privit ușurat și fericit că mă întorsesem. A venit mai aproape de mine și mi-a șoptit:

– O să-ți placă aici.

– Unde ne aflăm? am întrebat.

– Privește mai bine.

– Mai întâi trebuie să stăm de vorbă. Este absolut necesar să dăm de urma acestor experimente și să le punem capăt. Au distrus de curând o colină. Dumnezeu știe ce mai urmează.

– Și cum vom acționa dacă reușim să-i găsim? a întrebat Wil.

– Nu știu.

– Nici eu. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Am închis ochii, încercând să mă concentrez, după care i-am povestit cum mă întâlnisem din nou cu Maya, punând accentul pe reticența ei atunci când îi spusese că face parte din grup.

Wil a dat din cap, fără să zică nimic.

După aceea i-am povestit cum l-am cunoscut pe Curtis, apoi despre prezența lui Williams în locul unde ne aflasem – Curtis și cu mine – și cum am reușit să scăpăm teferi în urma experimentului.

– Williams ți-a vorbit? a întrebat Wil.

– Nu. Nu a fost o comunicare mentală, așa cum se întâmplă cu noi doi, dar am avut senzația că gândurile care ne veneau în minte ne erau induse de el. Era ca un fel de informație pe care o știam dinainte, din altă parte. Știu că pare straniu, dar sunt sigur că era acolo, cu noi.

– Ce v-a transmis?

– Mi-a confirmat ceea ce văzusem aici legat de Maya și anume că în afară de scopurile individuale, dezvăluite prin Viziunea Nașterii, există o

Viziune mai cuprinzătoare, despre întreaga omenire și țelurile ei, dar și despre cum pot fi atinse aceste scopuri. Se pare că dacă ne vom aminti Viziunea Omenirii, acest lucru va produce o creștere a energiei, care ne va ajuta să punem capăt Fricii și... experimentelor.

Wil a rămas tăcut.

– Ce părere ai? l-am întrebat.

– Părerea mea este că toate acestea reprezintă informații în plus, aduse de cea de A Zecea Viziune. Te rog să mă înțelegi că îți împărtășesc dorința de a rezolva cât mai repede problema experimentelor, dar nu vom reuși decât dacă vom continua să explorăm acest tărâm, al *Vieții de Dincolo*, până când vom afla despre Viziunea Omenirii. Trebuie să existe o cale de a ne aminti.

Am sesizat undeva, mai departe, o mișcare. Opt sau zece entități au venit mai aproape de noi cu vreo cincisprezece metri. Dincolo de ele mai erau alte câteva zeci, învăluite în cunoscutul fum de culoarea chihlimbarului. Toate emanau parcă un sentiment de nostalgie, care-mi era cunoscut.

– Știi cine sunt aceste suflete? a întrebat Wil, zâmbind larg.

M-am uitat la grup, simțind că entitățile îmi sunt foarte apropiate. Știam și nu știam cine sunt. În timp ce mă uitam la ele, s-a produs între noi o legătură afectivă, dincolo de tot ceea ce trăisem vreodată până acum – totul mi se părea cunoscut. Mai fusesem în *acest loc* și altădată.

Grupul s-a mai apropiat cu încă vreo cinci metri, în timp ce eu mă simțeam cuprins de euforie. M-am lăsat bucuros în voia acestui sentiment. Nu-mi doream decât să fiu mângâiat de senzația aceea și poate pentru prima oară eram pe deplin mulțumit. Mentea mi-a fost năpădită de „valuri” de cunoaștere.

– Ți-ai dat seama acum? a întrebat Wil încă o dată.

M-am întors și m-am uitat la el.

– Este grupul meu de suflete, nu-i așa?

Spunând asta, am fost cuprins de un noian de amintiri: mă aflam în secolulul al treisprezecelea, în curtea unei mănăstiri din Franța; în jurul meu călugări, răsede, o atmosferă viciată. M-am văzut apoi mergând singur pe un drum prin pădure. Doi bărbați în zdrențe, cu chipuri ascetice, îmi cereau ajutorul în legătură cu păstrarea unor învățături secrete.

Am îndepărtat această imagine și m-am uitat la Wil, cuprins de o frică stăruitoare. Ce urma să văd oare? Am încercat să mă concentrez și grupul de suflete s-a mai apropiat cu un metru.

– Ce se întâmplă? a întrebat Wil. Nu prea înțeleg.

I-am descris ceea ce văzusem.

– Continuă-ți incursiunea, mi-a sugerat el.

I-am văzut din nou pe asceți și am aflat – nu știu cum – că erau membri ai unui ordin secret al franciscanilor – Spiritualistii – care fuseseră excomunicați după ce Papa Celestin al V-lea renunțase la scaunul papal.

Papa Celestin? M-am uitat la Wil.

– Ai reușit să „prinzi” informația asta? Habar n-am avut că a existat un papă cu numele ăsta.

– Celestin al V-lea a trăit în ultima parte a secolului al doisprezecelea, mi-a confirmat Wil. Ruinele din Peru, unde am găsit cea de A Noua Viziune, au fost descoperite pe la 1600 și au primit numele lui.

– Cine erau Spiritualistii?

– Niște călugări care au crezut că izolându-se de lume și contemplând natura, vor ajunge la o cunoaștere superioară a vieții. Papa Celestin și-a însușit această credință, trăind chiar el o perioadă de timp într-o peșteră. A pierdut, desigur, scaunul papal, iar mai târziu toți cei care au practicat această credință au fost catalogați drept „gnostici” și au fost excomunicați.

Între timp, tot mai multe amintiri au început să iasă la suprafață: cei doi asceți mi-au cerut să-i ajut și ne-am dat întâlnire – fără prea multă tragere de inimă din partea mea – undeva, în adâncul pădurii. Conduita lipsită de teamă și sinceritatea care li se citea în ochi m-au făcut să-mi plec urechea la rugămințile lor. Mi-au spus că era vorba despre niște scrieri vechi, ce erau în pericol de a dispărea pentru totdeauna. Mai târziu, le-am adus pe firuș la mănăstire și le-am citit, la lumină lună, în chilă mea, după ce am ferecat bine ușa.

Scrierile erau copii în limba latină după cele nouă Viziuni, iar eu am consimțit să mai fac o copie după ele, folosind fiecare moment liber pentru a reproduce cu minuțiozitate zecile de pagini ale manuscrisului. La un moment dat ceea ce citeam m-a subjugat atât de mult, încât am căutat să-i conving pe asceți să facă publice învățăturile acelea.

Au refuzat categoric, explicându-mi că scrierile ajunseseră la ei traversând secolele și că așteptau vremurile când acestea vor fi înțelese așa cum trebuie de către Biserică. Întrebându-i ce vroiau să spună cu aceste ultime cuvinte, mi-au explicat că Viziunile nu vor fi acceptate până când Biserica nu va reconsidera ceea ce ea numea *dilema gnosticismului*.

Mi-am amintit – cun, nu știu – că gnosticii au apărut în perioada creștinismului timpuriu și susțineau că cei care cred într-un singur Dumnezeu ar trebui nu numai să-l slăvească pe Iisus, dar și să se străduiască să-l depășească. Ei căutau să descrie această emulație în termeni filozofici, ca

pe o metodă ce trebuia practică. Când Biserica și-a formulat canoanele, gnosticii au fost considerați niște eretici irecuperabili, care refuzau să-și întorcă fața către Dumnezeu. Biserica acelor timpuri a ajuns la concluzia că pentru a deveni un adevărat credincios, trebuia să renunți să înțelegi și să analizezi lucrurile. Era de ajuns să te mulțumești cu revelarea divinității și să te supui voinței lui Dumnezeu, nefiind nevoie să-i cunoști planurile.

Acuzându-i de tiranie pe slujitorii Bisericii, gnosticii au argumentat că dorința lor de a înțelege lucrurile, precum și metodele pe care le foloseau, slujeau acestei cerințe de „a te lăsa în voia Domnului” impusă de Biserică, chiar mai mult decât predicile rostite de preoți.

Gnosticii au pierdut în această confruntare, fiind îndepărtați din funcțiile bisericești și din scrierile vremii. Conceptele lor s-au pierdut printre credințele diverselor secte și ordine. Totuși, dilema continua să existe. Atâta timp cât Biserica va continua să pună piedici transformării spirituale – urmare a legăturii cu divinitatea – atâta timp cât va continua să-i persecute pe cei care vorbeau deschis despre această experiență – trezirea spirituală – „împărăția din noi” va rămâne doar un concept teoretic al dogmei bisericești, iar Viziunile vor fi distruse, ori de câte ori vor răzbate la lumină.

Atunci, în secolul al treisprezecelea, i-am ascultat cu interes pe asceți, fără să scot un cuvânt, însă în sinea mea nu le dădeam dreptate. Eram convins că Ordinul Benedictinilor – din care făceam și eu parte – ar fi fost interesat de aceste scrieri, în special unii dintre călugări. Mai târziu, fără să le spun, i-am arătat o copie unui prieten, care era sfătuitorul cardinalului Nicholas în ținutul nostru. Reacția n-a întârziat să apară. Mi s-a transmis că Nicholas era plecat din țară, dar mi s-a cerut să nu mai vorbesc cu nimeni despre acel subiect și să mă duc neîntârziat la Neapole, pentru a raporta superiorilor despre descoperirea mea. Am intrat în panică și am împrăștiat imediat copii ale manuscrisului peste tot unde am considerat că este posibil, în speranța că voi obține sprijinul unora dintre frați, care s-ar fi putut arăta interesați de subiect.

Pentru a-mi întârzia plecarea, am inventat că m-am accidentat la gleznă și am scris nenumărate epistole, în care îmi explicam indisponibilitatea. Am amânat călătoria luni de zile, timp în care am făcut în chilia mea copii după manuscris. În cele din urmă, într-o noapte cu lună nouă, ușa chiliei a fost doborâtă la pământ de soldați. M-au bătut crunt, apoi m-au legat la ochi și m-au dus în castelul unui nobil din partea locului, unde am fost pus în obezi. Am zăcut acolo câteva zile, înainte de a fi decapitat.

Amintirea acestei morți mi-a produs un șoc, aducându-mi din nou teama în suflet și provocând o durere puternică în glezna rănită. Grupul de suflete s-a mai apropiat puțin, până când am reușit să mă concentrez din nou.

Rămăsesem totuși un pic derutat. Am clătinat din cap atunci când Wil mi-a spus că văzuse întreaga scenă.

– Presupun că așa au început problemele mele cu glezna, am spus.

– Da, mi-a răspuns Wil.

I-am căutat privirea.

– Dar ce spui despre celelalte informații care ne-au fost transmise? Ai înțeles în ce constă dilema gnosticismului?

A dat din cap, uitându-se drept în ochii mei.

– De ce a vrut Biserica să creeze această dilemă? l-am mai întrebat.

– Fiindcă la început i-a fost frică să spună că Iisus a adus un model de viață, la care fiecare dintre noi poate să aspire, deși lucrul ăsta este arătat foarte limpede în Scripturi. Oamenii Bisericii s-au temut că acest punct de vedere îi va face pe supușii lor mai puternici, așa că au generat o contradicție. Pe de o parte, Biserica le cerea credincioșilor să caute acea împărăție mistică a lui Dumnezeu înlăuntrul lor, să ghicească voința Domnului și să se lase învăluiți de Duhul Sfânt. Pe de altă parte însă, condamna orice discuție referitoare la modul în care cineva ar fi putut să ajungă în acest stadiu, considerând-o blasfemie și recurgând adesea la crime fâțișe pentru a-și menține puterea.

– Înseamnă că a fost o prostie din partea mea, atunci când am încercat să fac cunoscute Viziunile.

– Nu aș numi-o așa. l-aș spune mai degrabă o atitudine lipsită de diplomatie, a zis Wil gânditor. Ai fost ucis pentru că ai forțat înțelegerea lucrurilor înainte de vreme.

M-am uitat o clipă în ochii lui Wil, apoi m-am întors la ceea ce îmi transmitea grupul. De data asta mă aflam în secolul al nouăsprezecelea, în timpul unui război; mă duceam la o întâlnire a căpeteniilor din vale, ținând de dârlogi un cal de povară. Ca om al muntelui și vânător eram prieten atât cu indienii, cât și cu coloniștii. Aproape toți indienii se declaraseră în favoarea războiului, însă o parte din ei erau de acord cu Maya și pledau pentru pace. Eu îi ascultam în tăcere, apoi în imaginea din fața mea am văzut cum mai toate căpeteniile păraseau adunarea.

Maya a venit spre mine.

– Presupun că și tu vrei să pleci.

Am dat din cap în semn că da, explicându-i că dacă acești șefi de trib nu reușiseră să-i înțeleagă punctul de vedere, eu cu atât mai puțin îl înțelegeam. S-a uitat la mine, crezând că glumesc, apoi și-a îndreptat atenția către altcineva: era Charlene! Mi-am amintit dintr-o dată că într-adevăr și ea fusese acolo. Era o femeie indiană, cu puteri miraculoase, pe care unele căpetenii prezente acolo, invidioase, nu prea o băgau în seamă, tocmai pentru că era femeie. Părea că știe un secret foarte important, transmis de strămoșii ei, însă nimeni nu vroia să o asculte.

Dorința mea ar fi fost să rămân, să o ajut pe Maya și să-i arăt Charlenei ce atitudine aveam față de ea, însă în cele din urmă am plecat și eu de acolo. Probabil greșeala pe care o făcusem în secolul al treisprezecelea se afla undeva, în subconștient, iar acum nu vroiam decât să fug cât mai departe și să evit să-mi asum vreo responsabilitate. Cursul vieții mele era bine stabilit: puneam capcane pentru a lua blana animalelor și nu aveam de gând să-mi frâng gâtul pentru nimeni. Poate că data viitoare voi face lucrurile mai bine.

Data viitoare? Imaginile s-au derulat înainte și m-am văzut undeva sus, privind spre Pământ și contemplându-mi actuala încarnare. Era Viziunea Nașterii și mi-am dat seama că aveam posibilitatea de a-mi depăși ezitarea și de a nu mai rămâne pasiv, de a lua poziție în fața situațiilor întâlnite. Am văzut cum aș fi putut să folosesc la maximum potențialul familiei în care urma să mă nasc, învățând de la mama să apreciez spiritualitatea, iar de la tata să fiu integru și să mă bucur de viață. Bunicul urma să-mi dezvăluie frumusețea naturii, iar unchiul și mătușa m-ar fi învățat să fiu disciplinat și să-mi respect îndatoririle financiare față de Biserică.

Plasarea într-o familie cu caractere atât de puternice va grăbi trezirea mea spirituală. La început, personalitatea lor bine conturată și așteptările mari pe care le aveau de la mine mă vor speria, făcându-mă să bat în retragere, să mă ascund. Mai târziu însă, voi încerca să înving această teamă și să văd partea bună a lucrurilor. În felul ăsta voi putea să-mi urmez drumul fără nici un fel de rezerve.

Toate acestea puteau constitui o pregătire perfectă pentru ceea ce ar fi urmat, adică pornirea în căutarea detaliilor legate de spiritualitate, pe care le întâlnisem în Viziuni cu secole în urmă. Aș fi putut explora descrierea din punct de vedere psihologic a Mișcării pentru Potențialul Omenirii, înțelepciunea Orientului, apoi i-aș fi cunoscut pe misticii Occidentului, pentru ca în cele din urmă să revin la Viziuni, exact în momentul în care acestea ieșeau din nou la lumină, pentru a aduce, în sfârșit, o trezire în masă. Voi continua apoi cercetările, încercând să înțeleg

cum au schimbat Viziunile cultura omenirii și cum voi ajunge să fac parte din grupul văzut de Williams.

M-am uitat la Wil.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

– Nici la mine lucrurile n-au petrecut ca în varianta ideală. Am senzația că am ratat perioada pregătitoare din viața mea. Nici măcar n-am reușit să trec peste reținerile pe care le am. Sunt atâtea cărți pe care nu le-am citit și au existat atâția oameni care ar fi putut să-mi transmită un mesaj, dar pe care nu i-am luat în seamă. Uitându-mă în urmă, am senzația că am ratat toate ocaziile.

Pe Wil era gata să-l pufnească râsul.

– Nici unul dintre noi nu își poate urma întocmai Viziunea Nașterii.

S-a oprit, uitându-se lung la mine.

– Ți dai seama ce ți se întâmplă în acest moment? Ți-ai amintit cum ar fi trebuit să se desfășoare viața ta în versiunea ideală, inițială, și făcând comparație cu realitatea te simți copleșit de regrete, exact așa cum a fost Williams după ce a murit și a putut vedea câte ocazii a irosit. Spre deosebire de el însă, tu ai trăit acum Trecerea în Revistă a vieții, și nu după moarte.

Nu înțelegeam prea bine ce vroia să spună.

– Nu-ți dai seama? Asta trebuie că este o parte cheie a celei de A Zecea Viziuni. Înțelegând pe deplin cea de A Șasea Viziune, putem analiza când ne-am abătut de la drumul nostru sau când nu am profitat de ocaziile ivite și în acest fel vom putea găsi imediat un drum mult mai apropiat de cel ce ne-a fost menit. Cu alte cuvinte, zi de zi punem bazele unui proces de conștientizare. Înainte, pentru a face o trecere în revistă a vieții, trebuia să pășim pragul morții; acum însă, ne putem trezi mult mai repede și putem face ca moartea să devină un concept perimat, așa cum ne este arătat în cea de A Noua Viziune.

În sfârșit, înțelesesem.

– Așadar, asta este misiunea oamenilor atunci când vin pe Pământ: să-și amintească și, cu timpul, să se „trezească”.

– Exact. Am devenit în sfârșit conștienți de un proces ce a rămas ascuns în subconștientul nostru încă de la începuturile omenirii. Încă de atunci oamenii își vedeau Viziunea Nașterii, pentru ca apoi, după nașterea în dimensiunea pământească, această Viziune să rămână undeva, în subconștient, sub forma unor vagi intuiții. În zorii istoriei omenirii, distanța dintre ceea ce trebuia să facem și ceea ce realizăm de fapt era foarte mare. Cu trecerea timpului însă, această distanță s-a micșorat, iar acum suntem pe punctul de a ne aminti totul.

În acel moment, am fost atras din nou de informațiile pe care mi le oferea grupul. Cunoașterea mea părea să atingă un nou nivel și am avut confirmarea a tot ceea ce-mi spusese Wil. În sfârșit, puteam vedea acum istoria nu doar ca pe o luptă sângeroasă a animalului care se cheamă „om” – al cărui egoism l-a determinat să vrea să domine natura și să iasă din junglă pentru a crea o civilizație complexă – ci, mai degrabă, ca pe un proces spiritual, ca pe un efort sistematic, extraordinar, al unor suflete, care, generație după generație, viață după viață, s-au luptat din greu de-a lungul mileniilor pentru un singur scop: să-și amintească ceea ce știau deja din *Viața de Dincolo* și să aducă această cunoaștere pe Pământ.

O hologramă imensă a apărut deasupra mea și am putut percepe, dintr-o singură privire, îndelungata poveste a istoriei omenirii. Fără să fiu prevenit, m-am trezit învăluit de ea, scenele derulându-se cu repeziciune, în timp ce eu retrăiam fiecare moment, ca și cum m-aș fi aflat într-adevăr acolo.

Deodată, am asistat la începuturile trezirii noastre. Eram undeva în Africa, pe o câmpie întinsă, bătută de vânt. O mișcare mi-a atras atenția: un grup de oameni, care culegea niște boabe. Am realizat dintr-o dată caracteristicile acelei perioade: oamenii erau intim legați de ritmurile și de semnele naturii, predominând instinctele. Viața de fiecare zi se consuma în căutarea hranei și se desfășura într-un grup restrâns, o familie. Organizarea se făcea pe principiul puterii fizice, în ordine descrescătoare, și fiecare își accepta locul lui în această ierarhie, la fel cum accepta tragediile și vicisitudinile vieții: fără să cugete asupra lor.

S-au scurs apoi mii de ani, timp în care au trăit și s-au perindat nenumărate generații. După aceasta, au început să apară indivizi nemulțumiți de ceea ce le oferea viața. Când le-a murit copilul în brațe, s-au întrebat „de ce?” și „cum ar putea evita pe viitor ceva asemănător?” Acești oameni au fost primii care au avut *conștiință de sine*, întrebându-se de ce se aflau acolo și de ce erau în viață. Ei au fost în stare să înlăture rutina, răspunsurile mecanice și să sesizeze adevăratul scop al existenței. Viața lor se desfășura după ciclurile lunare și solare, după anotimpurile care se perindau continuu, dar, văzând că tot ce este viu moare, și-au dat seama că și zilele lor se vor sfârși. Care era atunci sensul?

Privindu-i mai atent pe acești oameni care începuseră să-și pună întrebări, am realizat că le puteam percepe Viziunea Nașterii: scopul lor precis în dimensiunea pământească era acela de a iniția conștientizarea laturii

existențiale a oamenilor. Știam că acest scop se inspira dintr-o viziune mai cuprinzătoare, Viziunea Omenirii. Ei au devenit conștienți înainte de a se naște că omenirea pornise într-o lungă călătorie, pe care o puteau vedea deja. Mai știau și că drumul va fi anevoios, că se vor perinda multe generații până când omenirea se va trezi și își va înfăptui destinul, lăsând în urmă liniștea și pacea pe care ți le dau lipsa de cunoaștere. Dar odată cu bucuria și eliberarea pe care ni le dăruia cunoașterea faptului că existăm, au apărut teama și incertitudinea, pentru că nu știam *de ce* existăm.

Puteam vedea acum că istoria omenirii se va desfășura în jurul acestui conflict. Pe de o parte existau intuițiile și imaginile mentale despre îndeplinirea unor țeluri, despre progresul culturii, pe care numai noi, ca indivizi, le-am fi putut obține, dacă am fi acționat cu înțelepciune și curaj. Toate acestea ne vor da forța să învingem teama, să ne amintim că oricât de nesigură ar părea viața, *nu suntem* singuri, că existența noastră avea un scop, un sens.

Pe de altă parte însă, vom ceda adesea impulsului de a ne pune la adăpost față de acest sentiment de Frică, rătăcind astfel drumul, pierzând din vedere obiectivele, căzând pradă neliniștii și abandonând totul. Vom fi conduși de Frică, de dorința de a fi în siguranță, ne vom lupta pentru a ne păstra pozițiile câștigate, vom fura energie unul de la celălalt și vom opune mereu rezistență schimbărilor și progresului, vom respinge tot ceea ce este nou.

Trezirea omenirii a continuat peste milenii. Cu timpul, oamenii – urmând o tendință naturală – au început să se adune în grupuri tot mai mari, iar organizarea socială a devenit tot mai complexă. Această tendință era urmarea unor vagi intuiții – cunoscute pe deplin în *Viața de Dincolo* – că destinul oamenilor pe Pământ era acela de a se aduna laolaltă. Urmând această intuiție, ne-am dat seama că va trebui să renunțăm la viața nomadă, de vânători, și să începem să cultivăm pământul, respectând niște reguli bine stabilite. De asemenea, am fi putut domestici animalele din jur, asigurându-ne proteinele necesare. Odată ce aceste imagini din Viziunea Omenirii s-au întipărit în subconștientul nostru, am început să întrezărim o schimbare, ce urma să fie una dintre cele mai dramatice din istoria umanității: saltul înainte de la viața nomadă la așezările de oameni care cultivau pământul.

Pe măsură ce comunitățile de cultivatori s-au mărit, surplusul de hrană era cedat contra altor produse, apărând astfel prima grupare pe meserii: pe de o parte existau păstorii, iar pe de altă parte negustorii, prelucrătorii

de metale și soldații. Ca **urmare**, au apărut rapid diverse forme de scris, dar și socotitul. Însă vitregiile naturii și provocările vieții au făcut ca trezirea noastră să întârzie, iar înlocuirea nerostită „de ce existăm?” continua să persiste. Ca și mai înainte, am putut vedea Viziunea Nașterii unor oameni care au încercat să înțeleagă realitatea lumii spirituale. Aceștia au apărut pe Pământ pentru a-i face pe semenii lor conștienți de prezența divinității, însă primele lor intuiții legate de asta au fost neclare, vagi, îmbrăcând formele politeismului. Oamenii au început să ia act de o mulțime de zei cruzi și cu pretenții, care se aflau în afara ființei lor: zei ai anotimpurilor, ai vremii și ai recoltelor. Nesiguranța în care trăiam ne-a făcut să credem că pentru a-i îmbuna pe zei trebuia să le închinăm tot felul de ritualuri și să le aducem sacrificii.

După mii de ani, comunitățile umane au continuat să se mărească, dând naștere civilizațiilor din Mesopotamia, Egipt, Valea Indului, Creta, Nordul Chinei, fiecare având propriii zei. Dar aceștia nu reușeau să le dea oamenilor mai multă siguranță, să le îndepărteze neliniștea. Am văzut apoi multe generații de suflete care au venit pe Pământ pentru a transmite că oamenii vor putea progresa numai împărțându-și unii altora ceea ce știau și făcând schimb de idei. Odată ajunși însă în dimensiunea fizică, acești indivizi cedau în fața Fricii și intuiția inițială se transforma într-o nevoie inconștientă de a cuceri și a domina, de a se impune prin forță.

A început astfel marea eră a imperiilor și a tiranilor. Conducătorii s-au succedat, folosindu-se de puterea popoarelor lor pentru a cuceri cât mai multe teritorii și pentru a impune acolo propria cultură și civilizație. Dar pe tot parcursul acestei perioade tiranii au fost la rândul lor cucerți și obligați să suporte jugul altora, mai puternici. Timp de mii de ani diverse imperii și-au disputat poziția efemeră de cuceritori ai lumii, și-au făcut cunoscute ideile, au reușit să ajungă la o înflorire economică și să-și îmbunătățească tehnica de război. Toate acestea însă doar pentru a fi detronați mai târziu de o civilizație mai puternică. Astfel, chiar dacă schimbarea a fost lentă, noul a luat locul vechiului.

Aveam acum în fața ochilor tot acest proces sângeros. Totuși, adevăruri-cheie au reușit să răzbată dinspre dimensiunea *Vieții de Dincolo*. Unul dintre cele mai importante – cel referitor la o nouă etică a relațiilor interumane – este cel mai bine exprimat de filozofia Greciei antice. Într-o clipă, am perceput Viziunea Nașterii a sute de persoane din Grecia acelor timpuri, fiecare dintre ele sperând că își va aminti această viziune a vremii lor.

Ele văzuseră cum timp de generații oamenii s-au pierdut în dispute inutile, văzuseră nedreptățile și violența, pe care omenirea le îndreptase împotriva ei înseși și și-au dat seama că oamenii puteau să se ridice deasupra acestui obicei de a-i cucerii pe alții, instaurând un nou sistem, în care indivizii să facă schimburi de idei și să le dezbată, un sistem care să apere dreptul absolut al fiecăruia de a avea păreri proprii, fără a și le impune cu forța. Acest sistem funcționa în *Viața de Dincolo*. Noile relații interumane au început să apară și pe Pământ, numindu-se în cele din urmă *democrație*.

Schimburile de idei au degenerat însă adesea într-o luptă pentru supremație, dar de astă dată – pentru prima oară în istoria omenirii – disputa a rămas la nivel verbal.

În același timp, o altă concepție crucială – menită să transforme total înțelegerea *realității spirituale* – a ieșit la lumină prin istorisirile scrise ale unui mic trib din Orientul Mijlociu*. Și de această dată am asistat la Viziunea Nașterii multor susținători ai acestei concepții. Persoanele respective – evrei de origine – au aflat înainte de a se naște că deși omenirea intuise în mod corect existența unui izvor divin, totuși imaginea pe care o aveam noi despre acest izvor era distorsionată. Credința în mai mulți zei nu era decât un fragment dintr-un tablou mult mai cuprinzător. Acei indivizi și-au dat seama că Dumnezeu era unic, însă în viziunea lor El rămânea încă amenințător, emitea pretenții, menținea patriarhatul* și exista tot în afara noastră. Totuși, pentru prima dată în istorie, se dovedea a fi simțitor la necazurile oamenilor și era unicul creator al omenirii.

Am văzut apoi cum această intuiție referitoare la un singur izvor divin s-a răspândit în toate culturile lumii. În China și India – care au deținut supremația în privința tehnologiilor, comerțului și a dezvoltării sociale – hinduismul, buddhismul și alte religii ale Orientului i-au făcut pe oameni să acorde mai multă atenție contemplării, meditației.

Cei care au dat naștere acestor religii au intuit că Dumnezeu era mai mult decât un personaj. El reprezenta o forță, era Conștiință, și putea fi găsit prin atingerea a ceea ce ei au numit „iluminare”. Religiiile Orientului au considerat că decât să încercăm să-i facem pe plac lui

* Este vorba despre secta esenienilor și despre Manuscrisele de la Marea Moartă (Qumran) (*n. trad.*)

* patriarhat – formă de organizare socială, în care gradele de rudenie sunt socotite în linie masculină, iar bărbatul este considerat șef al familiei, cu rol predominant în viața comunității (*n. ed.*)

Dumnezeu supunându-ne unor reguli și ritualuri, mai bine încercăm să îl căutăm *în lăuntrul* nostru. Acest punct de vedere a reprezentat o schimbare a conștiinței, o deschidere spre armonia și protecția ce ne sunt oferite în permanență.

Mi-a apărut apoi în fața ochilor Marea Galileii și am putut vedea cum și aici imaginea unui Dumnezeu patriarhal și critic s-a transformat cu timpul, ca și în Orient. Acum se susținea părerea că Dumnezeu se află în noi, că împărăția Lui poate fi găsită în interiorul nostru. Am privit cum s-a întrupat în dimensiunea pământească o entitate care și-a amintit în totalitate Viziunea Nașterii*.

Știa că se află aici pentru a aduce lumii o nouă energie, o nouă cultură, bazată pe iubire. Mesa jului lui era următorul: Dumnezeul unic era un duh sfânt, o energie divină; existența lui putea fi simțită și dovedită prin cunoaștere. Trezirea spirituală însemna mai mult decât ritualuri, sacrificii și rugăciuni în locuri publice. Ea implica o pocăință profundă, o schimbare a mentalității, care avea la bază suprimarea viciilor dictate de ego și renunțarea, în sensul transcendental al cuvântului. Am fi putut culege astfel roadele adevăratei vieți spirituale.

Acest mesaj a început să se răspândească în timpul unuia dintre cele mai puternice imperii – Imperiul Roman – fiind îmbrățișată o nouă religie, care predica despre existența unui singur Dumnezeu, ce poate fi găsit *în lăuntrul* nostru. Noua religie a cuprins aproape toată Europa. Mai târziu, când au năvălit barbarii din nord și imperiul a început să se dezmembreze, religia creștină a continuat să supraviețuiască și în timpul noii organizări sociale, cea feudală.

În acest moment al istoriei, își fac din nou apariția gnosticii, care au cerut Bisericii să pună accent pe transformarea interioară a omului, luând ca exemplu viața lui Iisus. Oamenii Bisericii cu căzut din nou pradă Fricii, temându-se că vor pierde controlul asupra situației și au continuat să-și construiască dogma bazându-se pe puternica ierarhie bisericească și erijându-se în mediatori între divinitate și mulțime. Toate scrierile care aveau legătură cu gnosticismul au fost considerate blasfemii, fiind eliminate din Biblie.

Chiar dacă au existat indivizi care au încercat să facă noua religie mai cuprinzătoare și s-o „democratizeze“, eforturile de a iniția o nouă cultură au fost zadarnice, pentru că teama oamenilor era mare și în cele din urmă totul a fost folosit pentru a controla și a domina.

* Este vorba despre Iisus (*n.trad.*)

În acest moment a apărut din nou Ordinul Franciscanilor, care a încercat să impună respectul pentru natură și căutarea divinului în lumea din noi. Acești indivizi veniseră în dimensiunea pământească intuind că trebuia rezolvat conflictul cu gnosticii, dar fiind în același timp hotărâți să apere vechile manuscrise, care rezistaseră veacurilor. Personal, am avut și acum o tentativă prea timpurie de a face publice acele scrieri – prefăcându-mă din nou că sunt bolnav – dar, ca și altădată, am părăsit această lume înainte de vreme.

Cu toate acestea, o nouă eră se deschisese. Puterea Bisericii a început să fie concurată de o altă formă de organizare socială: statul național. Pe măsură ce oamenii au căpătat conștiință de sine, era marilor imperii s-a apropiat de sfârșit. Noile generații au fost capabile să intuiască faptul că oamenii trebuie să se unească și au promovat conceptul de „conștiință de neam“, care-i unea într-un teritoriu suveran pe toți cei ce vorbeau aceeași limbă. Aceste state continuau să fie organizate pe principiul autocrației* – conducătorii lor pretinzând că dețin puterea prin drept divin – însă o nouă civilizație începea să se dezvolte: se stabileau granițele, monedele naționale ale fiecărui stat și drumurile comerciale.

În cele din urmă, odată cu răspândirea belșugului și a științei de carte, în Europa a început Epoca Renașterii. Aveam acum în față Viziunea Nașterii multor indivizi care au trăit în acele timpuri. Știau că destinul lor era să dezvolte și să întărească democrația și au venit pe Pământ cu dorința de a-l înfăptui. Scrierile grecești și romane care fuseseră descoperite le-au stimulat aducerea aminte. A apărut primul parlament democratic și au început să se audă glasuri care cereau să se pună capăt donniei regilor și dominației sângeroase a Bisericii asupra vieții sociale și spirituale. S-a produs apoi Reforma Protestantă, în urma căreia credincioșii au avut acces la Scripturi, putând comunica direct cu Dumnezeu, fără să mai fie nevoie de intermediari.

În același timp, indivizi în căutarea libertății și a unor posibilități mai mari, au ajuns pe continentul american, un pământ întins, așezat simbolic între cultura Orientului și cea a Occidentului. Viziunea Nașterii acestor europeni mi-a arătat că ei știau că acele pământuri erau deja locuite, fuseseră conștienți de faptul că nu puteau iniția o comunicare și nici imigrarea, decât dacă erau acceptați. În adâncul sufletului, acești oameni au știut că băștinașii ar fi putut constitui piatra de temelie, un nou început pentru o Europă care pierduse în scurt timp legătura sacră cu natura și

* autocrație – formă de guvernare în care întreaga putere a statului e concentrată în mâna unei singure persoane (*n. ed.*)

care se îndrepta spre o laicizare periculoasă. Cultura indienilor americani, chiar dacă nu era perfectă, oferea un nou model, cu ajutorul căruia europenii și-ar fi putut recâștiga identitatea.

Cu toate astea, Frica și-a spus încă o dată cuvântul. În dorința lor de libertate, nu au mai avut alte intuiții în afara celor legate de modul în care puteau să ajungă pe aceste meleaguri, aducând odată cu ei și nevoia de a domina, de a cuceri și de a căuta doar propria siguranță. Importanțele învățăături ale indigenilor s-au pierdut din cauza nerăbdării cu care au fost exploatate resursele naturale ale acestor terenuri întinse.

Între timp, în Europa Renașterea își urma cursul și vedeam acum posibilitățile imense pe care le oferea A Doua Viziune. Rolul Bisericii de a defini realitatea s-a diminuat, iar europenii s-au trezit la o nouă viață. Datorită curajului a numeroși indivizi – inspirați cu toții de ceea ce își amintiseră – știința a început să fie folosită pentru a cerceta și a înțelege lumea în care trăiam. Metoda științifică – cercetarea unor fenomene naturale, a jungerea la niște concluzii și comunicarea acestora – a contribuit la punerea bazelor unui consens. În acest fel, omenirea ar fi putut să-și înțeleagă rostul ei pe planetă și să-și descopere originea spirituală.

Oamenii Bisericii însă, cuprinși de Frică, au încercat să defăimeze această nouă știință. Pentru că existau forțe politice de ambele părți, s-a ajuns la un compromis: oamenii de știință erau liberi să cerceteze lumea materială, însă – la cererea Bisericii, care avea încă suficientă influență – trebuiau să respecte dogmele bisericești. Trăirile interioare – iubirea, intuițiile, coincidențele, relațiile interpersonale și chiar visurile – nu au constituit obiectul noii științe.

În ciuda acestor restricții, oamenii de știință au început să facă cercetări minuțioase și să descrie modul cum e alcătuită și cum funcționează lumea materială, furnizând informații importante despre felul în care putea fi stimulat comerțul și utilizate resursele naturale. A crescut securitatea economică a individului și, cu timpul, nu am mai fost interesați de misterul vieții, nu ne-am mai pus întrebări despre sensul acesteia. Ne-am mulțumit că existam și am considerat că este suficient să ne propunem construirea unei lumi mai bune și mai sigure pentru noi și urmașii noștri. Cu timpul, am aderat la modul de gândire general, care nu lua în seamă realitatea morții și care a creat iluzia că lumea fusese explicată, că nu avea nimic neobișnuit și că era lipsită de orice mister.

În felul ăsta, intuiția de mare forță pe care o avusese omenirea în legătură cu un izvor divin a trecut pe un plan secund. În această lume materialistă, divinitatea era percepută ca un fel de Dumnezeu deist*, un Dumnezeu care a creat Universul și care apoi s-a retras, lăsându-l să funcționeze precum un mecanism, totul petrecându-se la întâmplare.

Viziunea Nașterii unor indivizi din acea perioadă mi-a arătat că aceștia știau că dezvoltarea tehnologiilor și a producției industriale erau importante, pentru că ar fi putut apărea astfel tehnologii nepoluante, care să-l slujească pe om și care să elibereze omenirea. Născându-se însă în acea perioadă, nu și-au mai adus aminte decât că trebuie să construiască, să producă și să muncească, având însă grijă să mențină democrația.

Nicăieri în lume nu s-a manifestat atât de puternic această intuiție ca la crearea Statelor Unite, unde a apărut o constituție democratică și un sistem financiar bine pus la punct. America a fost construită având la bază schimbul de idei, acesta fiind de fapt o caracteristică a viitorului. Indigenii americani și africani, precum și alții, pe spatele cărora a fost inițiat acest experiment, își strigau însă nemulțumirea, cerând și ei un loc în această lume a albilor.

În secolul al nouăsprezecelea ne-am aflat foarte aproape de cea de a doua mare transformare culturală, bazată pe descoperirea unor noi surse de energie: petrolul, aburul și electricitatea. S-a produs o explozie a tehnicii, care a provocat o creștere economică nemaiîntâlnită, piața fiind invadată de o mulțime de produse. Au avut loc migrări masive de la sat la oraș, oamenii renunțând la viața de până atunci în favoarea noului. Începea *revoluția industrială*.

În perioada aceea mulți credeau că pentru a eficientiza comerțul mondial se impunea un capitalism clădit pe baze democratice, eliberat de normele guvernamentale. Majoritatea celor născuți în acea perioadă a venit în dimensiunea fizică având speranța de a perfecționa capitalismul. Din păcate, Frica i-a împiedicat și de această dată și tot ce au mai putut intui a fost să-și asigure securitatea personală, să exploateze munca altora, să-și mărească profiturile, pentru aceasta ajungând adesea la înțelegeri secrete cu concurența și cu guvernul. Ne aflăm în epoca jafului comis de marii magnați, a operațiunilor bancare secrete și a cartelurilor.

La începutul secolului al douăzecilea, ca urmare a abuzurilor acestui capitalism scăpat de sub control, au apărut încă două variante de sisteme economice. Lucrul ăsta s-a întâmplat mai întâi în Anglia, unde doi bărbați

* deism – credință în existența lui Dumnezeu, fără a recunoaște însă revelațiile (n. ed.)

au publicat un Manifest*, în care era descris un sistem economic utopic, condus de proletariat. Se preconiza aici ca resursele existente să fie împărțite fiecăruia după nevoi, eliminând lăcomia sau competiția.

Condițiile foarte grele de muncă de atunci au făcut ca această teorie să aibă mulți susținători. Mi-am dat repede seama că Manifestul – conceput în termeni materialişti – a abătut omenirea de la drumul pe care îl avea de urmat. Când mi-a apărut în fața ochilor Viziunea Nașterii celor doi, am realizat că aceștia intuiseră faptul că omenirea ar fi putut împlini această utopie. Din nefericire însă, ei nu și-au mai amintit că pentru asta era necesară o participare democratică, născută din acordul liber al tuturor, proces ce ar fi trebuit să se desfășoare lent.

În consecință, când a avut loc revoluția comunistă din Rusia, cei care au inițiat-o au crezut în mod greșit că acest sistem poate fi introdus prin forță, pe căi dictatoriale, ceea ce a făcut ca totul să se sfârșească într-un mod lamentabil, cu prețul a milioane de vieți. Cei doi, în nerăbdarea lor, au imaginat această utopie care în final a dus la apariția comunismului – o tragedie ce a durat mai multe decenii.

Imaginea din fața mea s-a schimbat și am văzut cealaltă variantă care se opunea capitalismului democratic: nenorocirea numită „fascism”. Acest sistem a fost conceput în scopul măririi profiturilor și controlului deținute de o elită care gândea că omenirea ar fi trebuit să se considere privilegiată pentru că este condusă de astfel de oameni. Această elită socotea că o națiune își putea atinge potențialul maxim și o poziție privilegiată în lume numai renunțând la democrație și făcând un pact între guvern și marii industriași ce dețineau puterea.

Am văzut foarte limpede că cei care au creat acest sistem nu și-au amintit nimic din Viziunea Nașterii. Ei veniseră în planul fizic cu dorința de a arăta că societatea se putea perfecționa și că o națiune unită, având aceleași scopuri și năzuințe, care se străduia să-și folosească pe deplin potențialul, ar fi putut obține o eficiență maximă în tot ceea ce întreprindea. Ce s-a realizat în fapt a fost un regim al terorii, care a proclamat în mod nejustificat superioritatea unor rase și a unor națiuni, creând astfel premisele dezvoltării unei supernații al cărei destin – susțineau ei – era să conducă lumea. Încă o dată, intuiția care arăta că toți oamenii vor atinge perfecțiunea a fost denaturată de niște indivizi slabi și temători, lumea fiind supusă regimului criminal al celui de-Al Treilea Reich.

* Este vorba despre *Manifestul Partidului Comunist*, al lui Karl Marx și Friederich Engels (n. trad.)

Îi vedeam acum pe cei care trăiau în societăți democratice și care au înțeles în mod înțelept că omenirea trebuia să tindă spre perfecțiune. Aceștia au intuit că e necesar să combată cele două variante de organizare socială pomenite mai înainte. Fascismul a fost îndepărtat în urma unei conflagrații mondiale sângeroase, plătindu-se un preț foarte mare, iar împotriva blocului comunist a pornit un război de lungă durată, numit „războiul rece“.

Mă găseam acum în Statele Unite, la începutul războiului rece, în anii cincizeci. Atunci America se afla la apogeul a patru sute de ani de materialism. Abundența și sentimentul de securitate au dus la apariția clasei de mijloc – larg răspândită – și din această lume materialistă, care cunoscuse succesul, urma să se nască o nouă generație, generație ale cărei intuiții aveau să îndrepte omenirea spre a treia mare transformare.

Acestei generații i s-a spus tot timpul că trăiește în cea mai puternică țară din lume, o țară liberă, în care justiția era aceeași pentru toți. Maturizându-se însă, mulți și-au dat seama că exista o neconcordanță între realitate și imaginea Americii despre care li se tot vorbea. Au aflat acum că numeroși oameni din țară – femeile și unele minorități rasiale – *nu erau* de fapt liberi. Până în anii șaizeci acești tineri au cercetat fenomenul mai îndeaproape, găsind și alte imagini distorsionate ale Americii. Printre ele s-a numărat și vehicularea unui patriotism prost înțeles, în numele căruia li se cerea să ducă un război într-o țară străină, pentru niște cauze de ordin politic, război ale cărui scopuri nu erau limpede precizate și în care nu se întrevedea perspectiva unei victorii.

La fel de distorsionate erau și practicile ce țineau de viața spirituală. Materialismul celor patru sute de ani a făcut ca misterul vieții și al morții să treacă pe plan secund. În biserici și sinagogi se desfășurau ritualuri pompoase, lipsite de conținut. Serviciul religios îmbrăcase mai degrabă forme sociale decât spirituale, participanții fiind preocupați de modul cum erau percepuți și judecați de către ceilalți.

Noua generație a început să gândească și să analizeze lucrurile, impulsionată de o intuiție profund înrădăcinată în conștiința ei, care-i spunea că viața trebuie să mai însemne și altceva, nu doar această latură materială. Ea a sesizat partea nevăzută a realității vieții și anume latura ei spirituală și a căutat să cunoască alte religii și puncte de vedere referitoare la spiritualitate. Astfel, a studiat și a înțeles – lucru care se întâmpla pentru prima oară – religiile Orientului, ceea ce i-a validat intuiția că

spiritualitatea se manifestă printr-o trăire interioară. Acest lucru a produs o schimbare în conștiința noastră, modificând pentru totdeauna modul de percepere a propriei persoane și a țelului nostru în viață. În mod similar, scrierile cabalistice evreiești, precum și misticii creștini ai Occidentului – Maestrul Eckehart și Teilhard de Chardin – au făcut descrieri șocante referitoare la spiritualitate.

Tot acum apar și alte informații, furnizate de știință – sociologie, psihiatrie, psihologie, antropologie și fizica modernă – informații care aruncă o lumină nouă asupra conștiinței umane și a caracterului creator al omului.

Aceste cunoștințe, coroborate cu învățătura Orientului, au determinat apariția unui curent intitulat *Mișcarea pentru valorificarea potențialului uman*. Membrii ei susțineau că omul folosește doar o mică parte din resursele sale psihice, psihologice și din potențialul spiritual.

La capătul mai multor decenii, aceste informații, precum și trăirea spirituală s-au răspândit atât de mult, încât au determinat apariția unei *mase critice** a celor treziți spiritual, un salt al conștiințelor. Ajunși în acest punct, ne-am format o nouă gândire despre viață, la care s-a adăugat de curând descoperirea celor nouă Viziuni.

Deși această nouă gândire care se cristalizase a cuprins, ca o epidemie, întreaga lume, transformând conștiințele, unii dintre componenții noii generații au început să bată în retragere, alarmați brusc de creșterea instabilității culturale, ceea ce putea da naștere unor noi modele culturale. Timp de sute de ani existase în lume o ordine bine stabilită, strictă chiar, care se datora faptului că omenirea acceptase vechea viziune asupra ei înseși. Fiecare își cunoștea foarte bine locul și știa ce are de făcut: bărbații trebuiau să muncească, iar femeile să stea acasă și să îngrijească de copii. Această etică a muncii exista pretutindeni. Cetățenii trebuiau să-și găsească locul în sistemul economic, să fie conștienți de importanța familiei și a copiilor și să știe că scopul vieții era să avem condiții bune de trai și să asigurăm securitatea materială pentru generațiile viitoare.

A urmat perioada de căutări, analize și atitudini critice a anilor șazeci, iar regulile care până atunci fuseseră de nezdruccinat, au început să se clatine. În cele din urmă, comportamentul nostru a încetat să mai fie determinat de oamenii puternici din jur. Acum toată lumea era puternică, liberă să-și planifice viața așa cum dorea și să-și folosească din plin

* analogie cu „masa critică” din fizica nucleară; a se vedea primul capitol al *Profețiilor de la Celestine* (n. trad.)

potențialul. În acest climat, ceea ce gândeau alții despre noi nu a mai constituit un factor determinant pentru acțiunile și conduita noastră, care au început să fie tot mai mult hotărâte de propriile trăiri interioare și de propria morală.

Pentru cei care adoptaseră noul mod de gândire legat de spiritualitate – caracterizat prin cinste și iubire față de semenii – respectarea moralei nu constituia o problemă. Îngrijorător era acest mod de gândire pentru cei ce nu mai aveau nici un fel de jaloane care să-i ghideze pe drumul vieții și nu-și alcătuiseră un cod moral propriu. Aceștia acționau ca și când se aflau în „țara nimănui”, unde totul era permis: crime, droguri și alte vicii, ca să nu mai pomenim de dispariția oricărei etici legate de muncă. Lucrurile s-au înrăutățit și mai mult atunci când noua Mișcare pentru valorificarea potențialului uman a fost folosită de mulți în scopul de a sugera că cei cu un comportament deviant, criminalii și infractorii nu erau decât niște victime ale unei culturi opresive, care tolerase în mod rușinos acele condiții sociale ce au modelat astfel de oameni.

Începusem să înțeleg acum mai bine ceea ce vedeam: se crease pe planetă o polarizare în jurul celor care susțineau noul mod de gândire, legat de spiritualitate, iar cei care fuseseră nehotărâți reacționau acum, considerând că acest fenomen nu ducea decât la haos și nesiguranță, poate chiar la distrugerea în totalitate a unui mod de viață. În special în Statele Unite, tot mai mulți oameni considerau că se confruntă cu ceea ce ei numeau o luptă pe viață și pe moarte cu toleranța și liberalismul ultimilor douăzeci și cinci de ani – „războiul culturilor”, cum i-au zis ei – care putea provoca chiar dispariția civilizației occidentale. Aceștia considerau cauza aproape pierdută, motiv pentru care pledau pentru măsuri extreme.

Confrunțați cu astfel de critici severe, susținătorii Mișcării, cuprinși de teamă, au bătut în retragere, simțind că victoriile obținute – legate de drepturile omului și de compasiunea societății pentru cei aflați în nevoie – erau în pericol de a fi spulberate de acest val de conservatorism. Mulți dintre ei considerau reacția pe care conservatorii o aveau împotriva eliberării spirituale ca fiind un atac generat de lăcomie și de dorința de a-i exploata pe alții, o ultimă tentativă de a-i domina pe acei membri ai societății lipsiți de apărare.

Vedeam limpede cum fiecare parte considera că cealaltă era întruchiparea Răului.

Susținătorii vechiului punct de vedere nu mai considerau că ceilalți se înșală, sau că sunt naivi, ci îi acuzau direct că au aderat la *ideile*

comuniste, că fac parte dintr-o întinsă conspirație a guvernelor socialiste, care încercau să-și realizeze scopul: erodarea vieții culturale, pentru a putea crea premisele apariției unei guvernări omnipotente, ce urma să „îndrepte” lucrurile. În opinia lor, această conspirație se folosea de teama pe care o inspira criminalitatea în creștere, făcând să sporească numărul armelor și înfricoșând sistematic populația. Acest lucru întărea controlul deținut de o birocratie centralizată, care, în cele din urmă, folosindu-se de Internet, ar fi putut monitoriza mișcarea banilor și a cărților de credit, justificând că toate acestea erau necesare pentru a preveni criminalitatea sau pentru colectarea impozitelor, în scopul evitării sabotajelor. Probabil că în cele din urmă, sub pretextul unui dezastru iminent, *Marele Frate** va merge și mai departe, confiscând averile și declarând legea marțială.

Pentru susținătorii eliberării și ai schimbării, un scenariu opus celui dinainte era mai probabil. Ei aveau impresia că tot ce câștigaseră se năruia chiar sub ochii lor, din cauza avantajului pe care îl obținuseră conservatorii pe scena politică. Erau conștienți de creșterea violențelor și a criminalității, de dezintegrarea familiei, numai că socoteau intervenția statului ca fiind slabă și tardivă.

Capitalismul a făcut ca o întreagă clasă de oameni să eșueze în toate țările și asta dintr-un motiv simplu: săracii erau excluși din sistem, nu aveau acces la educație, la slujbe. În loc să-i ajute, guvernul părea pregătit să-i îndepărteze, odată cu programele pentru săraci și cu toate drepturile câștigate în ultimii douăzeci și cinci de ani.

În marea lor dezamăgire, reformatorii începuseră să-și imagineze tot ce era mai rău și anume că această scindare a societății ar fi putut fi rezultatul unei manipulări din partea marilor corporații financiare. Acestea aveau guvernele și mass-media la dispoziția lor și în cele din urmă vor reuși să împartă lumea în două categorii: cei ce au și cei ce nu au, așa cum s-a întâmplat și în Germania nazistă. Corporațiile îi vor înghiți pe micii întreprinzători, devenind tot mai prospere. Desigur că se vor produce tulburări sociale, însă acest lucru va fi în avantajul elitei, care va întări controlul polițienesc.

Dintr-o dată, puterea mea de înțelegere a atins un nivel superior și în sfârșit am priceput ce însemna polarizarea cauzată de Frică: cele două puncte de vedere au câștigat fiecare numeroși adepți, ambele părți

* Aluzie la romanul *1984*, al lui George Orwell, în care dictatorului i se spunea *Big Brother* (*Marele Frate*) (n. trad.)

considerând că duc un război împotriva răului și ambele văzând în adversari autorii unei conspirații de mari proporții.

Mi-am dat seama și de influența crescândă a celor ce pretindeau că pot explica originea răului. Era vorba despre cei care analizau textele referitoare la *sfârșitul lumii*. Despre ei îmi vorbise mai înainte și Joel. Agitația provocată de tranziție creștea, iar acești analiști începuseră să aibă tot mai multă putere. Ei au luat ad-litteram profețiile din Biblie și au considerat că vremurile incerte pe care le trăiam prevesteau Apocalipa ce urma să vină. Războiul sfânt avea să înceapă cât de curând, iar lumea va fi împărțită în două tabere: una de partea forțelor răului, ale întunericului, cealaltă de partea forțelor binelui, ale luminii. Războiul va fi scurt și sângeros și era indicat ca la începutul lui să te afli de partea binelui.

Ca și în celelalte perioade care au marcat o cotitură în istoria omenirii, am putut vedea și de această dată Viziunea Nașterii pentru actuala viață a celor implicați în conflict. Aceștia – indiferent de care parte se aflau – veniseră în planul fizic cu intenția de a diminua polarizarea. Pe de o parte se dorea o trecere lină de la punctul de vedere materialist la cel care susținea spiritualitatea, iar pe de altă parte se voia ca această transformare să includă și învățăturile vechilor civilizații.

Puteam să văd limpede că acest conflict care se amplifica era aberant, fiind rezultatul Fricii și nu al relelor intenții. Viziunea noastră inițială spunea că în societate va fi menținută morala doar dacă fiecare individ va fi complet liberat și dacă mediul în care trăiam va fi protejat; economia se va transforma dacă țelul nostru spiritual va fi cunoscut de către toată lumea. În momentul în care se va realiza acest lucru, se va produce un miracol, ce ar putea fi asimilat cu acel „sfârșit al veacurilor” despre care pomenesc Scripturile.

Cunoașterea mea s-a amplificat atunci când am privit din nou Viziunea Nașterii Mayei. Eram pe punctul de a percepe spiritualitatea de pe un nivel superior de înțelegere, de a avea o imagine cuprinzătoare a istoriei omenirii, a modului în care s-ar fi putut realiza o conciliere între cele două părți și a felului în care omenirea urma să-și împlinească destinul. Am simțit apoi cum capul începe să mi se învâртеască și nu m-am mai putut concentra, așa că nu am atins nici acum acel nivel energetic de unde aș fi putut percepe toate astea.

Imaginea din fața mea a început să dispară. M-am străduit s-o rețin, însă n-am reușit să văd decât situația din prezent. Era limpede că fără ajutorul acestor informații provenite din Viziunea Omenirii, polarizarea

produsă de Frică se va accelera. Cele două părți se vor încrâncena, ostilitatea va crește și fiecare va gândi despre celălalt nu numai că nu are dreptate, dar și că a făcut un pact cu diavolul.

După un moment de amețală, când am simțit că încep să „mă mișc“, l-am văzut pe Wil că se uita la mine, apoi a început să privească atent în jurul lui, unde totul era cenușiu-închis. Ne aflam într-un alt „loc“.

– Ai reușit să percepi imaginile despre istoria noastră? l-am întrebat.

S-a uitat din nou la mine și a dat din cap în semn că da.

– Ceea ce tocmai am avut în fața ochilor a fost o interpretare a istoriei din punct de vedere spiritual, care ne-a făcut dezvăluiri uimitoare. Nu am mai văzut așa ceva până acum. Informațiile primite fac parte din cea de A Zecea Viziune – o imagine clară a căutărilor omenirii, văzută din *Viața de Dincolo*. Am înțeles că la naștere avem cu toții intenții bune și că încercăm să facem cunoscute aici, pe Pământ, cât mai multe multe informații din cealaltă dimensiune. Subliniez încă o dată că asta e valabil pentru toți. Istoria noastră este de fapt un lung proces de trezire. Când ajungem în planul fizic, uităm ceea ce am vrut să facem, fiind nevoiți să ne adaptăm la realitățile culturale ale zilei. Cu toate astea, suntem cu toții înzestrați cu îndrăzneală, cu anumite virtuți și avem cu toții intuiții care ne îndrumă să acționăm într-un anume fel. De fiecare dată însă trebuie să ne luptăm cu Frica. Uneori ea este atât de mare, încât nu reușim să facem ceea ce intenționasem, sau ne poate abate din drum. Însă cu toți, repet, cu toți venim aici având intenții bune.

– Prin urmare, după părerea ta, chiar și un criminal în serie a venit pe Pământ cu intenția de a face ceva bun.

– Inițial, da. Toate crimele sunt rezultatul mâniei, reprezintă o critică aspră și un mod prin care indivizii încearcă să-și înfrângă Frica lăuntrică și neputința.

– Nu știu ce să zic, am spus eu. Nu cumva unii oameni sunt în esență răi?

– Nu. Sunt doar înspăimântați din cauza Fricii și fac greșeli înfiorătoare, pentru care suportă apoi consecințele. Trebuie să înțelegem însă că toate acestea se întâmplă și din cauză că oamenii au tendința să-i considere pe acești semeni ai lor răi din naștere. Este o idee greșită, care alimentează polarizarea. Neîntelegem că unii dintre noi comit anumite acte fără să fie în esență răi, contribuim la dezumanizare, la alienare, intensificând astfel Frica și înrăindu-i pe oameni.

Părea din nou confuz și privea undeva, departe.

– Fiecare parte consideră că adversarii sunt implicați într-o conspirație de amploare – a adăugat el – și că întruchipează tot ce este mai rău.

S-a uitat iarăși în depărtare. I-am urmărit privirea și când am reușit să mă concentrez, am simțit o senzație de neliniște, prevestitoare de rău.

– Părerea mea – a continuat el – este că nu vom putea percepe Viziunea Omenirii și nu vom rezolva problema legată de polarizare, până când nu vom înțelege adevărata natură a răului și ceea ce numim „Iad“.

– De ce spui asta? am întrebat.

M-a privit încă o dată, apoi s-a uitat în jur, la cenușiul acela surmbru.

– Pentru că este exact locul în care ne aflăm.

IADUL DIN NOI

Uitându-mă în jur, am simțit că mă cuprind florii. Senzația de amenințare de mai înainte se transformase parcă în alienare și în disperare.

– Ai mai fost aici? l-am întrebat pe Wil.

– Doar prin apropiere, dar nu am „intrat“ niciodată, a răspuns el. Simți cât de frig este?

Am dat din cap afirmativ, în timp ce atenția mi-a fost atrasă de o mișcare.

– Ce-o fi?

Wil a clătinat din cap.

– Nu prea-mi dau seama.

O masă de energie, ca un vârtej, părea că se îndreaptă spre noi.

– Trebuie că este un alt grup de suflete, am spus.

Când s-au apropiat, am încercat să le prind gândurile, dar am simțit o alienare și mai puternică, furie chiar. Am vrut să îndepărtiez această senzație, căutând să rămân deschis comunicării.

– Așteaptă, nu ai încă suficientă energie, îmi spunea Wil, dar eu de-abia îl mai auzeam.

Era prea târziu. M-am scufundat într-un negru total și am văzut ceva asemănător unui oraș. Am privit îngrozit în jur, încercând să rămân cu mintea limpede. După forma construcțiilor mi-am dat seama că mă aflu în secolul al nouăsprezecelea; eram la colțul unei străzi pe unde trecea multă lume; în depărtare se înălța cupola unui capitoliu. Unele aspecte nu se potriveau însă cu realitatea: orizontul era învăluit într-un gri ciudat și cerul eramăsliu, ca acela pe care îl văzusem deasupra laboratorului zămislit de mintea lui Williams, atunci când nu-i venea să creadă că murise.

Mi-am dat seama apoi că de vizavi mă priveau patru bărbați. Am simțit un fior rece în tot corpul. Cu toții erau bine îmbrăcați, iar unul dintre ei își ridicase trufaș capul, puflând dintr-un trabuc. Un altul și-a scos ceasul de buzunar, ca să vadă cât era ora, apoi l-a pus la loc în buzunarul vestei. Cu toții aveau priviri amenințătoare.

– Oricine reușește să-i înfurie îmi este prieten, am auzit o voce slabă în spatele meu.

M-am întors și am văzut venind spre mine un bărbat corpulent, ca un butoiuș. Era bine îmbrăcat, iar pe cap purta o pălărie de fetru, cu boruri largi. Figura lui mi se părea cunoscută. Îl mai văzusem. Dar unde?

– Nu-i băga în seamă. Nu sunt atât de deștepți pe cât se cred.

M-am uitat atent la ținuta lui caraghioasă, la statura și la privirea-i crucișă, amintindu-mi în cele din urmă cine era: comandantul trupelor federale, în războiul din secolul al nouăsprezecelea, cel care refuzase să o primească pe Maya și care decisese că trebuia pomită lupta împotriva indienilor.

Probabil că orașul era rodul imaginației lui. Îl crease după ce murise, pentru că, la fel ca Williams, refuza să creadă acest lucru.

– Toate astea nu sunt reale. Ești... mort, am scăpat eu fără să vreau. Nu m-a băgat în seamă.

– Ce-ai făcut de i-ai supărat pe șacalii ăștia?

– N-am făcut nimic.

– Oh, ba da, trebuie să fi făcut tu ceva. Cunosc privirile astea pe care ți le aruncă acum. Au impresia că ei sunt stăpânii acestui oraș, că pot conduce întreaga lume și că viitorul se desfășoară după dorința lor; nu cred în existența unui destin. Au convingerea că ei dirijează totul: economia, guvernele, circulația banilor, chiar și stabilirea valorii acestora. Dumnezeu e martor că lumea asta e plină de idioți, care o vor distruge dacă-i vom lăsa de capul lor. Ei cred că oamenii trebuie ținuti laolaltă, ca o turmă, pentru a putea fi controlați și dacă cineva reușește să facă și bani din asta, cu atât mai bine. Smintiții ăștia încearcă acum să mă hăituiască și *pe mine*. Dar nu le ține, pentru că sunt mult mai isteț decât ei. Întotdeauna am fost prea isteț pentru ei. Spune-mi așadar, ce ai făcut?

– Încearcă să înțelegi că nimic din toate astea nu este real, i-am răspuns.

– Haide, ți-aș sugera să ai încredere în mine. Dacă ți i-ai făcut dușmani, atunci să știi că eu sunt singurul tău prieten.

M-am uitat în lături, dar mi-am dat seama că tot nu mă crezuse.

– Sunt niște oameni perfizi, a continuat el. N-o să te ierte niciodată. Uite eu, de exemplu. S-au folosit de experiența mea ca militar, pentru a-i strivi pe indieni și a le lua pământurile. Însă nu le-a ținut cu mine. Știam că nu se poate avea încredere în ei și că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

Mi-a aruncat o privire șireată.

– După ce m-au folosit, a fost dificil să se descotorească de mine, fiindcă devenisem un erou, nu? Când s-a terminat războiul am intrat în

viața publică. În felul ăsta i-am făcut să aibă de-a face cu *mine*. Dă-mi voie să-ți spun însă că nu trebuie să faci niciodată greșeala de a-i subestima pe acești indivizi. Sunt în stare de orice!

S-a întors cu spatele la mine pentru o clipă, ca și cum s-ar fi gândit mai bine la apariția mea.

– De fapt, s-ar putea ca ei să te fi trimis aici, ca să mă spionezi.

Neștiind ce să fac, am început să mă îndepărtez de el.

– Ticălosule! a strigat în urma mea. Am avut dreptate!

A băgat mâna în buzunar și a scos un pumnal. Deși am rămas împietrit pe moment, am luat-o apoi la fugă în josul străzii, intrând pe un gang și auzindu-i pașii în urma mea. În dreapta am zărit o ușă pe jumătate deschisă. M-am repezit înăuntru, încuind-o. Am simțit un miros greu de opiu. Eram înconjurat de zeci de oameni care mă priveau absenți. Mă întrebam dacă sunt adevărați, sau erau și ei prinși într-o construcție imaginară a minții.

S-au întors repede la pipele lor, iar eu m-am strecurat printre saltele murdare și canapele spre o altă ușă.

– Te cunosc, a bolborosit o femeie. Stătea rezemată de peretele unde era ușa și capul îi atârna în față, de parcă era prea greu pentru gâtul ei.

– Ți-am fost elevă.

M-am uitat la ea nedumerit, apoi mi-am amintit de o tânără liceană, ce avea dese crize de depresie, provocate de folosirea drogurilor. A murit în cele din urmă din cauza unei supradoze.

– Sharon, tu ești?

A reușit să schițeze un zâmbet, iar eu am aruncat o privire spre ușă, temându-mă să nu ajungă aici comandantul cu pumnalul lui.

– Liniștește-te, a spus ea. Poți să rămâi aici, cu noi, și vei fi în siguranță. Nimic nu-ți poate face rău aici.

M-am apropiat de ea și, folosind un ton cât mai blând, i-am spus:

– Nu vreau să rămân aici. Totul nu este decât o iluzie.

Trei sau patru inși s-au întors și m-au privit furioși.

– Te rog, Sharon, vino cu mine, i-am șoptit.

Doi indivizi care erau mai aproape s-au ridicat în picioare și s-au așezat în fața ei.

– Cară-te de-aici și las-o în pace! a spus unul dintre ei.

– Nu-l asculta, e nebun! a spus celălalt. Avem nevoie unii de alții.

M-am aplecat încet, așa încât s-o pot privi în ochi.

– Sharon, nimic din toate astea nu e adevărat. Tu ai murit. Trebuie să plecăm de aici.

– Gura! a țipat un altul.

M-am trezit înconjurat de patru sau cinci indivizi. În ochii lor se putea citi ura.

– Lasă-ne în pace!

M-am dus spre ușă; mulțimea venea însă înspre mine. Printre trupuri, o vedeam pe Sharon, care se întorsese la pipa ei. M-am răsucit și am dat să fug la ușă, dar mi-am dat seama că mă aflu într-o altă încăpere, înconjurat de computere, dulapuri cu documente, un panou electronic pentru conferințe – mobile și echipamente moderne, din secolul al douăzecilea.

– Hei, ce cauți aici? a întrebat cineva.

M-am întors și am văzut un bărbat de vârstă mijlocie, care se uita la mine pe deasupra ochelariilor.

– Unde-o fi secretara? Nu am timp de tine. Ce dorești?

– Mă urmărea cineva și am încercat să mă ascund.

– Dunnezeule mare, omule! Dar nu aici! Ți-am spus că nu am timp pentru așa ceva. Habar n-ai câtă treabă am! Privește dulapurile astea pline cu dosare. Cine crezi că se va ocupa de ele, dacă nu eu?

Mi s-a părut că pe chipul lui descifrez spaimă. Am dat din cap și am căutat o altă ușă.

– Nu știi că ești mort? am întrebat. Toate astea sunt rodul imaginației tale.

S-a oprit și spaima i s-a transformat în mânie. M-a întrebat:

– Cum ai intrat aici? Nu cumva ești un asasin?

Am găsit o ușă ce dădea afară și m-am repezit spre ea. Străzile erau pustii, nu trecea decât o trăsură, care s-a oprit în fața hotelului de peste drum. Din ea a coborât o femeie frumoasă, îmbrăcată în veșminte de seară. Mi-a aruncat o privire și mi-a zâmbit. Avea ceva care mă atrăgea și am simțit cum un fel de căldură îmi cuprinde trupul. Am traversat iute strada, îndreptându-mă spre ea. S-a oprit pentru a mă privi mai îndeaproape și mi-a aruncat un zâmbet sfios, ca o invitație.

– Ești singur, a spus ea. De ce nu vii cu mine?

– Unde te duci? am sondat eu terenul.

– La o petrecere.

– Și cine va mai fi acolo?

– N-am idee.

A deschis ușa hotelului, spunându-mi să merg cu ea. Am urmat-o, neavând nici o țință și încercând să mă gândesc ce să fac mai departe. Am urcat în lift, iar ea a apăsat pe butonul ce indica etajul patru. În timp ce urcam,

senzația aceea de căldură și atracția pe care o exercita asupra mea au crescut. Cu coada ochiului am văzut că se uita la mâinile mele. Când privirile ni s-au întâlnit, a zâmbit din nou, spunându-mi că se gândea la ceva.

După ce am coborât din lift, a ciocănit la o ușă, unde ne-a deschis un bărbat. La vederea femeii fața i s-a luminat.

– Intră, intră! a zis el.

M-a lăsat să intru înaintea ei și de îndată ce am pășit înăuntru a venit la mine o tânără și m-a prins de braț. Avea pe ea un neglijé și era desculță.

– Sărăcuțul de tine, te-ai răătăcit, a spus ea. Aici, cu noi, vei fi în siguranță. Dincolo de ușă am văzut un bărbat fără cămașă pe el.

– Privește în jur, a mai spus ea, uitându-se insistent la mine.

– Are niște mâini perfecte, a comentat altcineva.

Uluit, mi-am dat seama că în cameră erau o mulțime de oameni mai mult sau mai puțin dezbrăcați, iar unii dintre ei chiar făceau sex.

– Stai puțin, nu pot să rămân, i-am spus, iar femeia care se ținea de brațul meu m-a întrebat:

– Chiar vrei să pleci? N-o să mai găsești un grup ca ăsta.

Și-a pus apoi mâna pe pieptul meu.

Deodată, în cealaltă parte a încăperii a început o încăierare.

– Dă-mi drumul! a țipat cineva. Vreau să plec de aici!

Un tânăr care nu avea mai mult de optsprezece ani a ieșit în fugă pe ușă, îmbrâncind câteva persoane. M-am folosit de moment pentru a pleca și eu. Tânărul nu a mai așteptat liftul și a început să coboare în grabă pe scara de serviciu. M-am luat după el. Când am ajuns jos, în stradă, el se afla deja pe partea cealaltă.

Aveam de gând să-l strig, dar am văzut că era paralizat de spaimă. Puțin mai încolo, pe aceeași parte a străzii, se afla comandantul – care era tot cu pumnalul în mână – însă de această dată avea o confruntare cu cei care se uitaseră la mine mai înainte. Vorbeau toți deodată și erau furioși. Brusc, o persoană din grup a scos un pistol, iar comandantul s-a repezit la el cu pumnalul. S-au auzit împușcături. Un glonț a străpuns fruntea comandantului. Pălăria și pumnalul i-au sărit cât colo, după care s-a prăbușit cu zgomot la pământ. Ceilalți s-au oprit brusc și imaginea lor a început să se estompeze, până ce a dispărut cu totul. La fel s-a întâmplat și cu omul căzut la pământ.

Vizavi de mine, tânărul, punându-și mâinile în cap, făcea eforturi să-și stăpânească tulburarea. M-am dus repede la el, cu toate că și mie îmi tremurau genunchii.

- Liniștește-te, i-am spus. Au dispărut.
- Nu-i adevărat, a spus el. Privește acolo.

M-am întors și i-am văzut pe cei patru care dispăruseră: stăteau în fața hotelului, pe partea cealaltă a străzii. Incredibil! Se aflau în aceeași poziție în care îi văzusem prima dată. Unul dintre ei pufăia din trabuc, iar altul se uita la ceas.

Inima mi s-a oprit în loc când l-am văzut și pe comandant care stătea vizavi de ei și îi fixa amenințător.

– Toate astea se repetă la nesfârșit, a spus tânărul. Nu mai suport! Să mă ajute cineva!

Înainte să pot spune ceva, în dreapta lui au apărut două forme, care au rămas neclare însă.

Tânărul s-a uitat atent la ele mult timp, apoi, tulburat, a întrebat:

– Roy, tu ești?

Cele două forme s-au apropiat de el, apoi l-au învăluit și după câteva minute au dispărut complet cu toții.

Eu am rămas holbându-mă la locul acela gol, apoi am perceput prezența unei vibrații înalte. Vedeam din nou, cu ochii minții, grupul meu de suflete și simțeam grija și dragostea lui profundă. Concentrându-mă asupra acestei senzații, am putut să mă debarasez de anxietatea care mă cuprinsese și să îmi cresc treptat energia, până ce am reușit în cele din urmă să mă deschid spre mine însumi. În acel moment, cenușiul din jur a devenit mai luminos, iar orașul a dispărut. Pe măsură ce energia îmi creștea, mi-am putut imagina figura lui Wil și, în aceeași clipă, Wil a apărut de-adevăratelea alături de mine.

– Ești teafăr? m-a întrebat el, îmbrățișându-mă.

Am citit pe fața lui o imensă ușurare.

– Iluzia asta a fost foarte puternică și tu ai căzut în capcană de bunăvoie.

– Știu. Nu mai eram în stare să gândesc, să-mi aduc aminte ce trebuie să fac.

– Ești plecat de mult timp și tot ce am putut să facem pentru tine a fost să-ți trimitem energie.

– Cum adică să *facem*?

– Eu și toate aceste suflete, a spus Wil, arătând în jur.

Când m-am uitat mai atent, am văzut până departe sute de suflete. Unele ne priveau, celelate păreau că se concentrează în altă direcție. M-am uitat și eu într-acolo și am zărit în depărtare câteva fuioare de

energie. Concentrându-mă și mai bine, mi-am dat seama că unul dintre ele era chiar orașul din care tocmai reușisem să scap.

– Ce sunt locurile astea? l-am întrebat pe Wil.

– Sunt construcții mentale ale acelor suflete care nu s-au putut trezi nici după moarte și care în timpul vieții au jucat un teatru de control foarte puternic, limitând mult libertatea celor din jur, a spus Wil. Întâlnești aici mii de astfel de suflete.

– Ai putut percepe ce s-a întâmplat cât m-am aflat „înăuntru“?

– În cea mai mare parte. Am înțeles ce se întâmpla cu tine când m-am concentrat asupra acestor suflete. Ele hrănesc în permanență cu energie astfel de iluzii, sperând să prindă pe cineva în capcană.

– Dar băiatul? Mie mi s-a părut că ar fi putut să se trezească, însă îl împiedicau ceilalți, care nu vedeau nimic altceva în jur.

Wil s-a întors cu fața la mine.

– Îți mai amintești Trecerea în Revistă a vieții lui Williams? La început n-a vrut să accepte că este mort și a încercat să se amăgească, creând construcția mentală a laboratorului în care a lucrat.

– Da. Și eu m-am gândit la asta când mă aflam acolo.

– Ei bine, la fel se întâmplă cu toți cei care mor și care sunt încă atât de legați de viața din planul fizic, de rutina ei, de teatrul de control – pe care l-au folosit pentru a îndepărta problemele și nesiguranța vieții – încât nici după moarte nu reușesc să se trezească. Ei încearcă să-și continue vechiul mod de viață și, pentru a se simți în siguranță, creează aceste construcții iluzorii. Dacă Williams, de exemplu, nu ar fi fost găsit de grupul lui de suflete, acum s-ar fi aflat și el într-un loc ca acela pe care l-ai „vizitat“ – un adevărat iad. Toate astea reprezintă o reacție la Frică. Oamenii care se aflau acolo vor fi în continuare paralizați de Frică, dacă nu vor găsi o modalitate de a se apăra împotriva ei și de a o reprima, de a nu-i mai permite să iasă la suprafață. Acum nu fac altceva decât să-și repete la infinit dramele, fără să se poată opri.

– Înseamnă că aceste construcții iluzorii nu sunt decât rezultatul teatrului de control din planul fizic?

– Da. Cu toții folosesc acest teatru de control, numai că aici lucrurile se amplifică, ei nemaiputând să se gândească la nimic altceva. Comandantul, de exemplu – omul cu pumnalul – era evident un *intimidator**, după felul în care fura energie de la alții. Motivația comportamentului său consta în aceea că – presupunea el – toată lumea

* A se vedea *Profețiile de la Celestine*, cap. „Lumină asupra trecutului“ (n. trad.)

era împotriva lui. Prin urmare, în viața pământească a avut exact acest tip de contacte, făcând ca ceea ce era în imaginația lui să devină realitate. Aici, pentru a copia realitatea, nu a făcut altceva decât să-și imagineze oameni care îl urmăresc. Dacă nu ar mai alerga să-i intimideze pe alții, energia sa ar scădea și s-ar simți din nou cuprins de neliniște. Așa că trebuie să joace în continuare rolul său de intimidator, să acționeze așa cum a fost obișnuit. E singura manieră pe care o cunoaște și doar în felul ăsta își poate ține mintea ocupată, poate birui Frica. Doar dacă se agită, dacă simte cum îi crește adrenalina, doar așa poate să-și îndepărteze anxietatea și să atingă pentru scurt timp pacea sufletească.

– Ce părere ai despre cei care se drogau? am întrebat.

– Aceștia au dus la extrem atitudinea pasivă a *bietului-de-mine**, proiectând o imagine a unei lumi plină de disperare și cruzime și motivându-și astfel nevoia de evadare din această lume. Obsesia pentru droguri le ține și lor mintea ocupată. Așa își reprimau anxietatea în dimensiunea fizică și așa o fac și aici. Acolo, pe Pământ, drogurile produc adesea o euforie asemănătoare cu cea pe care ți-o dă iubirea. Această euforie este însă falsă; corpul opune rezistență substanțelor chimice, se luptă cu ele și dacă cineva continuă să le folosească, va avea nevoie de cantități din ce în ce mai mari pentru a atinge starea de euforie, ceea ce duce, în cele din urmă, la distrugerea fizică.

Mi-am amintit din nou de comandant.

– S-a întâmplat ceva ciudat acolo. Omul care mă urmărea a fost ucis, apoi parcă a prins din nou viață și scena se repeta încontinuu.

– Asta e modul în care funcționează acest iad, pe care ni-l impunem singuri. Toate aceste construcții mentale se repetă iar și iar, cu efectele lor nimicitoare. Cineva care încearcă să-și depășească problemele îngurgitând cantități uriașe de grăsimi, va muri în urma unui atac de cord; consumatorii de droguri își ruinează în cele din urmă organismul; comandantul tău a murit. Și toate astea se repetă la infinit. Același lucru se petrece și în dimensiunea fizică: un teatru de control coercitiv va fi sortit în final eșecului. Asta se întâmplă de obicei atunci când suntem supuși încercărilor și provocărilor vieții, care ne scot din ritmul obișnuit și ne dau un sentiment de neliniște. Ne confruntăm în astfel de cazuri cu ceea ce se numește „o situație limită“, moment în care ar trebui să ne trezim și să găsim o altă modalitate de a aborda Frica. Cei care nu reușesc, o iau de la capăt, comportându-se exact ca înainte. Dacă nu ne trezim atunci când suntem

* *idem*

în dimensiunea fizică, s-ar putea să ne fie greu s-o facem chiar și în cealaltă dimensiune. Comportamentul coercitiv este răspunzător pentru toate întâmplările îngrozitoare din planul fizic. El se află în spatele unor acte inimaginabile, cum ar fi molestarea copiilor, sadismul, crimele în serie și alte monstruozități. Cei care au o asemenea conduită nu fac decât să perpetueze singurul mod de a se comporta pe care îl cunosc. Astfel, mintea lor va rămâne amorțită și nu vor mai simți anxietatea provocată de rătăcire.

– Așadar – am strecurat eu – tu susții că nu există în lume un complot satanic, o conspirație a răului, căreia noi i-am căzut pradă.

– Nu există nici un fel de conspirație. Există doar frica oamenilor și un mod bizar în care aceștia încearcă să se apere de ea.

– Cum rămâne atunci cu numeroasele referiri la Satan, pe care le fac textele sacre și Scripturile?

– Este o metaforă, un mod simbolic de a-i avertiza pe oameni că sunt în siguranță numai atunci când caută divinitatea. Impulsurile, chemările lor egoiste și obiceiurile pe care le au nu le vor asigura securitatea personală. Probabil că într-un anumit stadiu al dezvoltării noastre era important să dăm vina pentru tot răul din lume pe o forță din afara noastră. A face însă acest lucru și acum ar însemna să ascundem adevărul, deoarece a considera că o forță exterioară nouă este vinovată pentru propriile fapte nu înseamnă altceva decât declinarea responsabilității. A existat tendința de a ne folosi de acest Satan pentru a lansa ideea că unii oameni sunt răi prin definiție, putând astfel să-i îndepărtăm din calea noastră pe cei care aveau alte opinii față de restul lumii și să-i decădem din calitatea de oameni. A sosit însă timpul să înțelegem adevărata natură a răului din om și să ne ocupăm de această problemă.

– Dacă nu există un complot satanic, atunci înseamnă că nu există nici oameni „posedați” de diavol.

– Aici lucrurile sunt puțin diferite, a ținut el să accentueze. Există „posedarea” psihologică, care însă nu este rezultatul unei conspirații diabolice, ci e o problemă legată de energie. Oamenii temători vor să-i controleze pe cei din jurul lor. Așa se explică de ce există grupuri care încearcă să ne atragă în interiorul lor și să ne convingă să le urmăm. Vor avea apoi pretenția să ne supunem autorității lor, iar dacă încercăm să părăsim grupul, vor face tot posibilul să ne împiedice.

– La început, când m-am trezit în acel oraș imaginar, am crezut că sunt posedat de o forță demonică.

– Nu era așa. Ai ajuns acolo pentru că ai făcut aceeași greșeală ca și ~~data~~ trecută: nu te-ai deschis spre aceste suflete, pentru a le putea „aui”. În schimb, te-ai abandonat lor – ca și când ai fi putut găsi la ele toate răspunsurile – fără a verifica mai întâi dacă erau conectate la iubire și motivate de ea. Ai văzut că spre deosebire de sufletele conectate la sursa divină, acestea nu s-au îndepărtat de tine. Te-au atras pur și simplu în lumea lor, așa cum fac în dimensiunea fizică unele grupuri sau secte cu idei nebunești cu cei care nu au discernământ.

Wil s-a oprit, gândindu-se parcă la ceva, apoi a continuat:

– Tot ce-am văzut face de asemenea parte din cea de A Zecea Viziune. De aceea ne-a fost arătat. Pe măsură ce se va intensifica „dialogul” dintre cele două dimensiuni, întâlnirile cu sufletele vor fi tot mai dese. Această parte a celei de A Zecea Viziuni vrea să ne spună că trebuie să discernem între sufletele care s-au ~~trezit~~ și sunt conectate la iubire și cele care încă se tem și sunt prinse într-un fel de ~~transă~~ obsesivă. Deosebirea ~~trebuie~~ făcută fără a-i da deoparte, fără a-i scoate din rândul oamenilor pe cei prinși în astfel de drame, considerându-i demoni sau diavoli. Ei sunt, ca și noi, suflete aflate pe drumul evoluției. De fapt, oamenii prinși în diverse drame de care nu pot scăpa sunt cei care au avut în cealaltă dimensiune o Viziune a Nașterii foarte optimistă.

Am clătinat din cap, înțelegând acum ce a vrut să spună mai înainte.

– De aceea – a continuat el – au ales ca viața să-i supună unor situații drastice, de temut, care necesitau o voință puternică pentru a le putea face față.

– Când spui „situații”, te referi la familiile cu disfuncții, unde se practică abuzul?

– Întocmai. Teatrul de control intens, de orice fel ar fi el – violență, perversiuni sau alte vicii – este rezultatul acelor medii în care au existat abuzuri, disfuncții, constrângere și unde Frica atinge un nivel atât de ridicat, încât cei care au fost supuși unor astfel de tratamente au perpetuat aceeași mânia și aceleași perversiuni, generație după generație, iar și iar. Cei care s-au confruntat cu aceste situații au ales cu bună știință să se nască în astfel de medii.

Ideea mi se părea absurdă.

– De ce să vrea cineva să se nască într-un asemenea mediu?

– Pentru că au fost siguri că sunt suficient de puternici să iasă din acele situații, să încheie în sfârșit ciclul și să ajute familia în care s-au născut. Au avut încredere că se pot trezi și că vor trece peste resentimente și furie. Au considerat totul ca pe o etapă pregătitoare pentru misiunea

lor, care consta în ajutorarea celor ce se aflau în situații similare. Chiar dacă acești oameni sunt violenți, trebuie să vedem că în ei există în stare latentă dorința de a se elibera din acest cerc vicios.

– Înseamnă că teoria susținută de cei cu idei liberale, cum că oricine se poate schimba și poate fi reabilitat este cea corectă? Iar modul de abordare conservator este lipsit de valoare?

Wil a zămbit.

– Nu chiar. Liberalii au dreptate atunci când susțin că cei care au trăit într-un mediu abuziv și opresiv sunt produsul acelui mediu, iar conservatorii nu greșesc atunci când spun că oprirea crimelor sau încetarea ajutorului public reprezintă niște opțiuni ce trebuie asumate în mod conștient. Însă abordarea liberală a problemei este la fel de superficială, atunci când se susține că oamenii se pot schimba dacă au condiții mai bune de trai, dacă sunt sprijiniți financiar și beneficiază de educație. De regulă, programele sociale nu servesc la altceva decât să-i ajute pe oameni – și nu neapărat pe cei care într-adevăr au nevoie – să ia decizii mai bune. Când este vorba de delikte grave, ori se recurge la sfaturi superficiale – în cel mai bun caz – ori la justificări și la o atitudine binevoitoare, adică exact ceea ce nu trebuie făcut. De fiecare dată când cineva care are tulburări de comportament – generate de teatrul de control la care a fost supus – este „plesnit peste mână”, nu se face altceva decât să se perpetueze acel comportament și să se creeze condițiile propice pentru repetarea lui.

– Și atunci ce trebuie făcut în astfel de situații? am întrebat.

Wil părea că trăiește o emoție intensă.

– Putem învăța să intervenim pe cale spirituală! Asta înseamnă să-i facem să devină conștienți de tot acest proces, așa cum fac și sufletele de aici cu cei prinși în capcana construcțiilor iluzorii.

Wil s-a uitat atent la grupul de suflete, apoi la mine și a clătinat din cap.

– Am înțeles toate informațiile pe care ți le-au transmis aceste suflete, însă nici acum nu pot percepe cu claritate Viziunea Omenirii. Încă nu știm cum să acumulăm suficientă energie pentru a face asta.

M-am concentrat și eu asupra sufletelor, dar nu am reușit să percep mai mult decât recepționase Wil. Era limpede că grupurile de suflete sunt depozitarele unei cunoașteri superioare, pe care o proiectează asupra acelor construcții mentale – urmări ale fricii – însă, ca și la Wil, înțelegerea mea se oprea aici.

– Cel puțin am mai aflat o parte din cea de A Zecea Viziune, a spus Wil. Știm acum că oricât de indezirabil ar fi comportamentul unor semeni

de-ai noștri, trebuie să înțelegem că ei sunt – ca și noi – suflete care încearcă să se trezească.

Brusc, am fost aruncat în spate de suflul unui zgomot disonant și un vârtej de culori a apărut în fața mea. Wil s-a întins, reușind să mă prindă în ultimul moment și, ținându-mă bine de spate, mi-a dat din energia lui. Pentru o clipă, m-am simțit zgâlțâit cu violență, apoi totul a trecut.

– Au reluat experimentele, a spus Wil.

Mi-am revenit din amețală și m-am uitat la el.

– Asta înseamnă că probabil Curtis încearcă să-i oprească prin forță. Este convins că e singura soluție.

Spunând acestea, mi-a apărut în minte o imagine foarte clară a lui Feyman, cel despre care David Lane Eagle credea că are o legătură cu experimentele. Stătea undeva și se uita către vale. Aruncând o privire către Wil, mi-am dat seama că și el vedea același lucru. A dat din cap în semn că mă înțelesese și, în același moment, am început să ne deplasăm.

Când ne-am oprit, ne aflam unul în fața celuilalt și eram înconjurați de și mai mult cenușiu. Un alt sunet puternic, dizarmonic, a spart tăcerea și din nou am început să-l văd pe Wil ca prin ceață. Acesta continua să mă țină strâns lângă el. După câteva clipe, sunetul s-a oprit.

– Zgomotele astea se repetă din ce în ce mai des, a spus Wil. Nu mai avem mult timp la dispoziție.

Am confirmat dând din cap, în timp ce mă luptam cu amețala.

– Haide să aruncăm o privire prin jur, a mai spus el.

Îndreptându-ne atenția asupra împrejurimilor, la vreo câteva sute de metri de noi am văzut o masă de energie, care în acel moment s-a și deplasat mai aproape, la vreo zece sau cincisprezece metri.

– Ai grijă! m-a atenționat Wil. Nu te identifică complet cu ele. E de-ajuns să fii atent și să afli cine sunt.

M-am concentrat asupra lor cu multă precauție și am văzut că sufletele au început să se miște, apoi a apărut imaginea orașului din care reușisem să scap.

M-am dat înapoi cu teamă, ceea ce le-a făcut să se apropie și mai mult de noi.

– Rămâi centrat pe iubire, m-a învățat Wil. Nu ne pot atrage înăuntru decât dacă lăsăm impresia că vrem să fim salvați de ele. Încearcă să trimiți în direcția lor dragoste și energie. Ori le va ajuta, ori le va face să plece.

Dându-mi seama că sufletele se temeau mai tare decât mine, am reușit să mă concentrez și să fac ceea ce îmi spusese Wil. În același moment, și-au reluat poziția inițială.

– De ce nu acceptă iubirea și nu se trezesc? l-am întrebat pe Wil.

– Pentru că atunci când simt această energie, care le ridică gradul de conștiință, neliniștea lor crește și asta nu-i ajută să îndepărteze anxietatea cauzată de singurătate. Dacă se trezesc și se eliberează de teatrul de control, la început acest lucru le va provocaneliniște, fiindcă sentimentul de constrângere apare înainte de a putea afla înlăuntrul lor soluția pentru această rătăcire.

O mișcare în dreapta noastră ne-a atras atenția. Mi-am dat seama că în zonă se mai aflau și alte suflete: unele se apropiau, altele se îndepărtau. M-am străduit să înțeleg ceea ce făceau.

– De ce crezi că se află aici? l-am întrebat pe Wil.

A ridicat din umeri.

– Cred că au o legătură cu individul acela, Feyman, a spus.

În spațiul din jurul lor a început să se desfășoare o scenă. Concentrându-mă asupra ei, mi-am dat seama că era imaginea unei fabrici imense, undeva, pe Pământ. Se vedeau construcții mari de metal și niște șiruri ce păreau a fi transformatoare, conducte și kilometri întregi de legături metalice. În mijlocul acestui complex, pe cea mai mare dintre clădiri, se afla un centru de comandă, construit din sticlă. Înăuntru erau multe computere și aparate de măsură. Am aruncat o privire către Wil.

– Văd, mi-a spus.

Continuând să privim, puterea noastră de percepție s-a extins și acum reușeam să vedem totul ca și când ne-am fi aflat chiar deasupra complexului. În fața noastră erau kilometri întregi de fire care străbăteau fabrica în toate direcțiile și făceau legătura cu niște turnuri uriașe, din care un fel de raze laser – presupun – porneau spre alte baze.

– Știi cumva ce sunt toate astea? l-am întrebat pe Wil.

A dat din cap.

– E o centrală energetică.

Atenția ne-a fost atrasă de o mișcare la un capăt al fabricii. Lângă una din cele mai mari clădiri sosiseră câteva mașini de pompieri. La etajul trei al clădirii se vedea o lumină amenințătoare. Apoi lumina a devenit foarte puternică, iar pământul din jur părea că se crapă. Clădirea s-a cutremurat, prăbușindu-se într-o detunătură de praf și moloz. Alături, o altă clădire a explodat, cuprinsă de flăcări.

Imaginea s-a schimbat și am văzut centrul de comandă, unde tehnicienii alergau frenetic de colo-colo. S-a deschis o ușă în dreapta și în încăperea a intrat un bărbat cu brațele pline de tot felul de proiecte și diagrame. Le-a întins pe masă și s-a pornit să le examineze, părând hotărât și foarte încrezător în ceea ce făcea. S-a îndreptat apoi șchiopătând spre un perete al încăperii și a început să umble la butoane și să facă tot felul de reglaje. Încet-încet, pământul s-a liniștit, iar incendiul a putut fi stăpânit. Bărbatul continua să lucreze în mare grabă, dându-le instrucțiuni celorlalți.

M-am uitat mai bine la el, apoi m-am întors spre Wil.

– Dar ăsta e Feyman!

Până să-mi mai răspundă ceva, scena a început să se deruleze cu repeziciune înainte: uzina fusese salvată, iar acum se lucra în grabă la demontarea ei, clădire cu clădire. În același timp, în apropiere, a fost înălțată o fabrică mai mică, menită să producă generatoare mai compacte. În cele din urmă, locul complexului a fost luat de pădure – așa cum fusese de fapt inițial – iar instalațiile produse, fiind de mărime redusă, serveau acum în fiecare casă și instituție din țară.

Brusc, imaginea s-a derulat înapoi, până când în prim-plan a apărut un individ care-și contempla Viziunea Nașterii vieții curente. Era Feyman.

Wil și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

– Ceea ce tocmai am văzut a fost o parte din Viziunea Nașterii lui, nu-i așa? am întrebat.

Wil a dat din cap, confirmându-mi bănuiala.

– Țăsta trebuie că este grupul lui de suflete. Hai să vedem ce mai putem afla despre el!

Ne-am concentrat amândoi asupra grupului și în fața noastră a apărut o nouă imagine: câmpul de luptă din secolul al nouăsprezecelea și cortul în care se afla cartierul general. Feyman stătea alături de comandantul cu care mă întâlnisem în orașul-fantomă, fiind unul dintre cele două ajutoare ale acestuia.

Privindu-i, ne-am dat seama de legătura care exista între ei. Pentru că era un tactician strălucit, Feyman fusese însărcinat să se ocupe de strategie și de partea tehnologică. Comandantul ordonase ca înaintea atacului să li se dea indienilor – în schimbul altor obiecte – pături infestate cu variolă. Feyman se opusese cu înverșunare acestei stratageme, și asta nu din cauza efectului ei asupra populației indigene, ci pentru că nu se justifica din punct de vedere politic. Mai târziu, chiar

dacă succesul bătăliei a fost primit cu urale la Washington, presa a aflat despre folosirea păturilor infestate și a început să cerceteze cazul. Comandantul și apropiații acestuia au acționat în așa fel încât Feyman a ajuns șapul ispășitor al întregii povești, iar cariera lui s-a năruit. Ulterior, comandantul a făcut o glorioasă carieră politică, pentru ca apoi să fie și el trădat de aceiași indivizi de la Washington care îl susținuseră mai înainte și care acum trecuseră de cealaltă parte a baricadei.

Cât despre Feyman, el nu și-a mai revenit niciodată. Ambițiile sale politice fuseseră complet distruse. Cu trecera anilor, a devenit tot mai înrăit, mai cuprins de resentimente și a încercat cu disperare să convingă opinia publică de adevărul despre acea bătălie. O perioadă, au existat numeroși ziariști care i-au redat istorisirile, apoi interesul publicului a scăzut, iar el a căzut în dizgrație. Spre sfârșitul vieții, a suferit cumplit, dându-și seama că obiectivele sale politice nu se vor realiza și a continuat să-i învinuiască pe vechii lui șefi pentru umilința îndurată. În cele din urmă, în timpul unui dîneu oficial, a încercat să-l asasineze pe fostul politician, dar a fost împușcat mortal de cei însărcinați cu paza.

Pentru că Feyman a ratat de bunăvoie șansa de a evolua spre liniște interioară și iubire, nu a putut să se trezească nici după moarte. Mult timp a crezut că scăpase de acest impuls predestinat de a-l uide pe vechiul comandant și a trăit într-o lume imaginară, alimentându-și ura și fiind condamnat să repete oroarea de a plănuși un alt asasinat, nefăcând însă altceva decât să reia la infinit propria moarte prin împușcare.

Privind în continuare, mi-am dat seama că Feyman ar fi putut să rămână prins în capcana acestei iluzii încă mult timp, dacă nu ar fi existat eforturile hotărâte ale altui bărbat, care se aflase împreună cu el în tabăra militară. Văzând imaginea acestuia, l-am recunoscut.

– Este Joel, ziaristul cu care m-am întâlnit, i-am spus lui Wil, rămânând concentrat asupra imaginii.

Ca răspuns, Wil a dat din cap.

După moarte, Joel a devenit membru al grupului de suflete din fața noastră, dedicându-se în totalitate efortului de a-l trezi pe Feyman. În timpul vieții, intenția lui a fost să arate toate cruzimile și înșelătoriile pe care le suferiseră indienii din partea armatei. Chiar dacă știa de folosirea păturilor infestate, a fost totuși convins – prin mită și amenințări – să păstreze tăcerea. După moarte, când și-a văzut Trecerea în Revistă, s-a simțit devastat, însă a reușit să rămână conștient. A jurat să-l ajute pe Feyman, convins fiind că pasivitatea lui îl distrusese.

După o perioadă îndelungată de timp, Feyman a reacționat la eforturile lui Joel, având o lungă și dureroasă Trecere în Revistă a propriei vieți. Atunci, în secolul al nouăsprezecelea, intenția lui fusese de a deveni inginer și de a se implica în crearea de noi tehnologii. S-a lăsat însă ademenit de perspectiva de a fi erou de război, de a dezvolta noi strategii și de a descoperi noi arme.

Între două vieți, în momentul în care și-a dat seama că pentru el se apropia o nouă întrupare, i-a „ajutat“ pe cei din dimensiunea fizică să folosească tehnologia în mod adecvat. La început mai timid, apoi cu toată convingerea, a realizat că pământeni vor descoperi în curând o nouă formă de energie, care ar fi putut elibera omenirea, dar care era însă și extrem de periculoasă.

Pe măsură ce simțea că va începe o nouă viață, și-a dat seama că urma să lucreze cu această nouă energie, însă, în același timp, era conștient de dorința lui de succes, care putea să-l împingă și de această dată spre râvnirea puterii și recunoașterea unei poziții privilegiate în societate. Vedea totuși că ar fi putut fi ajutat să-și depășească aceste tendințe. Pe lângă el, mai existau încă alți șase oameni. A vizualizat valea în care ne aflăm și a văzut întregul grup, undeva, în întuneric; apoi, în fundal au apărut cascadele, iar în cele din urmă grupul făcea cunoscută lumii Viziunea Omenirii.

Când această imagine a pălit, am început să înțeleg ceea ce văzuse Feyman. Inițial, cei șapte își vor aminti întâmplări din vieți trecute, în care apar și alți membri ai grupului; apoi, aceștia se vor ocupa de sentimentele reziduale și își vor amplifica în mod conștient energia, folosindu-se de tehnicile știute din cea de A Opta Viziune și descoperindu-și Viziunea Nașterii. În cele din urmă, vibrația va crește, ducând la unificarea grupurilor de suflete ale fiecăruia dintre ei. Pe lângă cunoașterea deja dobândită, grupul își va aminti în întregime viitorul spre care tindem, adică Viziunea Omenirii, în care se arată încotro ne îndreptăm și ce trebuie să facem pentru a ne împlini destinul.

Brusc, întreaga scenă a dispărut, iar odată cu ea și grupul lui Feyman. Wil și cu mine am rămas acolo stingheri.

Wil se însuflețise.

– Ai văzut ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat el. Asta înseamnă că inițial Feyman a intenționat să perfecționeze și apoi să folosească în scopuri publice tehnologia la care lucrează acum. Dacă va reuși să facă acest lucru, experimentele vor înceta.

– Trebuie să dăm de el, am spus.

– Nu, a răspuns Wil, oprindu-se să se gândească. Deocamdată asta nu ne e de nici un folos. Trebuie să-i găsim pe ceilalți șase membri ai grupului. Pentru a readuce în memorie Viziunea Omenirii este nevoie de energia întregului grup.

– Nu prea am înțeles partea cu sentimentele reziduale.

Wil a venit mai aproape de mine.

– Îți aduci aminte de imaginile acelea mentale pe care le-ai avut? Amintiri din alte timpuri și din alte locuri?

– Da.

– Ei bine, cei șapte care vor constitui grupul menit să rezolve problema acestor experimente s-au mai întâlnit și altă dată, în alte timpuri. De aceea există între ei sentimente reziduale pe care *trebuie* să și le clarifice și de care trebuie să scape.

A privit o clipă în depărtare, apoi a adăugat:

– Și acest lucru face parte tot din cea de A Zecea Viziune. Nu doar un grup, ci toate celelalte trebuie să învețe să-și clarifice resentimentele.

În timp ce vorbea, mă gândeam la acele situații în care membrii unor grupuri se plac reciproc de la prima vedere, pe când între alții se naște o antipatie, aparent fără motiv. Mă întrebam dacă nu cumva omenirea era pregătită acum să perceapă sursa îndepărtată a acestor reacții datorate subconștientului.

Apoi, fără să fiu avertizat, am simțit cum corpul îmi era invadat de vibrațiile unui alt sunet strident. Wil m-a înșfăcat și m-a tras mai aproape de el.

– Dacă o să „cazi” acum, nu cred că vei mai reuși să te întorci atâta timp cât experimentele produc astfel de zgomete. Trebuie să-i găsești pe ceilalți!

Un al doilea suflu ne-a despărțit, iar eu m-am pomenit din nou în acel vârtej de culori, știind că mă ducea înapoi, spre dimensiunea pământeană. Numai că de astă dată prăbușirea nu a mai fost bruscă, ci mult mai lentă. Am simțit că ceva mă lovește în plexul solar, împingându-mă lateral. M-am forțat să mă concentrez și furtuna din jur a început să se calmeze, iar eu am perceput prezența unei alte persoane, pe care însă, pe moment, nu o puteam distinge. Senzația provocată de aceasta îmi era cunoscută și mă întrebam cine ar putea fi?

Apoi am reușit să disting o figură neclară la vreo zece-cincisprezece metri mai încolo. Aceasta s-a apropiat, până când am recunoscut-o.

Era Charlene! Când a ajuns la vreo trei metri de mine, am simțit ca un fel de relaxare în tot corpul. În același timp, am văzut că Charlene era învăluită de un câmp energetic de culoare roz-roșiatică și după câteva secunde mi-am dat seama – spre surprinderea mea – că și în jurul meu era un astfel de câmp. Când ne-am aflat la un metru unul de celălalt relaxarea de mai înainte s-a transformat într-o senzualitate crescândă, apoi am simțit un val de iubire, asemeni unui orgasm. Minte mi s-a oprit în loc. Ce se întâmpla?

Chiar în momentul în care câmpurile noastre erau pe cale să se atingă, sunetul disonant a reapărut, iar eu mi-am continuat prăbușirea, pierzându-mi complet controlul.

SĂ IERTĂM

Când mi-am revenit, am simțit pe obrazul drept ceva rece și umed. Am deschis încet ochii și am înghețat: un lup tânăr, cu coada zbârlită, se uita la mine, trăgând zgomotos aer pe nări. Apoi a luat-o la fugă spre pădure, iar eu m-am tras speriat înapoi, după care m-am ridicat în picioare.

Spre stupoarea mea, mi-am găsit rucsacul, chiar dacă lumina era slabă. Am intrat apoi în desișul pădurii, pentru a-mi instala cortul, după care m-am prăbușit în sacul de dormit. M-am străduit să rămân treaz, intrigat de întâlnirea aceea ciudată cu Charlene. Ce căuta în cealaltă dimensiune? Cum de ne întâlnisem?

A doua zi m-am sculat devreme, mi-am pregătit cerealele, am mâncat repede, apoi mi-am croit drum înapoi până la pârau. Ajuns acolo, m-am spălat pe față și am umplut bidonul cu apă. Mai simțeam încă oboseala, dar eram și nerăbdător să-l găsesc pe Curtis.

Deodată, însă, o explozie înspre est m-a făcut să sar în picioare. „Curtis trebuie să fie!“, m-am gândit eu, alergând înapoi la cort. Mi-am strâns lucrurile și am pornit în direcția dinspre care se auzise explozia, simțintind cum mă cuprinde frica.

După vreo patru sute de metri pădurea s-a terminat brusc, iar în față mi-a apărut o pășune. Câteva fire țepoase, de un roșu-cafeniu, atârnau printre copacii de pe marginea potecii. Am cercetat cu privirea pășunea care se întindea în față, precum și copacii și tufișurile dese ce se vedeau dincolo de ea. În acel moment, dintre tufișuri, venind agale spre mine, a apărut Curtis. I-am făcut semn cu mâna, după care m-a recunoscut și a iuțit pasul. Când a ajuns aproape de mine, s-a cățărat cu grijă pe un fir din acela, apoi și-a dat drumul lângă copac, gâfâind.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Ce ai aruncat în aer?

A dat din cap.

– N-am putut să fac mare lucru. Experimentele au loc în subteran. N-am avut suficient explozibil și... și n-am vrut să-i rănesc pe cei de

acolo. Așa că n-am făcut decât să arunc în aer o antenă parabolică. Sper ca asta să-i mai întârzie.

– Cum ai reușit să ajungi atât de aproape de ei?

– Am pregătit încărcătura de cu seară. Nu se așteptau să fie cineva prin zonă, pentru că erau puțini paznici acolo.

A făcut o pauză, timp în care am auzit niște camioane undeva, în depănare.

– Trebuie să plecăm de aici și să aducem ajutoare, a continuat el.

Asta e singura soluție acum, pentru că o să ne caute.

– Așteaptă, i-am spus. Părerea mea este că îi putem opri, însă trebuie să le găsim pe Maya și pe Charlene.

A făcut ochii mari.

– Vrei să spui Charlene Billings?

– Exact.

– O cunosc. Încheiasem cu corporația niște contracte de cercetare. N-am mai văzut-o de câțiva ani, în schimb am zărit-o noaptea trecută pe când intra în buncărul subteran. Era însoțită de mai mulți bărbați înarmați până în dinți.

– Or fi ținând-o acolo captivă?

– N-aș putea să-ți spun, a zis el neatent, stând cu urechile ciulite la camioane, care acum păreau că se îndreaptă în direcția noastră.

– Trebuie să plecăm de aici! Știu un loc unde ne putem ascunde până la căderea serii, dar trebuie să ne grăbim.

A privit în urma lui, spre est.

– Am lăsat eu urme false, însă astan-o să le abată atenția prea mult timp.

– Vreau să-ți povestesc ce mi s-a mai întâmplat, i-am spus. L-am găsit din nou pe Wil.

– Bine. O să-mi povestești pe drum, a zis el, mărimd pasul. Trebuie să plecăm de aici!

M-am uitat cu atenție la gura peșterii, apoi la defileul adânc ce ne despărțea de colina de vizavi. Nu se vedea nici o mișcare. Am ascultat, la fel de atent: tot nimic. Mersesem spre nord-est vreun kilometru și jumătate și în timpul asta i-am povestit foarte rapid lui Curtis despre întâmplările prin care trecusem în cealaltă dimensiune, subliniind că – în opinia mea – Wil avea dreptate: experimentele puteau fi oprite dacă îi găseam și pe ceilalți membri ai grupului și dacă ne aminteam Viziunea Omenirii.

Curtis se opunea însă. Un timp m-a ascultat, apoi a început să divagheze despre vechea asociere cu Charlene. Mă simțeam frustrat,

pentru că nu putea să-mi spună ce legătură avea *acum* Charlene cu aceste experimente. Mi-a mai povestit cum l-a cunoscut pe David și că s-au împrietenit în urma unei întâlniri, când și-au dat seama că amândoi aveau cunoștințe în domeniul militar.

I-am spus că dacă David, Charlene și cu mine ne-am cunoscut, acest lucru avea o semnificație anume.

– Nu știu dacă asta înseamnă ceva, a zis el distrat.

N-am mai spus nimic, dar eram sigur că venirea noastră, a tuturor, în această vale era o dovadă în plus a existenței unui motiv.

Ne-am continuat apoi drumul în tăcere, Curtis căutând cu privirile peștera. După ce am găsit-o, s-a întors să șteargă urmele, folosindu-se de crengi de pin uscate. A mai zăbovit apoi pe afară până ce s-a convins că nu ne văzuse nimeni.

– Supa e gata, l-am auzit pe Curtis în spatele meu.

Folosisem ultimul plic și după ce m-am dus să iau niște castroane, m-am așezat din nou la gura peșterii, pentru a putea privi afară.

– Ia spune-mi, cum crezi că ar putea grupul să acumuleze suficientă energie, astfel încât să producă un efect asupra acelor oameni?

– Nu știu exact, i-am răspuns. Va trebui să aflăm.

A clătinat din cap.

– Nu prea cred că este posibil așa ceva. Am impresia că prin explozia pe care am provocat-o n-am făcut altceva decât să-i irit și să-i pun în gardă. Cred că vor suplimenta paza și își vor continua experimentele. Probabil că au pe acolo o antenă în loc. Poate că ar fi trebuit să arunc în aer ușa de la intrare. Dumnezeu mi-e martor că aș fi putut s-o fac. Gândindu-mă însă că înăuntru erau Charlene și mulți alți oameni, am renunțat la această idee. Ar fi trebuit să le dereglez regulatorul și chiar dacă m-ar fi prins, poate că merita.

– Nu, nu cred, am spus. Vom găsi o altă cale.

– Cum?

– O să aflăm.

Se auzea din nou zgomotul slab făcut de vehicule, dar în același timp am văzut ceva mișcându-se pe povârnișul de sub noi.

– E cineva acolo! am spus.

Ne-am lăsat în jos și am privit mai atent. Forma aceea s-a mișcat din nou, însă era acoperită parțial de copăcei.

– Dar asta e Maya, am spus eu, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

Ne-am uitat lung unul la altul, apoi m-am ridicat.

– Mă duc s-o aduc, am spus.

Curtis m-a prins de braț.

– Să stai aplecat și dacă mașinile se apropie cumva, las-o în pace și întoarce-te. Nu risca să fii văzut.

Am dat din cap în semn că am înțeles și am început să cobor dealul în fugă, însă cu prudență. Când m-am aflat suficient de aproape de locul cu pricina, m-am oprit să ascult. Mașinile continuau să se îndrepte spre noi. Am strigat-o pe Maya în șoaptă. Pe moment a încremenit, apoi m-a recunoscut și a urcat până la mine pe povârnișul pietros.

– Nu-mi vine să cred că am dat de tine! a spus ea, luându-mă de gât.

Am dus-o la peșteră și am ajutat-o să intre. Părea epuizată, iar brațele îi erau pline de zgârieturi. Unele mai sângerau și acum.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Am auzit o explozie, apoi mașinile au împânzit locul.

– Te-a văzut cineva venind încoace? a întrebat-o Curtis iritat.

Stătea în picioare și se uita afară.

– Nu cred, pentru că m-am ascuns, a răspuns ea.

Am făcut repede prezentațiile. Curtis a clătinat din cap, după care a spus:

– Voi arunca totuși o privire.

Apoi s-a strecurat prin deschizătură și a dispărut.

Între timp, am scos din rucsac trusa de prim ajutor.

– L-ai găsit pe amicul tău de la poliție?

– Nu. Nici ităcar nu m-am putut întoarce în oraș. Paznicii Parcului mișunau peste tot. M-am întâlnit cu o femeie pe care o cunoșteam și am rugat-o să-i ducă un bilet. Asta e tot ce am putut să fac.

I-am pus niște antiseptic la genunchi, pe o zgârietură mai adâncă.

– Și de ce n-ai plecat și tu cu femeia aceea? De ce te-ai răzgândit și ai venit aici?

A luat antisepticul din mîna mea și a început să și-l aplice singură. În cele din urmă a spus:

– Nu știu de ce m-am întors. Poate fiindcă am continuat să-mi aduc aminte.

Și-a ridicat privirea.

– Vreau să înțeleg ce se întâmplă aici.

M-am așezat în fața ei și i-am rezumat tot ceea ce se întâmplase după ce ne despărțisem, punând accentul pe informația pe care o promisem – Wil și cu mine – și anume că pentru a descoperi Viziunea Omenirii grupul trebuia mai întâi să-și învingă resentimentele, care aveau rădăcini în trecut.

Maya mă privea copleșită, însă părea că-și acceptă rolul.

– Am observat că nu te mai doare glezna.

– Da. Cred că totul s-a lămurit în momentul în care am înțeles de unde venea această problemă.

S-a uitat lung la mine o clipă, apoi a spus:

– Nu suntem decât trei. Parcă ziceai că atât Williams cât și Feynman au văzut șapte persoane.

– Nu știu, i-am răspuns. Mă bucur că măcar tu te afli aici. Tu ești cea care are informații despre credința în vindecare și vizualizarea locului bolnav.

Am văzut pe fața ei că era înspăimântată.

După câteva minute s-a întors și Curtis, spunându-ne că nu văzuse nimic ieșit din comun pe afară. Apoi s-a așezat și și-a continuat masa. Eu am mai căutat un vas și i-am dat și Mayei o porție de supă.

Curtis s-a aplecat și i-a întins bidonul cu apă.

– Să știi că ți-ai asumat un risc al naibii de mare mergând printr-o zonă deschisă, cum e asta, a spus el. Ai fi putut să-i aduci direct la noi.

Maya s-a uitat la mine, apoi a spus, apărându-se:

– De fapt, încercam să scap! Nu știam că sunteți aici. Nici nu aveam de gând să vin în direcția asta dacă păsările nu ar fi...

– Ei bine, cred că înțelegi în ce încurcătură am intrat! a întrerupt-o Curtis. Nu am reușit încă să oprim experimentele.

S-a ridicat din nou și s-a așezat după o stâncă de lângă intrarea peșterii.

– De ce e atât de furios pe mine? m-a întrebat Maya.

– Ziceai că ți-ai amintit ceva. Despre ce e vorba?

– Nu prea știu nici eu... Cred că era ceva din alte timpuri. Încercam să pun capăt unor violențe. De aceea mi se pare totul atât de ciudat.

– Curtis nu ți se pare cunoscut?

S-a căznit să se gândească.

– Poate. Nu-mi dau seama. Dar de ce mă-ntrebi?

– Îți amintești când ți-am povestit că am avut o imagine din trecut, cu noi toți, în timpul războiului împotriva indienilor? Ei bine, într-una din lupte ai fost ucisă și odată cu tine a mai murit o persoană care îți împărtășea ideile. Cred că acea persoană era Curtis.

– Și el consideră că eu sunt de vină? Dumnezeu, nu e de mirare că e așa de supărat.

– Maya, îți poți aminti ce vroiați să faceți?

A închis ochii, încercând să se gândească; apoi i-a deschis brusc și s-a uitat la mine.

– Era acolo și un șaman indian?

– Da, am zis eu. A fost și el omorât.

– Ne gândeam la ceva...

S-a uitat în ochii mei.

– Credeam că putem opri războiul... Asta e tot ce pot să percep.

– Trebuie să stai de vorbă cu Curtis și să-l ajuți să-și depășească această mânie, pentru că numai astfel ne putem aminti.

– Glumești? Când e așa de furios?

– O să vorbesc eu întâi cu el, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

A dat ușor din cap, uitându-se în zare.

Eu m-am îndreptat spre gura peșterii, m-am târât afară și m-am așezat lângă Curtis.

– Ce crezi? l-am întrebat.

M-a privit puțin jenat.

– Cred că e ceva la prietena ta care mă face să mă înfurii.

– Spune-mi ce simți.

– N-aș putea să-ți explic, dar atunci când o văd mă enervez. Am senzația că ar putea face vre-o boacăna care să ne pună în pericol, sau că am putea fi prinși din cauza ei.

– Poate chiar omorâți?

– Da, chiar omorâți.

Tăria cu care rostise cuvintele ne-a surprins pe amândoi. Curtis a tras aer în piept, apoi a înălțat din umeri.

– Îți aduci aminte ce ți-am povestit? Despre imaginea aceea din secolul al nouăsprezecelea, în timpul războiului împotriva indienilor?

– Vag, a mormăit el.

– Ei bine, nu ți-am spus, dar tu și cu Maya erați acolo și ați fost uciși de soldați.

A privit spre plafonul peșterii.

– Și crezi că de asta sunt furios pe ea?

Am zâmbit, însă în acel moment un ușor sunet disonant a străbătut aerul, după care amândoi am auzit bâzâitul acela.

– Fir-ar să fie! a spus Curtis. Iar au început!

L-am prins de braț.

– Curtis, trebuie să aflăm ce intenționați să faceți tu și cu Maya atunci, în secolul trecut și de ce planul vostru a eșuat. Apoi, cum aveți de gând să schimbați ceva acum, în această viață.

A clătinat din cap.

– Nu știu ce să cred despre toate astea și nici cu ce să încep.

– Părerea mea e că dacă veți sta de vorbă, vă veți aminti ceva.

S-a uitat la mine.

– Măcar o să încerci?

În cele din urmă a dat din cap că este de acord, apoi a intrat înapoi în peșteră.

Maya a zâmbit, stingherită.

– Îți cer scuze că am fost atât de furios, a făcut Curtis primul pas. Se pare că mânia mea își are originea în ceva petrecut cu multă vreme în urmă.

– Să lăsăm asta. Acum nu-mi doresc decât să ne aducem aminte ce vroiam să facem.

Curtis s-a uitat îndelung la Maya.

– Parcă îmi aduc aminte ceva: încercăi să rezolvi o problemă.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

– Sau tu mi-ai povestit despre asta?

– Nu cred, i-am răspuns. Însă așa este.

– Sunt medic, a spus Maya și în munca mea mă bazez pe gândirea pozitivă și pe credință.

– Pe credință? Vrei să spui că tratezi oamenii din perspectivă religioasă?

– Se poate spune și așa. Când am folosit cuvântul „credință“ m-am referit la forța pe care o degajă speranța, așteptările oamenilor. La clinica unde lucrez încercăm să înțelegem acest fenomen, pe care noi îl considerăm un proces mental ce poate fi folosit pentru construirea viitorului.

– De când te ocupi cu așa ceva? a întrebat Curtis.

– Toată viața mea de până acum m-a condus aici.

A continuat, povestindu-i lui Curtis aceeași istorie pe care mi-o spusese și mie mai înainte, inclusiv despre temerile mamei ei că ar fi bolnavă de cancer. În timp ce Maya vorbea, atât eu, cât și Curtis îi puneam întrebări. O ascultam cu atenție, transmițându-i energie, așa încât oboseala a început să-i dispară de pe față, ochii îi străluceau, iar spatele i se îndreptase.

La un moment dat, Curtis a întrebat:

– Crezi că îngrijorarea mamei tale și faptul că vedea viitorul în negru i-au afectat sănătatea?

– Da. Se pare că oamenii împart evenimentele din viața lor în două categorii: unele în care sunt încrezători, iar altele de care le este teamă. Această catalogare este făcută însă în mod inconștient. Ca

doctor, sunt de părere că am avea numai de câștigat dacă tot acest proces s-ar desfășura în deplină cunoștință de cauză, dacă ar fi adus în zona conștientului.

Curtis a dat din cap.

– Dar cum să facem asta?

Maya nu i-a răspuns. S-a ridicat în picioare și a privit înainte, cuprinsă de panică.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

– În clipa asta am în fața ochilor scena... scena... care s-a petrecut în timpul războiului.

– Și ce s-a petrecut? a întrebat Curtis.

S-a uitat la el.

– Suntem în pădure; pot să văd totul: soldații, fumul de la praful de pușcă...

Curtis căzuse parcă pe gânduri, încercând, în mod evident, să-și scormonească memoria.

– Sunt și eu acolo, a murmurat el. Ce caut oare acolo?

S-a uitat la Maya.

– Tu m-ai adus în locul ăla! Eu habar n-aveam despre ce e vorba. Nu eram decât un simplu observator din partea Congresului. Mi-ai spus că împreună am fi putut opri bătaia!

Maya s-a întors, luptându-se din răspuneri să înțeleagă.

– M-am gândit că am fi putut... că ar exista o cale să... la stai așa, acolo mai era cineva.

S-a întors și m-a privit stăruitor, în timp ce pe față începea să i se vadă mânia.

– Și tu erai acolo și ne-ai abandonat! De ce?

Această afirmație mi-a stimulat memoria și le-am povestit ceea ce-mi amintisem mai înainte și anume despre întâlnirea la care participaseră căpeteniile câtorva triburi, eu și Charlene. Le-am spus că una dintre căpetenii o sprijinise pe Maya, însă considerase că nu sosise încă momentul, că triburile nu descoperiseră calea corectă. Le-am mai spus că o altă căpetenie izbucnise mânioasă, cu gândul la atrocitățile comise de soldați.

– Nu puteam să mai rămân acolo, am zis eu în cele din urmă, descriindu-le experiența mea mai veche cu franciscanii. Nu am putut rezista impulsului de a fugi din acel loc. Trebuia să mă salvez. Îmi pare rău.

Maya părea scufundată în gânduri. l-am atins mâna și am spus.

– Șefii de triburi știau că n-o să meargă, iar Charlene a confirmat și ea faptul că nu ne amintiserăm încă învățăturile străbunilor.

– Atunci de ce căpătenia aceea a rămas cu noi?

– Pentru că nu voia ca voi doi să muriți singuri.

– Dar eu n-aveam de gând să mor! s-a repezit Curtis, uitându-se la Maya. Tu m-ai dus acolo!

– Îmi pare rău – a spus ea – dar nu-mi aduc aminte ce nu a mers.

– Să-ți spun eu ce nu a mers! a mai zis Curtis. Credeai că războiul se va opri doar pentru că așa vrei tu!

S-a uitat lung la el, apoi la mine.

– Are dreptate. M-am gândit că trebuie să-i oprim pe soldați, dar nu am avut și imaginea clară a modului în care am fi putut face asta. N-am reușit să-i oprim pentru că nu am avut toate informațiile necesare. Cu toții am vizualizat frica, iar nu credința, la fel ca în procesul de vindecare a trupului: numai atunci când ne vom aduce aminte ceea ce vroiam să facem în viață, numai atunci ne vom putea restabili sănătatea. Așa și în cazul celălalt: când vom fi în stare să ne amintim ce trebuie să facă omenirea de acum încolo, atunci vom putea îndrepta tot răul din lume.

– Se pare că Viziunea Nașterii fiecăruia dintre noi cuprinde – pe lângă intențiile noastre pentru dimensiunea fizică – și informații referitoare la o viziune mai largă, în care se arată ce au încercat oamenii să facă de-a lungul istoriei, precum și detalii despre obiectivul spre care ne îndreptăm și cum se poate ajunge acolo.

Înainte ca Maya să mai facă vreun comentariu, Curtis a sărit în picioare și s-a dus la intrarea în peșteră.

– Am auzit ceva, a spus el. Cred că e ceva afară.

Maya și cu mine ne-am înghesuit lângă Curtis, străduindu-ne să vedem ceva, dar n-am sesizat nici o mișcare. Apoi mi s-a părut că aud zgomot de pași.

– Mă duc să verific, a spus Curtis, ieșind.

M-am uitat la Maya.

– Cred c-ar fi bine să mă duc cu el.

– Vin și eu cu voi, a zis ea.

Am mers după Curtis de-a lungul povârnișului, până când am ajuns într-o zonă despădurită, de unde, chiar sub noi, se putea vedea defileul. Pe stâncile de dedesubt urcau – îndreptându-se spre vest – un bărbat și o femeie, pe care nu-i vedeam bine din cauza copăcelor.

– Femeia are probleme, a spus Maya.

– De unde știi? am întrebat-o.

– Știu, pur și simplu. Mi se pare cunoscută.

Femeia s-a întors și individul a împins-o, dând la iveală un pistol pe care îl ținea în mână dreaptă.

Maya s-a aplecat, uitându-se la noi.

– Ați văzut? Trebuie să facem ceva!

M-am uitat mai bine. Femeia avea părul deschis la culoare și era îmbrăcată cu un tricou și o salopetă verde. S-a întors să-i spună ceva celui care o capturase, apoi a privit în direcția noastră și i-am putut vedea foarte bine fața.

– E Charlene! am spus. Unde-o fi ducând-o?

– Cine știe, a răspuns Curtis. Ascultați-mă, cred că pot s-o ajut, dar trebuie să merg singur. Voi doi stați aici!

Am protestat, însă Curtis a rămas pe poziție. L-am urmărit cum cobora povârnișul, prin pădure, apoi s-a furișat repede după niște stânci care se aflau doar la vreo trei metri de fundul defileului.

– Vor trece pe lângă el, i-am spus Mayei.

Am urmărit cu îngrijorare cum se apropiau de stânci. Când au ajuns acolo, Curtis s-a aruncat asupra bărbatului, l-a trântit la pământ și l-a ținut de gât până când acesta n-a mai mișcat. Charlene s-a dat înapoi, speriată, apoi a luat-o la fugă.

– Așteaptă, Charlene! a strigat Curtis.

S-a oprit și a făcut cu precauție un pas înainte.

– Sunt Curtis Webber. Am lucrat împreună la „Deltech“, nu-ți mai amintești? Vreau să te ajut.

L-a recunoscut și s-a dus mai aproape de el. Maya și cu mine am început să coborâm dealul cu multă atenție. Când m-a văzut, mai întâi a încremenit, apoi a alergat să mă îmbrățișeze. Curtis a venit repede la noi, împingându-ne la pământ.

– Culcat! Am putea fi văzuți.

L-am ajutat să-l lege pe cel care-o păzise pe Charlene, folosind niște bandă adezivă pe care-am găsit-o la el în buzunar, apoi l-am tras în sus, pe povârniș, în pădure.

– Ce-ați făcut cu el? ne-a întrebat Charlene.

– L-am scos doar din funcțiune, a spus Curtis. N-o să pățească nimic. Maya s-a aplecat și i-a verificat pulsul.

Charlene s-a uitat la mine, prinzându-mă de mână.

– Cum ai ajuns aici? m-a întrebat.

După ce am luat o gură de aer, i-am povestit cum mă sunase cineva de la ea de la birou pentru a-mi spune că dispăruse; am găsit apoi schița care m-a îndreptat spre această vale, unde am venit s-o caut.

A zâmbit.

– Aveam de gând să te sun atunci când am făcut schița, dar a trebuit să plec pe neașteptate, așa că n-am mai avut timp...

Se uita în ochii mei și vocea îi tremura.

– Cred că te-am văzut ieri, în cealaltă dimensiune.

Am tras-o deoparte.

– Și eu te-am văzut, dar n-am mai putut comunica cu tine.

Ne-am uitat lung unul la altul și am simțit că devin mai ușor. Am fost străbătut de un val de iubire orgasmică, ce nu își avea originea în zona pelviană, ci undeva, în afara corpului. M-am scufundat în ochii ei. A început să zâmbească și mi-am dat seama că și ea simțea la fel.

O mișcare a lui Curtis a rupt vraja și am realizat că el și cu Maya se uitaseră la noi în tot acest timp.

M-am întors spre Charlene.

– Vreau să-ți povestesc ce s-a mai întâmplat între timp, am spus.

I-am descris apoi întâlnirea cu Wil, cum am aflat despre polarizarea cauzată de Frică, despre grupul celor șapte și despre Viziunea Omenirii.

– Spune-mi, Charlene, cum ai reușit să pătrunzi în cealaltă dimensiune?

S-a întristat.

– Toate astea se întâmplă din vina mea, dar până ieri n-am știut cât este de periculos. Eu i-am povestit lui Feyman despre Viziuni. Pe scurt, după ce am primit scrisoarea de la tine, am aflat despre existența altui grup care cunoștea cele nouă Viziuni și le-am studiat împreună. Am avut nenumărate experiențe de felul celei despre care mi-ai vorbit. Ulterior, am venit în vale cu un prieten, pentru că auziserăm că aici ar exista niște locuri sacre, ce aveau o legătură cu cea de A Zecea Viziune. Prietenul meu nu a trăit prea multe experiențe de acest gen, eu în schimb da. Așa că am rămas aici, să mai cercetez. L-am cunoscut astfel pe Feyman, care m-a angajat să-l învăț ce știam. Din acel moment nu ne-am mai despărțit nici un minut. A insistat ca din motive de securitate să nu sun la birou, așa că am scris, pentru a-mi reprograma întâlnirile de afaceri. Numai că scrisorile s-au întors înapoi, iar eu mi-am dat seama că fuseseră interceptate. De asta cei de acolo m-au dat dispărută. Împreună cu Feyman

am cercetat vortexurile, în special pe cele de la Colina lui Codder și de la Cascade. El nu putea percepe energia și mai târziu am aflat că în momentul în care reușeam să mă acordez la frecvența unui vortex, mă localiza cu ajutorul aparaturii electronice, aflând poziția exactă a vortexului.

M-am uitat la Curtis, care dădea din cap cu subînțeles.

Charlene avea ochii plini de lacrimi.

– M-a prostit de-a binelea. Zicea că face niște cercetări asupra unei forme de energie necostisitoare, care va fi folosită apoi spre binele public. M-a trimis de multe ori în pădure, pentru a descoperi zonele încărcate cu energie. Mult mai târziu, în urma unei confruntări cu el, a recunoscut că ceea ce făcea era periculos.

Curtis s-a întors cu fața la Charlene.

– Feyman Carter a fost inginer-șef la „Deltech“, nu-ți aduci aminte?

– Nu, a răspuns ea. Acum conduce acest proiect, în care este implicată o altă companie și pentru care au pază armată. Feyman le zice acestor bărbați înarmați „operatori“. Când i-am spus că vreau să plec, m-a pus sub pază, iar la afirmația mea că n-o să scape basma curată a început să râdă și s-a lăudat că e mână în mână cu cineva din serviciul de pază al Parcului.

– Și acum unde te trimisese? a întrebat Curtis.

Charlene a clătinat din cap.

– Habar n-am.

– Nu cred că după tot ce ți-a spus mai vroia să te lase în viață.

Peste grup s-a lăsat liniștea.

– Nu înțeleg de ce a vrut să facă experimentele tocmai aici, în această pădure. Ce urmărește? a întrebat Charlene.

Ochii mei și ai lui Curtis s-au întâlnit din nou, după care el a spus:

– Vrea să amplifice această nouă energie pe care a descoperit-o, focalizându-se pe „porțile“ dintre cele două dimensiuni, care există aici, în vale. De aceea experimentele sunt atât de periculoase.

Mi-am dat seama că Charlene o fixa pe Maya și zâmbea, iar aceasta, la rândul ei, i-a întors o privire caldă.

– La cascade am pătruns în cealaltă dimensiune și am început să-mi amintesc multe lucruri, a spus Charlene.

M-a privit.

– Am reușit apoi să fac asta de mai multe ori, chiar și ieri, când eram sub pază.

M-a privit din nou.

– Așa te-am întâlnit...

S-a oprit și s-a uitat la grup.

– Am văzut că ne aflăm aici cu toții pentru a opri experimentele, asta în cazul în care vom reuși să ne amintim totul despre noi.

Maya s-a uitat mai atent la ea.

– Atunci, în timpul războiului, știai ce vrem să facem și totuși ne-ai sprijinit, chiar dacă ți-ai dat seama că nu vom reuși.

Zâmbetul de pe fața Charlenei spunea că își amintise și despre asta.

– Se pare că în mare ne-am adus aminte ce s-a întâmplat atunci, am spus. Însă nu am reușit să aflăm cum aveam de gând să acționăm acum, să schimbăm ceva, să îndreptăm răul produs în acel război. Tu îți amintești?

Charlene a clătinat din cap.

– Doar parțial. Știu că înainte de a merge mai departe trebuie să ne clarificăm simțămintele pe care le avem unii față de ceilalți, simțăminte care zac în subconștientul nostru.

S-a oprit, uitându-se în ochii mei.

– Toate astea fac parte din cea de A Zecea Viziune... Numai că deocamdată aici, pe Pământ, pot fi aflate doar cu ajutorul intuiției, nefiind așternute pe hârtie.

Am dat din cap, aprobator.

– Știm asta.

– O mare parte din cea de A Zecea Viziune este o extensie a celei de A Opta. Numai un grup care aplică cea de A Opta Viziune poate să experimenteze aceste trăiri înalte.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, a zis Curtis.

– A Opta Viziune ne învață cum să ridicăm energia altora, cum le putem transmite energie concentrându-ne asupra frumuseții, a sinelui lor superior. Procedând astfel, nivelul energetic al grupului, precum și creativitatea lui vor crește exponențial. Din păcate, puține grupuri pot face asta, chiar dacă altădată unii dintre membrii lor reușeau. De regulă, acest lucru se întâmplă cu echipele de angajați, de exemplu, sau în cazurile în care diverși indivizi se adună pentru a lucra la realizarea unui proiect. Dar pentru că persoanele implicate au mai fost împreună și în alte vieți, toate emoțiile cumulate de-a lungul impulsului vor constitui un obstacol în calea lor. Ne trezim uneori puși în situația de a colabora cu cineva care ne displace de la bun început, fără să știm de ce. Sau invers, noi îi suntem antipatici acelei persoane și nu înțelegem motivele. Simțămintele care apar sunt diverse: gelozie, iritare, invidie, ranchiună, amărăciune, dorința de a face reproșuri. Am înțeles foarte clar că dacă membrii grupului nu

vor încerca să-și explice, să înțeleagă aceste sentimente și să le îndepărteze, atunci grupul nu-și va putea atinge potențialul maxim.

Maya s-a aplecat înainte.

– Tocmai asta facem noi acum: încercăm să trecem peste resentimentele ce își au originea în vremuri trecute, când eram împreună.

– Ți-a fost arătată Viziunea Nașterii? am întrebat-o pe Charlene.

– Da, a răspuns ea. Însă nu am putut să percep prea multe, pentru că nu aveam suficientă energie. Tot ce am înțeles se referea la formarea unui grup de șapte persoane, aici, în vale.

În acel moment ne-a atras atenția zgomotul făcut de un alt vehicul undeva, spre nord.

– Nu mai putem rămâne aici, a spus Curtis. Ne expunem prea mult. Să ne întoarcem la peșteră.

Charlene a luat ultima înghițitură de mâncare și mi-a întins farfuria, pe care, neavând apă, am pus-o așa, murdară, în rucsac. Curtis s-a dus la gura peșterii și s-a așezat lângă Maya, care i-a zâmbit cu sfială. Charlene a venit în stânga mea. Pe gardian l-am lăsat afară, legat și cu căluș la gură.

– E-n regulă acolo, afară? l-a întrebat Charlene pe Curtis, care examina zona, neliniștit.

– Așa se pare. Se aud însă niște zgomote dinspre nord. Părerea mea e că trebuie să rămânem înăuntru până la căderea întunericului.

Ne-am privit cu toții, încercând să ne ridicăm nivelul energetic.

Le-am povestit apoi celorlalți despre Viziunea Omenirii, de care aflasem pe când eram cu grupul de suflători al lui Feyman. Când am încheiat, m-am uitat la Charlene și am întrebat-o:

– Tu ce ai reușit să mai „prinzi” despre această Viziune?

– Tot ce-am putut să percep a fost faptul că nu vom reuși să obținem informații în plus dacă nu ne vom armoniza și nu vom simți decât iubire unul pentru celălalt.

– Ușor de spus, însă mai greu de făcut, a spus Curtis.

Ne-am uitat din nou unii la alții, apoi am înțeles cu toții că energia se mutase spre Maya.

– Cheia acestui proces constă în a recunoaște ceea ce simțim, a deveni perfect conștienți de emoțiile noastre. Apoi va trebui să le împărtășim celorlalți, chiar dacă o vom face cu stângăcie. Procedând astfel, vom deveni conștienți de prezența lor și până la urmă le vom putea „surghiuni” în trecut, acolo unde le este locul. Este necesar să recunoaștem aceste

sentimente, să discutăm despre ele „cu cărțile pe față“. Asta va aduce o limpezire a conștiinței, putând apoi să revenim la iubire, sentimentul cel mai înălțător.

– Stați așa, am spus. E posibil să existe niște sentimente reziduale și față de Charlene.

M-am uitat la Maya.

– Știu că tu aveai astfel de simțăminte.

– Da, a răspuns Maya. Numai că aceste emoții sunt pozitive, ceva asemănător cu recunoștința. Charlene a rămas atunci de partea noastră și a încercat să ne ajute...

A făcut o pauză, studiind trăsăturile Charlenei.

– Încercai să ne comunicii ceva legat de strămoșii noștri. Noi însă nu te-am ascultat.

M-am aplecat spre Charlene.

– Ai fost și tu ucisă atunci?

A răspuns Maya în locul ei:

– Nu, ea nu a murit. Se dusese în tabăra adversă, pentru a face o ultimă încercare de a sta de vorbă cu soldații.

– Așa este, numai că deja plecaseră de acolo.

Apoi Maya a întrebat:

– Mai are cineva vreun fel de sentiment față de Charlene?

– Eu nu, a spus Curtis.

– Dar tu, Charlene? Ce poți să ne spui despre simțămintele tale față de noi? am întrebat-o.

A trecut cu privirea peste fiecare membru al grupului.

– Se pare că față de Curtis nu există nici un fel de emoții din trecut – a spus ea – și tot ce e legat de Maya este pozitiv.

Ochii i-au rămas ațintiți asupra mea.

– Cred că față de tine există niște resentimente.

– Din ce cauză? am întrebat.

– Pentru că erai atât de pragmatic și de detașat; genul de om care nu se implică în nimic dacă simte că rezultatul este nefavorabil.

– Dar Charlene, pe vremea când eram călugăr m-am sacrificat pentru aceste Viziuni și am simțit că sacrificiul mi-a fost inutil!

Se pare că protestul meu a iritat-o, pentru că s-a uitat în altă parte. Maya m-a atins pe braț.

– Comentariul tău a fost defensiv. În asemenea situații, interlocutorul parcă nici nu te aude. Emoțiile nutrite îi stăruie în minte, pentru că se gândește

tot timpul cum să te convingă, cum să te facă să înțelegi. Dacă rămân în subconștient, vor slăbi energia dintre voi. În ambele cazuri, emoțiile constituie un obstacol în calea noastră. Părerea mea este că ar trebui să te întrebi ce anume a provocat aceste sentimente ale Charlenei față de tine.

M-am uitat la Charlene.

– Oh, dar am făcut-o! Mi-aș fi dorit ca atunci să vă fi ajutat. Poate că aș fi reușit s-o fac dacă aș fi avut curaj.

Charlene a dat din cap și a zâmbit.

– Dar tu? a întrebat Maya, uitându-se la mine. Care sunt sentimentele tale față de Charlene?

– Mă simt vinovat, am spus. Nu atât pentru războiul de atunci, cât pentru situația de acum. M-am izolat timp de mai multe luni. Poate că dacă aș fi stat de vorbă cu tine imediat după întoarcerea mea din Peru, aș fi reușit să opresc experimentele din timp și nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

Au rămas cu toții tăcuți.

– Mai are cineva și alte sentimente? a întrebat Maya.

Ne-am uitat unii la alții.

Din acel moment, îndrumați de Maya, ne-am concentrat fiecare pe propria ființă, încercând pe cât posibil să ne ridicăm cât mai mult nivelul energetic. Privind cu atenție frumusețea din jurul meu, m-am simțit învăluit de un val de iubire. Pereții și plafonul peșterii – care până atunci păreau șterși – au început să prindă strălucire. Fețele noastre iradiau energie, iar eu am simțit un fior pe șira spinării.

– Acum suntem gata să aflăm ce intenționam să facem în această viață, a spus Maya.

Era din nou gânditoare.

– Am știut...am știut că așa o să se întâmple, a mai spus ea în cele din urmă. Ceea ce se petrece acum face parte din Viziunea Nașterii mele: menirea mea era să conduc acest proces de amplificare a energiei. În secolul al nouăsprezecelea nu am știut cum să facem asta.

În timp ce vorbea, am văzut o mișcare pe peretele din spatele ei. La început am crezut că era lumina care se reflecta, apoi însă am observat o nuanță de verde, identică celei pe care o văzusem când întâlnisem grupul de sutlete al Mayei. Străduindu-mă să mă concentrez pe o suprafață mai mică, de câteva zeci de centimetri pătrați, mi-a apărut în fața ochilor o hologramă cu numeroase forme umane, neclare însă. Am aruncat o privire spre ceilalți și am avut impresia că nici unul nu mai vedea imaginea aceea.

De îndată ce mi-am dat seama că era vorba de grupul de suflete al Mayei, am început să percep intuitiv un aflus de informații. Am văzut din nou Viziunea Nașterii Mayei, dorința ei de a se naște în acea familie, boala mamei, care a generat interesul ei pentru medicină și în special pentru legătura minte-trup, iar în cele din urmă adunarea de acum. Mi s-a transmis foarte limpede că „nici un grup nu-și va folosi întregul potențial creator până când nu-și va rezolva în mod conștient problemele interne, pentru a putea apoi să-și amplifice energia.”

– Odată eliberat de astfel de sentimente – a continuat Maya – un grup poate depăși cu ușurință luptele pentru putere și teatrul de control și își poate descoperi din plin creativitatea. Acest proces trebuie să se facă însă în deplină cunoștință de cauză.

Privirea nedumerită a lui Curtis cerea explicații suplimentare.

– Așa cum ne-a fost dezvăluit în cea de A Opta Viziune, dacă privim mai îndeaproape fața cuiva, vom putea da la o parte toate măștile și scuturile construite de ego și vom descoperi sinele *adevărat* care se ascunde în spatele acestor măști. De obicei însă oamenii nu știu la ce să fie atenți atunci când stau de vorbă cu cineva. Să fie la ochi? E greu totuși să-i urmărești pe amândoi. Atunci la ce? Să urmărească o extremitate, cum ar fi nasul sau gura? Noi ne concentrăm de fapt asupra întregii fețe, ale cărei lumini, umbre și trăsături unice o fac să semene mai degrabă cu o pată de cerneală. În spatele acestor trăsături putem descoperi adevărata expresie, sufletul care iriază în afară. Atunci când ne concentrăm cu toată iubirea asupra cuiva, energia iubirii noastre ajunge la sinele superior al acelei persoane și vom avea impresia că ea s-a transformat chiar sub ochii noștri, ca și când i-am fi trezit întregul potențial. Toți marii dascăli au transmis elevilor lor o asemenea energie. De aceea au fost profesori de excepție. Efectul este și mai mare atunci când e vorba de un grup, când fiecare membru al lui trimite energie către ceilalți, sporind în acest fel energia și înțelepciunea întregului grup, care, la rândul lui, va emana această energie în afară, către alții, amplificând-o astfel pe cea inițială.

M-am uitat la Maya, care încerca să găsească forma optimă pentru ceea ce avea de spus. Nu mai părea nici obosită și nici șovăitoare. În schimb, pe fața ei se putea citi siguranță, ba chiar un anume har, trăsături inexistente până atunci. Am aruncat o privire spre ceilalți și am văzut că se uitau și ei la Maya cu aceeași atenție. Aceasta împrumutase parcă nuanța verzuie, caracteristică grupului ei de suflete și nu numai că percepușe informații de la el, dar se și afla în armonie cu grupul.

S-a oprit din vorbit și a inspirat adânc, iar eu am simțit cum energia s-a deplasat spre altcineva. *

– Am știut dintotdeauna că grupurile pot atinge un nivel optim, superior, de funcționare – a spus Curtis – și asta se întâmplă în special atunci când trebuie să realizeze ceva, însă până acum nu am trăit pe pielea mea lucrul ăsta. Știu că scopul venirii mele în dimensiunea pământeană a fost perfecționarea lumii afacerilor, schimbarea modului de abordare a acestora, astfel încât noile surse de energie să fie folosite în mod corect, iar învățăturile conținute în cea de A Noua Viziune să poată fi utilizate la automatizarea producției.

A căzut pe gânduri, tăcut, apoi a continuat:

– Se vehiculează ideea că lumea afacerilor aparține celor lacomi și ticăloși, lipsiți de conștiință și se poate spune că până acum așa a fost. Senzația mea este însă că și această lume începe să se orienteze spre spiritualitate, simțindu-se nevoia unei noi etici care s-o guverneze.

Am văzut din nou o mișcare luminoasă și în spatele lui Curtis. După câteva secunde, mi-am dat seama că era grupul lui de suflete. Concentrându-mă asupra imaginii formate, am putut „culege” și de această dată informațiile transmise. Curtis se născuse în momentul de apogeu al revoluției industriale, adică imediat după cel de-al doilea război mondial. Energia nucleară reprezentase triumful ultim – dar și șocant – al punctului de vedere materialist asupra lumii. Curtis venise în dimensiunea fizică cu gândul că omenirea putea realiza și folosi acum progresul tehnologic, fiind perfect conștientă de consecințe.

– De-abia acum – a continuat Curtis – a sosit momentul când suntem pregătiți să conștientizăm ce înseamnă progresul tehnologic și evoluția în domeniul afacerilor, momentul când putem lua decizii corecte. Nu întâmplător unul dintre cei mai importanți indici economici este productivitatea, adică numărul de bunuri sau de servicii produse de fiecare individ. Această productivitate a crescut în mod constant, grație descoperirii de noi tehnologii și folosirii pe scară totmai largă a resurselor naturale și a energiei. De-a lungul anilor, omul a devenit tot mai inventiv.

În timp ce vorbea mi-a venit în minte o idee, pe care la început am vrut s-o țin doar pentru mine, însă am văzut că își mutaseră cu toții privirile în direcția mea.

– Faptul că această creștere economică provoacă mari stricăciuni mediului în care trăim, nu ar trebui să constituie o barieră naturală în calea dezvoltării? am întrebat. Nu mai putem continua să mergem în

această direcție, pentru că dacă o vom face, pur și simplu vom distruge mediul. Mulți dintre peștii care trăiesc în oceane sunt deja atât de afectați de poluare, încât nu mai pot fi mâncați. Rata îmbolnăvirilor de cancer crește exponențial. Ni se spune că femeile însărcinate și copiii nu ar trebui să mănânce legumele care se găsesc pe piață, pentru că au fost tratate cu pesticide. Dacă lucrurile vor continua în felul ăsta, vă puteți imagina în ce fel de lume vor trăi copiii noștri?

Zicând toate astea, mi-am adus aminte de ceea ce-mi spusese Joel despre prăbușirea mediului. Exprimând aceeași Teamă ca și el, am simțit cum îmi scădea energia.

Brusc, am fost „lovit“ de o explozie de energie provenită de la ceilalți, care mă priveau atenți, făcând eforturi să mă regăsească pe mine, cel real. Am reușit să mă reconectez rapid.

– Ai dreptate – a spus Curtis – însă ceea ce facem noi în acest moment dă un răspuns și la problema asta. Tehnologiile s-au dezvoltat până acum fără a avea o viziune conștientă asupra acestui lucru. Omenirea a uitat că se află pe o planetă vie, care are propria energie. Tocmai de aceea, unul din domeniile în care ne putem dovedi cel mai bine creativitatea este cel care abordează problema poluării. Necazul este că până acum am lăsat această problemă doar pe seama guvernului. Există de mult timp legi împotriva poluării, însă nu vor fi niciodată suficient de multe pentru a preveni și împiedica împrăștierea de substanțe chimice sau evacuarea de gaze toxice pe coșurile fumalelor la adăpostul nopții. Poluarea biosferei nu va putea fi oprită decât atunci când cetățenii, alarmați fiind, vor renunța să mai stea în fața aparatelor video și vor trece la acțiune, prinzându-i asupra faptului pe cei vinovați.

Maya s-a aplecat spre noi.

– Eu mai văd și altă problemă în modul în care evoluează economia. Ce se va întâmpla cu toți acei oameni care își pierd locurile de muncă în urma automatizării? Cum vor supraviețui? Înainte, clasa de mijloc era numeroasă. Acum însă ea se diminuează rapid.

Curtis zâmbea, iar ochii îi străluceau. Imaginea grupului de suflete din spatele lui s-a amplificat.

– Cei disponibilizați vor supraviețui învățând să-și folosească intuițiile, a spus el. Cu toții vom înțelege că nu mai există cale de întoarcere. Ne aflăm de acum în era informației. Fiecare trebuie să se instruiască cât mai bine, să devină expert într-un domeniu restrâns, așa încât atunci când va fi nevoie de el, să se găsească la locul potrivit în acel moment. Cu cât

lumea se schimbă, cu cât totul în jurul nostru devine din ce în ce mai tehnic, cu atât avem nevoie de mai multe informații, pe care le putem obține de la cei care apar în viața noastră la momentul oportun. Pentru a da aceste informații nu este nevoie de o pregătire oficială, instituționalizată; putem învăța și singuri. Totuși, pentru ca acest flux să se desfășoare în mod optim, va trebui ca întregul proces să capete un caracter conștient. Intuițiile care ne călăuzesc devin mai limpezi atunci când abordăm problema din perspectiva evoluției. În loc să ne întrebăm „Ce serviciu sau produs să scot pe piață pentru a face mai mulți bani?“, vom începe să spunem „Ce-aș putea produce pentru a contribui la informarea și eliberarea oamenilor, pentru a face ca lumea asta să devină un loc mai bun și pentru a păstra echilibrul mediului înconjurător?“ Ecuației liberei inițiative i se va adăuga un nou cod moral. Oriunde ne-am afla, va trebui să devenim conștienți și să ne întrebăm: „Tot ceea ce creăm și ceea ce facem servește în mod conștient scopului general pentru care a apărut tehnologia, acela de a face existența mai ușoară, astfel încât să putem schimba mentalitatea preponderentă – conform căreia oamenii se mulțumesc doar să existe, având un minimum de confort – cu informarea spirituală?“ Fiecare dintre noi va trebui să-și aducă partea lui de contribuție la scăderea costurilor existenței, pentru ca, în cele din urmă, să iasă la lumină adevărata semnificație a vieții. Nu ne putem îndrepta spre un „capitalism luminat“ decât dacă, în loc să umplem piața până la refuz cu produse, vom aplica o nouă etică în afaceri, scăzând prețurile cu un anumit procent. Aceasta ar reprezenta o formulare conștientă a declarației noastre cu privire la direcția spre care vrem să se îndrepte economia. Procedând astfel, am aplica și în domeniul economic învățăturile celei de A Noua Viziuni cu privire la zeciuială*.

– Înțeleg ce vrei să spui. Dacă toată lumea ar reduce prețurile cu zece la sută, atunci toate costurile – inclusiv cele ale materiilor prime și materialelor – ar scădea.

– Exact, deși s-ar putea întâmpla ca la început unele prețuri să crească, dacă se va lua în considerare adevăratul cost al unor resurse pe cale de epuizare, precum și alte efecte produse de mediu. În general însă, prețurile vor scădea în mod sistematic.

– Dar lucrul ăsta nu se întâmplă deja din cauza presiunilor pieței? am întrebat.

– Desigur – a răspuns el – însă acest proces ar putea fi accelerat dacă s-ar desfășura în mod conștient. A Noua Viziune prezice o și mai mare

* A se vedea și capitolul „Viața care va urma“ din *Profețiile de la Celestine* (n.trad.)

îmbunătățire a lui prin descoperirea unei surse ieftine de energie. Se pare că Feynman a găsit deja această energie. Ea va avea impactul dorit, eliberator, doar dacă va fi pusă la dispoziția publicului, și asta la cel mai mic preț posibil.

Pe măsură ce vorbea părea tot mai inspirat. S-a întors și s-a uitat direct în ochii mei.

– Asta este ideea cu privire la economie, pentru care am venit aici, pe Pământ, și la care am vrut să-mi aduc și eu contribuția. Până acum nu am avut-o prea clar în minte. De asta mi-am dorit viața pe care am avut-o: mă pregăteam pentru transmiterea acestui mesaj.

– Și crezi că vor exista suficient de mulți oameni care să reducă prețurile, astfel încât diferența să fie sesizabilă? a întrebat Maya. Mai ales dacă asta le va afecta propriile portofele. E ca și cum te-ai opune naturii umane.

Curtis nu a răspuns. S-a uitat la mine, de parcă eu aveam răspunsul la întrebarea Mayei. Am rămas tăcut un moment, simțind cum îmi creștea energia.

– Curtis are dreptate, am spus în cele din urmă. Toate acestea se vor întâmpla, chiar dacă pe termen scurt vom renunța la profituri. Însă va trebui ca oamenii să perceapă învățăturile din a Noua și A Zecea Viziune. Dacă se va crede în continuare că viața reprezintă doar o luptă pentru existență, într-o lume ostilă, lipsită de sens, atunci este perfect logic ca toate eforturile să se îndrepte spre obținerea unui trai cât mai confortabil și spre crearea acelorași condiții pentru urmași. Dacă vor fi însă înțelese învățăturile din cele nouă Viziuni și vom începe să percepem viața ca pe o evoluție spirituală, cu responsabilități de ordin spiritual, punctul nostru de vedere se va schimba total. Odată înțeleasă și cea de A Zecea Viziune, vom putea vedea procesul nașterii din perspectiva *Vieții de Dincolo* și vom înțelege că ne aflăm cu toții aici, pe Pământ, pentru a face ca această planetă să fie înglobată în Sfera Cerească. Ocaziile favorabile și succesul sunt de altfel niște procese misterioase și dacă în domeniul material al vieții noastre vom acționa în deplin acord cu planul general, atunci ne vor ieși în cale simultan mulți alți oameni care se comportă la fel ca noi și vom constata că, dintr-o dată, prosperitatea nu ne mai este străină. În final, oamenii vor acționa așa cum spunea Curtis, pentru că fiecare dintre noi va avea intuiții și va trăi anumite coincidențe. Ne vom aminti tot mai multe lucruri legate de Viziunea Nașterii și ne va fi tot mai clar că intenția noastră inițială era să ne aducem contribuția la evoluția acestei lumi. Vom afla – și asta este cel mai important – că dacă nu ne vom urma intuițiile, nu numai că vor dispărea acele coincidențe

magice și odată cu ele sentimentul că suntem inspirați, că avem o viață împlinită, dar va trebui să ne confruntăm și cu propriile eșecuri atunci când ne vom privi Trecerea în Revistă.

M-am oprit brusc, observând că Charlene și Maya se uitau cu niște ochi mari, undeva, în spatele meu. M-am întors instinctiv și am văzut conturul nedeslușit al grupului meu de suflete: zeci de entități se amestecau în depărtare, ca și când peretele peșterii nici nu exista.

– La ce vă uitați? a întrebat Curtis.

– La grupul lui de suflete, a spus Charlene. Când am fost la cascade am văzut aceste grupuri.

– Eu am văzut un grup și în spatele Mayei și al lui Curtis, am zis.

Maya s-a întors, uitându-se în spate. Grupul a licărit o dată, apoi a rămas nemișcat.

– Nu văd nimic, a spus Curtis. Unde sunt?

Maya continua să se uite mirată, fiind evident că vedea grupurile.

– Sunt aici să ne ajute, nu-i așa? Putem afla de la ele ceea ce căutăm.

De îndată ce a rostit aceste cuvinte, toate grupurile s-au îndepărtat foarte mult, devenind mai puțin vizibile.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Maya.

– E vorba de ceea ce așteptai tu de la suflete. Dacă încerci să iei energie de la ele, în loc să te conectezi la energia divină, grupurile pleacă, nepermițând această dependență. La fel mi s-a întâmplat și mie.

Charlene a dat din cap, confirmând.

– Și mie. Aceste suflete sunt ca o familie. Suntem legați de ele prin ceea ce gândim, însă pentru a ne conecta la ele și a „culege“ din informațiile lor – care reprezintă de fapt o memorie superioară a noastră – trebuie mai întâi să menținem legătura cu sursa divină.

– Și spui că ne păstrează amintirile? a întrebat Maya.

– Da, a răspuns Charlene, uitându-se la mine.

Apoi a vrut să spună ceva și s-a oprit, rămânând pe gânduri. În cele din urmă a continuat:

– Acum încep să înțeleg ceea ce am văzut în cealaltă dimensiune. În *Viața de Dincolo* fiecare dintre noi aparține unui grup de suflete și fiecare grup, la rândul lui, deține anumite informații pe care le are de oferit celorlalți.

Mi-a aruncat o privire.

– Tu, de exemplu, provii dintr-un grup menit să *faciliteze*. Știai asta? Grupul tău de suflete ajută la înțelegerea filozofică a vieții. Toți cei care aparțin acestui grup se străduiesc să găsească cea mai bună modalitate

de a descrie realitatea spirituală pe înțelesul tuturor. Vă luptați cu o informație complexă și din cauza învelișului de materie grosieră, caracteristic dimensiunii pământene, continuați să forțați lucrurile, să cercetați, până când găsiți o formulare clară a acestei informații.

M-am uitat chiorâș la Charlene, ceea ce a făcut-o să izbucnească în râs.

– Asta este un har, a mai spus ea, ca să mă liniștească.

Întorcându-se apoi spre Maya, a zis:

– Grupul tău de suflete, Maya, este preocupat de sănătate și de starea de bine, în general. Este un grup ce *consolidează* dimensiunea fizică, menținându-ne celulele în stare optimă de funcționare și încărcându-le cu energie, dar în același timp îndepărtează blocajele emoționale și ne dă semnale înainte ca boala să se instaleze. Grupul lui Curtis are ca scop *modificarea punctului nostru de vedere cu privire la folosirea tehnologiei*. De-a lungul istoriei omenirii, grupul a încercat să dea o notă spirituală conceptelor de „bani“ și „capitalism“, să găsească o expresie desăvârșită a acestor concepte.

S-a oprit și am văzut o lumină albă ce pâlpâia în spatele ei.

– Dar grupul tău, Charlene? am întrebat.

– Noi suntem ziariști, *scormonim*, îi ajutăm pe oameni să se prețuiască și să învețe unii de la alții. Jurnaliștii trebuie să vadă viața în profunzime, să vadă așteptările și credințele oamenilor, ale comunităților, adevărata lor esență, expresia lor superioară, exact așa cum ne vedem noi acum.

Mi-am amintit din nou de conversația cu Joel, în special de cinismul lui de om istovit.

– Cu greu mi-i pot imagina astfel pe ziariști, am spus.

– E drept că încă nu suntem așa, a răspuns ea. Nu încă. Dar spre asta tindem. Asta este destinul nostru, pe care îl vom împlini în momentul în care ne vom simți în siguranță și ne vom „scutura“ de vechiul mod de gândire, acela de a câștiga faimă și energie. Îmi dau seama acum de ce m-am născut în acea familie. Cu toți erau foarte iscoditori. Eu m-am ales cu „agitația“, cu neliniștea lor și cu nevoia de a mă informa. De aceea am fost reporter o bună bucată de timp, apoi m-am alăturat unor firme de cercetare. Vroiam să ajut la formarea unei etici legate de jurnalism, pentru ca apoi să ne adunăm și să...

A rămas din nou pe gânduri, uitându-se fix la podeaua peșterii, apoi a făcut ochii mari și a spus:

– Știu cum putem să ajungem la Viziunea Omenirii! Amintindu-ne fiecare dintre noi Viziunea Nașterii și reușind să formăm un grup, vom uni puterile grupurilor noastre de suflete din cealaltă dimensiune și asta

ne va ajuta să ne aducem aminte mult mai multe lucruri, pentru ca în cele din urmă să avem o viziune mai cuprinzătoare – Viziunea Omenirii.

Ne-am holbat cu toții la ea, nedumeriți.

– Să privim cu atenție întregul tablou, a început ea să ne explice. Fiecare persoană de pe Pământ aparține unui grup și aceste grupuri reprezintă diverse ocupații: medici, economiști, informaticieni, fermieri – toate domeniile preocupărilor umane. Va veni vremea când oamenii vor face fiecare ceea ce li se potrivește cu adevărat, lucrând astfel cu alți membri ai grupului lor. Pe măsură ce ne vom „trezi“ și ne vom aminti Viziunea Nașterii – de ce am venit aici – grupurile profesionale vor începe să semene tot mai mult cu grupurile din cealaltă dimensiune. Când se va întâmpla acest lucru, fiecare grup de pe Pământ ce definește o ocupație va tinde să-și împlinească menirea sa adevărată, aceea de a se afla în serviciul omenirii.

Continuam s-o privim vrăjiți.

– De exemplu noi, jurnaliștii. De-a lungul timpului ne-a interesat ce făceau alții. Apoi, cu câteva secole în urmă, am căpătat conștiință de sine și astfel a luat naștere această profesie bine definită. De atunci, ne-am preocupat să ne lărgim aria de cuprindere, așa încât știrile noastre să ajungă la cât mai mulți oameni. Însă, ca și ceilalți, și noi aveam un sentiment de nesiguranță. Am crezut că pentru a capta atenția oamenilor era nevoie să creăm tot mai multe istorii senzaționale, am crezut că se vând doar violența și faptele rele. Însă nu asta era adevăratul nostru rol, ci acela de a aprofunda și a da o notă de spiritualitate modului în care îi percepem pe alții. Noi vedem și apoi transmitem mai departe ceea ce fac și susțin grupurile de suflete, fiecare membru al lor, ușurând astfel înțelegerea și învățarea adevărului dezvăluit de alții. Asta este valabil pentru fiecare grup profesional. Cu toții începem să devenim conștienți de adevăratul nostru scop și de mesajul pe care îl avem de transmis. Când acest lucru se va generaliza pe toată planeta, atunci vom putea să ne continuăm drumul. Vom putea crea asociații – fondate pe baze spirituale – cu oameni din afara grupului nostru de suflete, exact așa cum facem noi acum: ne împărtășim Viziunea Nașterii și ne ridicăm nivelul de vibrație. Acest lucru va transforma nu numai societatea umană, ci și cultura *Vieții de Dincolo*. Mai întâi se va produce o apropiere a frecvenței de vibrație între noi, pământenii, și grupurile de suflete, cele două dimensiuni deschizându-se una către cealaltă și comunicând între ele. Vom putea vedea sufletele „de dincolo“ și vom avea acces mai rapid la învățăturile și la „memoria“ lor. Astfel de întâmplări vor fi din ce în ce mai frecvente pe Pământ.

În timp ce vorbea, mi-am dat seama că grupurile de suflete din spatele nostru au început să se extindă, să se împrăştie, până când s-au întrepătruns, formând în jurul nostru un cerc continuu, ceea ce mi-a crescut gradul de conştiinţă.

Se pare că şi Charlene simţea asta. A inspirat adânc, apoi a continuat, cu elocinţă:

– Şi în *Viaţa de Dincolo* grupurile de suflete se vor apropia, rezonând între ele. De aceea Pământul se află în centrul atenţiei, pentru că sufletele din Cer nu se pot uni prin forţe proprii. Acolo, multe din grupurile de suflete rămân fragmentate şi nu pot rezona, pentru că trăiesc într-o lume imaginară, o lume a ideilor, care apar şi dispar instantaneu, aşa încât realitatea este tot timpul arbitrară. Nu există structuri atomice – aşa cum avem noi aici – care să constituie o platformă stabilă, un element comun tuturor. Pe această platformă ideile se manifestă însă cu lentoare şi trebuie să ajungem la nişte acorduri, la un consens legat de ceea ce vrem să se întâmple în viitor. Tocmai aceste acorduri, această unitate de idei din dimensiunea pământească face ca grupurile de suflete să se adune în *Viaţa de Dincolo*. Iată de ce dimensiunea fizică este atât de importantă: pentru că aici este locul unde se produce adevărata unire a sufletelor! Această unificare este de fapt scopul lungii călătorii prin istorie a omenirii. Grupurile de suflete din *Viaţa de Dincolo* înţeleg Viziunea Omenirii, care explică modul cum va evolua lumea fizică şi cum se vor apropia cele două dimensiuni, lucru ce poate fi înfăptuit doar de către indivizii din planul fizic, prin „mutarea” consensului de aici în cealaltă dimensiune. Planul fizic constituie scena pe care s-a jucat spectacolul evoluţiei din ambele dimensiuni. Acum, totul culminează cu aducerea conştiinţă la suprafaţă a amintirilor noastre.

A arătat spre noi, cu o mişcare a degetelor.

– Asta este trezirea pe care ne-o amintim acum, împreună, şi de care-şi vor aduce aminte şi alte grupuri de pe planetă. Fiecare dintre noi deţine o părticică din întregul care este Viziunea Omenirii şi în momentul în care ne vom împărtăşi unii altora ceea ce ştim, iar grupurile noastre de suflete se vor uni, atunci vom deveni conştiinţi de întregul tablou.

Charlene a fost întreruptă brusc de o uşoară vibraţie a pământului de sub peşteră. Fire de praf au început să cadă din plafon. În acelaşi timp, s-a auzit din nou bâzâitul, însă nu mai era disonant, ci dimpotrivă, aproape că suna armonios.

– O, Doamne! a spus Curtis. Sunt pe cale de a reuși să realizeze calibrarea. Trebuie să ne întoarcem la buncăr.

A vrut să se ridice, însă energia grupului apăsa asupra lui.

– Stai așa! i-am spus. Ce să facem acolo? Am căzut de acord să rămânem până la căderea întunericului și afară mai este încă lumină. Eu zic să rămânem aici. Am reușit să ajungem la un nivel ridicat de energie, însă nu am parcurs întregul proces. Se pare că ne-am lămurit în legătură cu emoțiile reziduale, că ne-am amplificat energia și ne-am împărtășit unii altora Viziunea Nașterii, însă nu am aflat încă Viziunea Omenirii. Părerea mea e că vom putea să obținem mai mult dacă vom rămâne aici, unde suntem în siguranță, și dacă vom continua procesul.

În timp ce vorbeam am văzut o imagine cu noi toți, în vale, învăluiți de întuneric.

– E prea târziu să mai facem asta, a spus Curtis. Cei de acolo sunt pregătiți să încheie experimentele. Trebuie să plecăm și să încercăm să facem ceva. Și asta cât mai repede.

I-am aruncat o privire pătrunzătoare.

– Ziceai mai înainte că ar fi fost în stare s-o omoare pe Charlene. La fel ar putea face și cu noi, dacă ne-ar prinde.

Maya și-a sprijinit capul în mâini, iar Curtis s-a uitat în depărtare, încercând să scape de panică.

– Am să mă duc totuși, a spus el.

Charlene s-a aplecat înspre noi.

– Eu zic să rămânem cu toții aici.

Pentru o secundă am văzut-o din nou în secolul al nouăsprezecelea, îmbrăcată în haine indiene, însă imaginea i s-a estompat rapid.

Maya s-a ridicat în picioare.

– Charlene are dreptate, a spus ea. Trebuie să rămânem împreună. Probabil că ne va fi de folos dacă vom reuși să vedem ceea ce vor ei să facă.

M-am uitat spre intrarea peșterii și am simțit o greață profundă, aproape fizică.

– Ce facem cu gardianul de afară? am întrebat.

– Îl aducem în peșteră și îl lăsăm aici, a spus Curtis. Iar dacă vom putea, vom trimite mâine dimineață pe cineva să-l ia.

Ochii mei și ai Charlenei s-au întâlnit și amândoi am dat din cap, în semn că eram de acord.

AMINTIRI DESPRE VIITOR

Când am ajuns pe creasta dealului, ne-am așezat precauți pe genunchi lângă o stâncă uriașă. Nu se vedean nici o mișcare, nici un paznic. Bâzâitul, care ne însoțise de-a lungul drumului timp de patruzeci de minute, dispăruse complet.

– Ești sigur că ăsta e locul? l-am întrebat pe Curtis.

– Da, mi-a răspuns. Vezi bolovanii ăia mari acolo, pe povârniș? Intrarea se află chiar în spatele lor, acoperită de tufișuri. În dreapta se vede vârful antenei parabolice. Se pare că funcționează.

– O văd, a spus Maya.

– Dar unde sunt paznicii, l-am întrebat. Poate că au plecat cutoții de aici.

Am ținut sub observație intrarea timp de aproape o oră, așteptând un semn care să indice vreo activitate și neîndrăznind să ne mișcăm sau să vorbim prea mult până la căderea întunericului. Deodată s-a auzit o mișcare în spatele nostru. Am fost inundați de lumina lanternelor și patru bărbați înarmați s-au repezit spre noi, cerându-ne să ridicăm mâinile. După zece minute am ajuns la locul unde aveam echipamentul. Ne-au percheziționat, apoi am coborât din nou până la intrarea în buncăr.

Ușa acestuia s-a deschis, iar Feyman a năvălit furios afară.

– Pe ăștia-i căutam? a țipat el. Unde i-ați găsit?

Unul dintre paznici i-a explicat tot ce se întâmplase, în timp ce Feyman dădea din cap și ne privea printre fasciculele de lumină ale lanternelor. Apoi s-a apropiat și a întrebat:

– Ce faceți aici?

– Trebuie să pui capăt experimentelor! a ripostat Curtis.

Feyman se străduia să-l identifice.

– Tu cine ești?

Paznicii și-au fixat lanternele pe el, luminându-i fața.

– Curtis Webber... Să fiu al naibii! a spus Feyman. Tu ne-ai aruncat în aer antena, nu-i așa?

– Ascultă-mă – a spus Curtis – știi foarte bine că este periculos ca generatorul să funcționeze la acești parametri. Ai putea distruge toată valea!

– Întotdeauna ai fost un alarmist, Webber. De asta te-am lăsat să pleci de la „Deltech“. Lucrez de prea mult timp la proiectul ăsta, așa că n-o să mă faci să renunț la el tocmai acum. Lucrurile vor merge înainte, exact așa cum am plănuvit.

– De ce îți asumi riscul ăsta și nu te concentrezi pe niște instalații mai mici, pentru locuințe? De ce vrei să obții o energie atât de mare?

– Nu te privește pe tine, așa că ai face mai bine să îți ții gura!

Curtis s-a dus la el.

– Vrei să centralizezi procesul de generare a energiei, pentru ca apoi să controlezi tu totul. Nu este corect ceea ce faci!

Feyman zâmbea.

– Trebuie să punem la punct acest sistem! Ai impresia că este atât de ușor să înlocuiești peste noapte vechea formă de energie folosită în casele oamenilor și în instituții? Că asta nu va avea efecte negative? Veniturile neașteptate, rezultate din diferența de preț, vor produce în toată lumea o hiperinflație, care ar putea să ne arunce pe toți într-o criză economică.

– Știi bine că nu este așa, a replicat Curtis. Reducerea costurilor pentru producerea energiei va genera o creștere uluitoare a eficienței producției. Vor apărea mult mai multe produse, la prețuri scăzute. Nu se va produce nici o inflație. Ceea ce faceți aici, faceți pentru voi. Vreți să fiți singurii stăpâni ai acestei noi energii, pentru a putea controla producția și prețurile, fără să țineți seama de implicații.

Se uita furios la Curtis.

– Ce naiv ești! Crezi că jocul de interese al celor care controlează acum prețurile la energie ne va permite să facem o înlocuire rapidă și masivă cu o formă de energie ieftină? Desigur că nu! Va trebui s-o centralizăm și s-o facem funcțională. Și vreau să rămân în istorie pentru că am realizat acest lucru. M-am născut pentru a face asta!

– Nu-i adevărat! mi-a scăpat. Te-ai născut pentru a ne ajuta pe noi.

Feyman s-a întors cu fața la mine.

– Gura! Auziți? Să tăceți cu toții!

A zărit-o pe Charlene.

– Ce s-a întâmplat cu omul pe care l-am trimis cu tine?

Charlene s-a uitat în lături, fără să-i răspundă.

– N-am timp acum pentru asta!

Apoi a tipat din nou:

– V-aș sugera să vă temeți pentru siguranța voastră!

S-a oprit, uitându-se la noi, apoi a dat din cap, îndreptându-se spre unul dintre bărbații înarmați.

– Ține-i sub observație până terminăm. Avem nevoie de încă o oră.

Dacă încearcă să fugă, împușcați-i!

Bărbatul le-a spus repede ceva altor trei, apoi ne-au înconjurat, lăsând între noi și ei o distanță de vreo zece metri.

– Stați jos! ne-a spus unul dintre ei.

Ne-am așezat cu fața unii la alții. Energia noastră scăzuse aproape de tot. De când părăsisem peștera, nu am mai avut nici un semn de la grupurile de suflete.

– Ce crezi că ar trebui să facem? am întrebat-o pe Charlene.

– Planul nostru rămâne același, mi-a șoptit ea. Va trebui să ne recâștigăm energia.

Întunericul era acum deplin, fiind brăzdat din când în când de lumina lanternelor, care se plimba înainte și înapoi pe deasupra noastră. Chiar dacă stăteam foarte aproape unii de alții – la vreo doi metri – de-abia ne puteam distinge fețele.

– Trebuie să încercăm să scăpăm, fiindcă am impresia că vor să ne omoare, a șoptit Curtis.

Mi-am amintit imaginea pe care o văzusem în Viziunea Nașterii lui Feyman. În acea imagine ne aflam împreună cu el în întunericul pădurii. Știam că trebuia să mai fie un reper în acel loc, însă nu-mi aduceam aminte ce anume.

– Nu, am spus eu. Cred că trebuie să mai încercăm.

În acel moment, aerul a fost străbătut de un sunet foarte înalt, asemănător bâzâitului, însă mai armonios, aproape plăcut la ureche. Și de această dată pământul de sub noi s-a cutremurat ușor.

– Trebuie să ne creștem nivelul energetic. Și asta acum, a șoptit Maya.

– Nu știu dacă o să fiu în stare, a răspuns Curtis.

– Trebuie! i-am spus.

– Să se concentreze fiecare asupra celorlalți, așa cum am făcut mai înainte, a adăugat Maya.

Am încercat să fac abstracție de ceea ce se afla în jur, întorcându-mă la o stare interioară de iubire. Ignorând umbrele și luminile făcute de lanterne, m-am concentrat asupra frumuseții fețelor celor de lângă mine. Străduindu-mă să descopăr expresia superioară a sinelui lor, am observat că lumina din jur a început să se schimbe. Încet-încet am

putut vedea foarte limpede fiecare față, ca și când aveam o imagine a lor în infraroșu.

– Ce vom vedea? a întrebat Curtis disperat.

– Trebuie să ne întoarcem fiecare la Viziunea Nașterii, a spus Maya. Să ne aducem aminte pentru ce ne aflăm aici.

Deodată, pământul s-a zgâlțâit violent și sunetul provocat de experimente a devenit din nou discordant.

Ne-am apropiat mai mult unii de alții și parcă gândurile noastre ne protejau. Știam că dacă ne uneam forțele am fi putut respinge efectele negative pe care le avea acum experimentul asupra noastră. Am văzut chiar și o imagine în care apărea Feynman, împins înapoi de suflul unei explozii; echipamentul explodase și luase foc, iar oamenii lui fugeau îngroziți.

Un nou sunet discordant mi-a întrerupt concentrarea: experimentele continuau. La vreo cincisprezece metri mai încolo un pin uriaș s-a despicat în două, prăbușindu-se apoi la pământ. Făcând un zgomot asurzitor și provocând un nor de praf, a apărut o crăpătură între noi și gardianul din dreapta. Acesta, înspăimântat, a început să se clatine, în timp ce lumina lanternei din mâna lui se plimba de colo-colo nebunește în noapte.

– N-o să meargă! a strigat Maya.

Alt copac s-a prăbușit în stânga noastră, apoi a alunecat vreo doi metri, făcându-ne să ne trântim la pământ.

Maya a privit îngrozită scena, după care a sărit în picioare.

– Trebuie să fug de aici! a țipat ea, apoi a dispărut în întuneric, fugind spre nord.

Gardianul din partea aceea, care căzuse din cauza mișcării pământului, s-a rostogolit pe genunchi, a prins-o în lumina lanternei și a ridicat urma.

– Nu! Așteaptă! am strigat.

Continuând să fugă, Maya s-a uitat înapoi și a văzut că bărbatul îndreptase arma spre ea, pregătindu-se să tragă. Scena părea că se derulează cu încetinitorul și când s-a auzit focul fiecare trăsătură a feței ei arăta că era conștientă că va muri. Atunci, un fuior de lumină albă s-a interpus în calea gloanțelor, făcându-le inofensive. Maya a ezitat un moment, apoi a dispărut în întuneric.

În același timp, profitând de ocazie, Charlene a sărit în picioare și a luat-o la fugă prin norul de praf spre nord-est, fără ca paznicii să observe.

Am început și eu să fug, însă bărbatul care trăsese în Maya s-a întors, îndreptând arma spre mine. Curtis s-a repezit, m-a apucat de picioare și m-a trântit la pământ.

Ușa buncărului s-a deschis în spatele nostru și a apărut Feyman, care s-a dus în fugă la antenă și, furios, încerca s-o potrivească. Zgomotul a început să scadă treptat, iar mișcările pământului de-abia se mai simțeau.

– Oprește toate astea, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat Curtis la el.

Fața lui Feyman era acoperită de praf.

– Totul se poate remedia, a spus el cu un calm ce-ți dădea fiori.

Paznicii se ridicaseră și ei în picioare, se scuturaseră de praf și veneau spre noi. Feyman băgase de seamă că Maya și Charlene dispăruseră, însă, înainte de a putea spune ceva, sunetul a revenit, asurzitor, iar pământul de sub noi s-a ridicat cu vreun metru, făcându-ne să ne rostogolim din nou pe jos. Din crengile căzute săreau așchii și gardienii au luat-o la goană spre buncăr.

– Acum! a spus Curtis. Să mergem!

Eu înlemnisem. M-a smucit, strigându-mi în ureche:

– Trebuie să plecăm!

În cele din urmă am început să mă mișc și am luat-o la fugă spre nord-est, în direcția în care dispăruse Maya.

Am mai simțit niște reverberații, apoi mișcările pământului și sunetul au încetat. După ce am parcurs câțiva kilometri prin întunericul pădurii, drumul a început să ne fie luminat de razele lunii, ce pătrundeau printre frunzele copacilor. Ne-am oprit și ne-am adăpostit într-o pădure de pini.

– Crezi că o să vină după noi? l-am întrebat pe Curtis.

– Da, a spus el. Nu-și pot permite să ne lase să ne întoarcem în oraș. Cred că au pus oameni peste tot.

În timp ce vorbea, am văzut o imagine clară a cascadei, imagine ce continua să rămână clară, neperturbată. Mi-am dat seama că tocmai acesta era reperul pe care nu mi-l adusesem aminte mai devreme: cascadele.

– Trebuie să mergem spre nord-est, la cascade, am spus.

Curtis a aprobat din cap, în cea mai mare liniște, apoi am traversat râul și ne-am croit drum spre canion. El se oprea din când în când, pentru a șterge urmele. În timpul unui popas, am auzit dinspre sud-est hurea ușor al unor vehicule.

După încă vreun kilometru și jumătate au început să se vadă, în lumina lunii, pereții canionului. Când am ajuns mai aproape de peretele stâncos, Curtis s-a îndreptat spre pârau. A sărit brusc înapoi, speriat de cineva care

se mișca lângă un copac, în stânga noastră. Persoana a țipat, dându-se și ea înapoi și începând să se bălăbănească pe malul pârauului.

– Maya! am strigat eu, recunoscând-o.

Curtis și-a revenit și a prins-o, în timp ce pietrișul și bolovanii de sub ea cădeau în apă.

Maya l-a îmbrățișat cu putere, apoi a întins mâinile spre mine.

– Nu-mi dau seama de ce am fugit. Intrasem în panică. Tot ce mai aveam în cap era să mă duc la cascadele despre care mi-ai povestit. Mă rugam să mai reușească vreunul dintre voi să evadeze.

S-a sprijinit de trunchiul gros al unui copac, a inspirat adânc, apoi a întrebat:

– Ce s-a întâmplat când gardianul a tras în mine? Cum de nu m-a nimerit? Am văzut fuiorul acela ciudat de lumină.

Curtis și cu mine ne-am uitat unul la altul.

– Nu știu, am spus eu apoi.

– Parcă m-a calmat...dar într-un fel cum nu mi s-a mai întâmplat până acun, a continuat ea.

Ne-am privit din nou, în tăcere. Apoi, în liniștea care se așternuse, am auzit foarte bine zgomotul unor pași, undeva, în fața noastră.

– Stați așa! le-am spus. E cineva acolo.

Ne-am ghemuit la pământ, așteptând. Au trecut zece minute. Apoi, dinspre copacii din față a apărut Charlene. Venea în direcția noastră, mergând aplecată.

– Slavă Domnului că v-am găsit! a zis ea. Cum ați reușit să scăpați?

– A căzut un copac și atunci am fugit și noi, i-am spus.

Charlene s-a uitat în ochii mei.

– M-am gândit că s-ar putea să te duci la cascade și am pornit-o într-acolo, deși nu prea eram sigură că o să le pot găsi pe întuneric.

Maya a venit și ea la noi, apoi ne-am dus într-o poieniță, de unde pâraul se îndrepta spre gura canionului. Acolo, luna lumina iarba și pietrele de pe ambele părți.

– Poate că mai avem o șansă, a zis ea, îndemnându-ne să ne așezăm pe jos, în cerc.

– Ce ai de gând? a întrebat-o Curtis. Nu putem să mai rămânem aici prea mult timp. Sunt pe urnele noastre.

M-am uitat la Maya, gândindu-mă că ar trebui să mergem la cascade, dar părea atât de plină de energie, încât, în loc să mai comentez ceva, am întrebat-o:

– Ce crezi că n-am făcut bine data trecută?

– Nu știu. Poate că suntem prea puțini. Ziceai că ar trebui să fim șapte. Sau poate că ne este prea Frică.

Charlene s-a aplecat spre noi.

– Cred că ar trebui să ne aducem aminte câtă energie am reușit să obținem acolo, în peșteră. Trebuie să atingem din nou nivelul acela.

Timp de câteva minute ne-am străduit să ne conectăm. În cele din urmă Maya a spus:

– Trebuie să ne dăm unul altuia energie, să găsim forma cea mai înaltă de exprimare pentru fiecare.

Am respirat adânc de câteva ori, apoi m-am uitat la fețele celorlalți. Încet-încet au devenit mai frumoase, luminescente, și am văzut adevărata latură a lor, cea a sufletului. Plantele și pietrele din jur erau parcă mai strălucitoare, ca și când lumina lunii devenise mai intensă. M-am simțit străbătut de familiarul val de dragoste și euforie, iar când m-am întors am văzut în spate figurile strălucitoare ale grupului meu de suflete.

Conștiința mea s-a extins parcă și mai mult și mi-am dat seama că se aflau acolo și grupurile de suflete ale celorlalți, dar încă nu se uniseră.

Maya mi-a prins privirea. Se uita la mine cu onestitate și complet deschisă, iar în trăsăturile feței i se putea vedea parcă Viziunea Nașterii. Știa cine este și acest lucru răzbătea afară, pentru oricine vroia să vadă. Misiunea ei era clară și tot ce se întâmplase până acum o pregătise pentru asta.

– Simt cum atomii din corpul tău vibrează pe un nivel foarte înalt, mi-a spus ea.

Am aruncat o privire spre Charlene. Pe fața ei se putea citi cu aceeași claritate. Ea era cea care transmitea informația, care identifica și comunica apoi adevărurile exprimate de persoane sau grupuri.

– Vă dați seama ce se întâmplă? a întrebat Charlene. Ne vedem unii pe alții așa cum suntem de fapt, vedem esența ființei noastre, fără a mai interveni între noi resentimentele și teama trecutului.

– Și eu văd, a spus Curtis, plin de energie acum. Pe fața lui se putea citi certitudinea.

N-a mai vorbit nimeni timp de câteva minute. Energia noastră continua să crească, iar eu am închis ochii.

– Priviți! a spus deodată Charlene, arătând spre grupurile de suflete din jurul nostru.

Acestea începuseră să se amestece, așa cum se întâmplase și în peșteră. M-am uitat la Charlene, apoi la Curtis și la Maya. Se vedea acum și mai limpede pe fețele lor cine erau și care fusese rolul lor în lunga istorie a civilizației umane.

– Asta era! am spus. Suntem pe cale să facem următorul pas: să vedem o imagine mai cuprinzătoare a istoriei omenirii.

În fața noastră a apărut o hologramă uriașă, ce înfățișa povestea de la începuturi până la un sfârșit îndepărtat. Concentrându-mă, mi-am dat seama că imaginea era asemănătoare cu ceea ce văzusem mai înainte, când eram în cealaltă dimensiune cu grupul meu de suflete, numai că de data asta povestea începea mult mai în urmă, chiar cu nașterea Universului.

Am văzut cum substanța primordială a explodat; s-au format stelele, care au trăit și au murit pe rând, împrăștiind o diversitate de elemente din care a apărut în cele din urmă Pământul. Aceste elemente, combinându-se în mediul existent atunci, au format substanțe din ce în ce mai complexe, iar în final s-a realizat saltul spre formele de viață organică; aceste forme au evoluat la rândul lor – călăuzite parcă de un plan atotcuprinzător – apărând organisme multicelulare – peștii – apoi animalele amfibii, reptilele, păsările și în cele din urmă mamiferele.

După aceea ne-a apărut în fața ochilor o imagine clară a *Vieții de Dincolo* și am înțeles că fiecare dintre noi străbătusem acest proces îndelungat și lent al evoluției: înotaserăm precum peștii, ne târăserăm curajoși pe pământ ca animale amfibii, luptaserăm pentru supraviețuire ca reptile, păsări, mamifere, făcând eforturi pentru fiecare pas al acestui lung drum, până când, în cele din urmă, am devenit oameni – oameni ce aveau dorințe, oameni ce intenționau să facă ceva.

Știam că, după generații succesive, ne vom lupta – indiferent cât timp ne-ar fi luat – să ne trezim, să ne unim, să evoluăm și, în cele din urmă, să aducem și aici, pe Pământ cultura spirituală a *Vieții de Dincolo*. Desigur că această călătorie urma să fie dificilă, poate chiar plină de suplicii. Odată cu prima intuiție ce marca trezirea noastră, aveam să simțim Frica de a fi singuri, izolați. Totuși nu ne vom lăsa păgubași: ne vom lupta cu Frica, bizuindu-ne pe o vagă intuiție că nu suntem singuri, că eram niște ființe spirituale, ce au un scop spiritual pe această planetă.

Urmând cursul evoluției, vom forma grupuri sociale din ce în ce mai mari, mai complexe, vor apărea tot mai multe ocupații și profesii și ne vom învinge nevoia de a-i cucerii pe alții; va apărea democrația, care va permite împărtășirea ideilor noi, analizarea lor și nașterea unor adevăruri

care se vor perpetua. Cu timpul, ne vom da seama că sentimentul de siguranță vine din interiorul nostru și vom progresa de la credința în multitudinea de zei din natură la cea în existența unui singur Dumnezeu, ce se află în afara noastră – Dumnezeu-Tatăl – apoi la exprimarea lui în fiecare dintre noi, prin Duhul Sfânt.

În urna unor revelații, vor apărea textele sacre, ce reprezintă o exprimare simbolică, sinceră, a relației noastre cu această divinitate unică. Atât vizionarii din Orient, cât și cei din Occident, ne vor spune clar că Duhul Sfânt, Spiritul, este întotdeauna cu noi, mereu accesibil, că nu trebuie decât să ne căim și să ne deschidem, să înlăturăm blocajele ce ar putea împiedica o comunicare deplină.

De-a lungul vremii, dorința noastră de a ne uni și de a comunica va duce la apariția unor comunități speciale, ce împart aceeași arie geografică, luând naștere astfel statele naționale – fiecare cu specificul lui. Curând după aceasta, va avea loc o dezvoltare explozivă a comerțului, vor apărea științele, iar descoperirile care vor urma vor iniția o perioadă de preocupări de ordin economic și va începe cea mai mare expansiune petrecută vreodată de-a lungul timpului, cunoscută sub numele de Revoluția Industrială.

Pe măsură ce relațiile economice se vor dezvolta pe tot globul, vom continua să ne trezim și să ne amintim că suntem ființe spirituale. Viziunile vor penetra treptat conștiința noastră, iar economia va evolua spre o formă compatibilă cu Pământul. În cele din urmă vom depăși polarizarea forțelor produsă din cauza Fricii și ne vom îndrepta spre o abordare spirituală a problemelor.

M-am uitat din nou la ceilalți și am citit pe fețele lor că văzuseră și ei această imagine a istoriei Pământului. În scurtul timp care trecuse, ne-a fost revelat modul cum evoluase conștiința oamenilor, de la începuturi și până în prezent.

Deodată, holograma s-a fixat în amănunt asupra polarizării. Oamenii se aflau acum împărțiți în jurul a două poziții diferite, conflictuale: unii se orientaseră spre schimbare, iar ceilalți opuneau rezistență, gândind că vechile valori s-ar fi putut pierde definitiv.

Am văzut că în dimensiunea *Vieții de Dincolo* era cunoscut faptul că acest conflict va fi cea mai mare provocare pentru spiritualitatea din dimensiunea fizică, mai ales dacă polarizarea va fi dusă până la extrem. În acest caz, fiecare parte se va apăra, acuzând-o pe cealaltă că reprezintă Răul, sau, mai grav, profețiile despre sfârșitul lumii vor

fi luate ad-litteram, considerându-se că nu avem nici o putere asupra viitorului și renunțându-se la luptă.

Pentru a descoperi Viziunea Omenirii și a rezolva acest conflict generat de polarizare, va trebui să vedem că intențiile noastre din *Viața de Dincolo* erau să discernem asupra adevărilor profunde cuprinse în profeții. Toate Scripturile – prin urmare și Cartea lui Daniel și Apocalipsa – sunt de inspirație divină și au ajuns în planul fizic venind din *Viața de Dincolo*. Ele cuprind nenumărate simboluri – mai multe chiar decât visurile – și pentru a le înțelege va trebui să ne concentrăm atenția asupra acestor simboluri. Profețiile prevăd un sfârșit îndepărtat al istoriei noastre pe Pământ, însă acest „sfârșit“ va fi altfel pentru *credincioși* decât pentru cei ce nu cred.

Cei din ultima categorie vor trăi un sfârșit al civilizației terestre care se va prefigura prin mari catastrofe naturale și prin prăbușirea economiei. Apoi, din înaltul spaimelor și al haosului va apărea un nou conducător – Antichristul – care va promite reinstalarea ordinii doar dacă oamenii vor fi de acord să renunțe la libertățile lor și să poarte „semnul fiarei“. În cele din urmă, acest conducător se va proclama zeu și va folosi forța împotriva țărilor care nu i se vor supune, pornind mai întâi un război contra Islamului, apoi a evreilor și a creștinilor, transformând în final întreaga omenire într-un Annaghedon în flăcări.

Pe de altă parte, pentru credincioși, profețiile scripturilor despre sfârșitul lumii sunt mult mai atrăgătoare: acestora li se vor da „învelișuri“ spirituale și vor fi înălțați la Cer, într-o altă dimensiune, numită Noul Ierusalim, având capacitatea de a călători înapoi și încolo în lumea fizică. În cele din urmă, într-un anumit moment al războiului, Dumnezeu va apărea pe Pământ pentru a pune capăt conflictului și a restabili ordinea, instaurând o perioadă de pace de o mie de ani; nu vor mai exista boli și nici moarte; totul se va transforma, iar animalele nu se vor mai mânca unele pe altele. „Lupul va trăi dimpreună cu mielul... iar leul va mânca iarbă, precum boul.“

Maya și Curtis s-au uitat în ochii mei. Charlene privea în sus. Înțelesesem cu toții, în același timp, esența acestor profeții. Proorocilor li se arătasera două posibilități ale viitorului omenirii. Aveam de ales între a sta pasivi, cuprinși de Frică, crezând că omenirea, călăuzită de *Marele Frate*, se îndreaptă spre automatizarea vieții și spre decădere socială, și a avea încredere că putem înfrânge nihilismul și că ne vom deschide spre o vibrație înaltă – cea a iubirii – fiind cruțați de apocalipsă prin pătrunderea

într-o nouă dimensiune, unde prin intermediul nostru, spiritele vor crea acea lume ideală prezisă de prooroci.

Înțelegeam acum de ce în cealaltă dimensiune exista convingerea că interpretarea pe care o vom da noi, pământenii, acestor profeții reprezenta cheia rezolvării conflictului legat de polarizare. Dacă noi vom crede că Scripturile prevăd un sfârșit inevitabil al lumii, care este înscris în mod definitiv în planurile divinității, nu vom face altceva decât să creăm condițiile prielnice acestui sfârșit.

Era limpede că trebuia să alegem calea iubirii și a credinței. Așa cum văzusem și mai înainte, inițial nu se intenționase ca acest conflict, legat de polarizare, să fie atât de grav. În *Viața de Dincolo* era cunoscut faptul că fiecare din cele două tabere reprezenta o parte a adevărului ce ar fi putut fi înglobat în noua viziune asupra lumii – cea spirituală. Această înglobare urma să ducă la o cunoaștere pe scară largă a Viziunilor – în special a celei de A Zecea Viziuni – și la formarea de grupuri speciale în toată lumea.

Imaginile din hologramă s-au derulat înainte și am simțit o expansiune și mai mare a conștiinței. Mi-am dat seama că omenirea era pe cale să facă acum următorul pas în acest proces, adică să-și aducă aminte cum aveam noi de gând să devenim credincioși și să împlinim acel viitor ce ne fusese prevăzut. Urma să ne amintim deci Viziunea Omenirii!

Continuând să privim imaginile ce apăreau, am văzut cum se vor forma acele grupuri speciale pe toată planeta, ajungându-se astfel la o masă critică a energiei. Vom învăța apoi să folosim această energie pentru a calma cele două părți în conflict și pentru a birui Frica. Acest lucru va avea impact în special asupra celor care urmăreau preluarea controlului tehnologiilor, pentru că și ei își vor aminti și vor renunța să mai lupte pentru manipularea economiei și pentru cucerirea puterii.

Folosirea acelei energii va avea ca rezultat o trezire fără precedent a oamenilor, cooperarea între ei și implicarea în probleme, precum și o explozie a numărului de persoane ce se vor simți „inspirate” și își vor aminti întru totul Viziunea Nașterii, urmându-și astfel calea și sincronizându-se perfect, pentru a se afla exact acolo unde va fi nevoie de ele la momentul potrivit.

Scena s-a modificat apoi, apărând orașe în destrămare și familii rurale lăsate la voia întâmplării. Am văzut cum se putea interveni asupra sărăciei: nu doar prin programe guvernamentale, sau asigurând un loc de muncă și instruirea oamenilor, ci abordând această problemă mult mai profund,

din punct de vedere spiritual. Până în acel moment lipsise abilitatea de a ne elibera de sub imperiul Fricii și de a birui acele diversiuni diabolice care ne împiedicau să îndepărtăm neliniștea provocată de sărăcie.

Fiecare familie și fiecare copil aflați la nevoie vor fi înconjurați de un val de grijă publică. Oamenii vor începe să-și construiască relații interpersonale, iar primii care vor face acest lucru vor fi cei care au contacte zilnice cu semenii lor: comercianții, dascălii, ofițerii de poliție, preoții. Vor apărea apoi voluntarii, care vor mări numărul acestor contacte, situându-se în postura de „frate sau soră mai mare“, de dascăli, toți aceștia fiind ghidați de intuițiile pe care le au și anume de a-i ajuta pe alții. Ei vor răspândi învățătura Viziunilor, dar și un alt mesaj, crucial: oricât de dificilă ar fi situația sau oricât de puternic ar fi înrădăcinate instinctele de conservare, fiecare dintre noi se poate trezi și își poate aduce aminte misiunea și scopul pe care și le-a propus.

Pe măsură ce Viziunile se vor răspândi tot mai mult, numărul crimelor și al violențelor va începe să scadă în mod misterios. Așa cum limpede se putea vedea, violențele erau întotdeauna cauzate de frustrare, de tulburările sufletești și de frică, toate acestea ducând la dezumanizare. Interacțiunea cu cei care se „treziseră“ avea să înlăture aceste stări mentale.

Din cele două puncte de vedere – cel tradiționalist și cel care se referă la potențialul omenirii – va izvorî un nou consens cu privire la crimă. Punctul de vedere tradiționalist, care susține că îngăduința arătată făptașilor și eliberarea lor timpurie, în scopul de a le mai da o șansă, nu face altceva decât să consolideze vechiul comportament al infractorilor, este corect. De aceea va fi necesară construirea de noi închisori și îmbunătățirea condițiilor de detenție, odată cu integrarea Viziunilor, determinând o implicare din partea celor încarcerați, modificând astfel „cultura“ crimei și inițiind singura reabilitare posibilă: „contaminarea“ conștiințelor, trezirea amintirilor.

În întreaga societate numărul celor care se vor trezi va fi din ce în ce mai mare: milioane de indivizi se vor implica în conflict la toate nivelurile, pentru că vor înțelege care este miza. Dintotdeauna au existat soți sau soții furioase, care îi tratau urât pe cei din familie, a existat viciul drogurilor sau nevoia disperată de a fi aprobați, nevoie care conducea la crimă; au existat oameni care aveau senzația că viața le impune numai restricții, încât au delapidat, au înșelat și au manipulat, pentru a avea sentimentul că se află în câștig. În toate situațiile a existat cineva care ar fi putut preveni violențele, dar care *nu a făcut-o*.

În jurul acestor din urnă potențiali eroi, s-au aflat probabil zeci de prieteni sau cunoștințe care, ca și ei, au dat greș, pentru că nu au transmis mai departe informațiile și ideile ce urmau să constituie suportul unor intervenții viitoare. În trecut, aceste eșecuri au constituit poate subiectul unor speculații filozofice. Acum însă nu mai este cazul pentru așa ceva. Acum urma să cunoaștem cea de A Zecea Viziune și să înțelegem că oamenii care apar în viața noastră sunt suflete cu care poate că am avut legături de-a lungul mai multor vieți și care acum contau pe ajutorul nostru. Prin urmare, se impunea să acționăm și să fim curajoși. Niciunul dintre noi nu ar vrea să dea greș, să fie nevoit să îndure chinul Trecerii în Revistă a vieții și să vadă consecințele tragice ale propriei timidități.

Scenele s-au derulat cu iuțeală și am văzut înmugurind această trezire. Aveam în față imagini ale râurilor și ale oceanelor, conlucrarea dintre vechi și nou și, în ciuda unui comportament adesea capricios al oficialităților, am putut vedea că dorința crescândă a oamenilor de a se simți în siguranță, de a proteja mediul și de a iniția un val de intervenții publice a trecut pe primul plan.

Oamenii au devenit mai înțelepți, dându-și seama că nu numai problema sărăciei și a crimelor fusese privită cu ușurință, ci și cea referitoare la poluarea mediului. Chiar dacă unii indivizi nu ar fi poluat niciodată în mod conștient mediul în care trăiau, totuși ei au lucrat pentru sau îi cunoșteau pe cei ale căror practici puneau în pericol biosfera planetei.

Aceștia erau oamenii care în trecut tăcuseră, fie pentru a-și păstra slujbele, fie pentru că aveau senzația că sunt singuri în această luptă. Acum însă, trezindu-se și dându-și seama că se află iar în situația de a lua atitudine, ei se raliază opiniei publice – indiferent că e vorba de deversarea de reziduuri în oceane la adăpostul nopții, de scurgerea în mare a unor cantități imense de țiței de pe tancurile petroliere, de folosirea în secret a unor insecticide interzise, de nepunerea în funcțiune a instalațiilor pentru noxe ale fabricilor între două inspecții, sau de ascunderea pericolelor pe care le implică cercetările referitoare la o nouă substanță chimică. ●oricare ar fi ticăloșia, acum cei ce s-au trezit vor fi martori *inspirați* și vor simți că sunt sprijiniți de organizații ecologiste, care dau recompense celor ce oferă astfel de informații și care vor face cunoscute lumii întregi aceste crime.

În mod similar, vor fi făcute cunoscute și practicile guvernamentale cu privire la mediu, în special cele referitoare la terenurile publice. Se va descoperi că de-a lungul anilor agențiile guvernamentale au vândut dreptul de exploatare a unor mine sau păduri – aflate pe unele dintre cele mai sacre

locuri de pe Pământ – la prețuri situate sub cota pieței, pentru a face favoruri politice sau pentru a-și plăti datoriile. Păduri majestuoase, având măreția unei catedrale, păduri ce aparțineau domeniului public, au fost jefuite într-un mod incredibil și tăiate până n-a mai rămas nimic. Și asta în numele unei administrări corecte, ca și când plantarea câtorva pini în locurile respective ar fi putut să înlocuiască diversitatea vieții și energia care există într-o pădure seculară, cu lemn de esență tare.

Trezirea spirituală va pune în cele din urmă capăt acestor nenorociri. Aveam acum în fața noastră imagini ce înfățișau formarea unei coaliții, cea a vânătorilor de modă veche, care vedeau aceste locuri din natură ca pe niște porți sacre. Ei vor fi cei care, în cele din urmă, vor trage un semnal de alarmă, salvând astfel ceea ce va mai rămâne din pădurile virgine ale Europei și Americii de Nord, precum și din pădurile tropicale ale lumii. Se va înțelege de către toți că salvarea acestor locuri minunate se face în beneficiul generațiilor viitoare. Plantele fibroase vor înlocui lemnul în procesul de obținere a cherestelei și a hârtiei, iar terenurile publicerămase nu vor mai fi exploatate, ci vor fi folosite pentru a acoperi cererea foarte mare a oamenilor de a vizita astfel de locuri rămase intacte. În același timp, pe măsură ce intuițiile, conștiința și amintirile se vor extinde, lumea „civilizată“ își va întoarce capul cu respect spre popoarele vechi, ce trăiesc în comuniune cu natura, și va fi doritoare să redefinească lumea vie în termeni mistici.

Imaginile holografice au continuat să se deruleze și am putut vedea cum spiritualitatea va cuprinde fiecare aspect al vieții. Așa cum i se arătase mai înainte Charlenei, fiecare grup profesional va începe să-și schimbe în mod conștient vechile practici, ghidându-se după intuiții și tinzând spre un nivel ideal de funcționare, încercând să-și descopere rolul său spiritual, modul cum urma să fie de folos semenilor.

Medicina – în fruntea căreia se vor afla persoane ce vor acorda atenție cauzelor de natură spirituală sau psihologică ale bolilor – va încerca să prevină mai degrabă aceste boli și în ultimă instanță să le trateze. Cei care vor lucra în domeniul juridic, în loc să-și urmărească interesele personale prin crearea și întreținerea conflictelor și prin camuflarea adevărului, vor afla că adevăratul lor rol este acela de a rezolva conflictele într-o manieră în care să nu mai existe sintagma „învingător-învingut“, ci „învingător-învingător“, prin urmare fiecare va avea ceva de câștigat. Toți cei implicați în afaceri, în economie în general – așa cum văzuse și Curtis – urmau să se îndrepte spre un „capitalism luminat“, un capitalism ce nu urmărește

nunai profitul, ci unul care are și menirea de a împlini nevoile spirituale ale ființei, făcând aceasta cu cele mai mici costuri posibile. Această nouă etică a afacerilor va determina o deflație* de proporții, care va marca începutul unei evoluții sistematice spre automatizarea completă a producției de bunuri de bază, eliberând astfel omul și dându-i posibilitatea să se angajeze în acea „economie spirituală” despre care se vorbește în cea de A Noua Viziune.

Imaginile au început să se deruleze cu repeziciune înainte și am putut vedea că tot mai mulți indivizi își vor aduce aminte de misiunea lor spirituală încă din timpul vârstei tinere și că în curând se va concretiza abordarea spirituală a problemelor vieții. Oamenii își vor aminti despre ei că sunt suflete care se nasc și renasc dintr-o dimensiune a existenței în cealaltă. Deși este de așteptat ca în perioada tranziției aceste amintiri să se piardă, totuși recâștigarea lor va deveni – încă de timpuriu – una dintre țintele importante ale educației.

În tinerețe, dascălii noștri ne vor învăța despre sincronizare și ne vor ajuta să studiem anumite teme, să vizităm anumite locuri și să fim mereu în căutarea unor răspunsuri elevate la întrebarea „De ce urmăm tocmai această cale?”. Pe măsură ce Viziunile vor fi cunoscute, vom lua contact cu alte grupuri și vom lucra împreună la proiecte deosebite, având tot timpul în față imaginea a ceea ce vroiam inițial să facem. În cele din urmă, ne vom regăsi intențiile inițiale, ce se află în spatele vieții fiecăruia. Vom ști că venim pe această planetă pentru a-i ridica nivelul de vibrație, pentru a-i descoperi și a-i proteja frumusețile și energia naturii și pentru a ne asigura că toți oamenii vor avea acces la ele. În acest fel ne vom ridica în permanență nivelul energetic, pentru ca în final să instituim și aici, în planul fizic, cultura specifică *Vieții de Dincolo*.

Gândind astfel, se va schimba și felul cum îi privim pe cei din jur. Nu vom mai vedea diferențele rasiale sau naționale, specifice unei singure vieți, ci ne vom privi semenii ca pe niște suflete gemene, care, ca și noi, sunt angrenate în procesul de trezire și de spiritualizare a planetei. Vom ști atunci că nașterea noastră într-un anumit loc de pe planetă s-a făcut cu un scop bine definit. Fiecare națiune reprezintă de fapt o enclavă de informații spirituale, ce așteaptă să fie învățate și integrate, prin cetățenii ei.

Pe măsură ce viitorul se derula în fața noastră, am putut vedea că unitatea politică a lumii – imaginată de mulți – se va realiza în cele din

* deflație – retragere din circulație a unei cantități de bancnote în timpul unei inflații, pentru a face să crească puterea de cumpărare a banilor; inversul inflației (n. ed.)

urmă, dar nu prin forță, obligând națiunile să se supună unei singure puteri politice, ci datorită unei cunoașteri profunde a asemănărilor de ordin spiritual, păstrând însă autonomia locală și specificul cultural. Chiar dacă vor exista interacțiuni între grupurile de indivizi, fiecare membru al acestei familii a națiunilor va fi recunoscut în toată lumea, prin cultura sa. Luptele din planul politic – adesea atât de violente – se vor transforma în confruntări verbale. Pe măsură ce șuvoiul aducerilor aminte va cuprinde întreaga planetă, oamenii vor începe să înțeleagă că destinul nostru este să discutăm și să facem schimb de păreri asupra perspectivelor pe care le oferă religia relativă (din viața curentă – *n. trad.*) a fiecăruia, prețuind cele mai bune doctrine, realizând faptul că religiile se completează una pe alta și în cele din urmă integrând o spiritualitate constituită din sinteza tuturor acestor religii.

Dialogurile vor avea drept rezultat reconstruirea unui templu mareț la Ierusalim, unde vor coexista toate marile religii ale lumii: iudaismul, creștinismul, islamismul, religiile Orientului, chiar și panteismul*. Se vor discuta și se vor dezbate punctele de vedere religioase. În acest război al cuvintelor și al energiilor, punctul central va fi ocupat la început de iudaism, apoi de creștinism și de religiile Orientului, care vor fi integrate pe rând.

Conștiința umanității va atinge un alt nivel, iar cultura omenirii va progresa, trecând de la schimbul de informații de ordin economic, la schimbul de adevăruri spirituale. Atunci când se va întâmpla acest lucru, indivizi sau grupuri întregi de persoane vor începe să atingă niveluri energetice apropiate de cel al *Vieții de Dincolo* și vor dispărea din dimensiunea fizică. Grupurile alese vor pleca voit în cealaltă dimensiune și vor învăța să treacă dintr-o dimensiune în alta, așa cum prezic Scripturile și cea de A Noua Viziune. Când va începe această înălțare la Cer cei rămași pe Pământ vor înțelege ce se întâmplă și vor accepta să rămână în planul fizic, știind că în curând le va veni și lor rândul.

A sosit acum momentul ca idealiștii să-și proclame adevărurile pe treptele templului. Mai întâi își vor face apariția cei din Europa, cu viziunea lor veche de secole și conduși fiind de un lider autoritar, ce va proclama importanța spiritualității. Punctul lor de vedere se va întâlni cu cel musulman și apoi creștin. Se va face o mediere a acestui conflict al energiilor și se va ajunge la o sinteză, ce va fi în acord cu religiile Orientului, care pun accentul pe lumea interioară nouă. Până atunci însă, ultimele tentative ale celor ce vroiau să controleze lumea și care conspiraseră pentru

* panteism – concepție filozofică monistă, care identifică divinitatea cu întreaga natură (*n. ed.*)

instaurarea unei societăți tiranice de cipuri și roboți – în care oamenii trebuiau să fie obedienți – vor fi înfrânte datorită trezirii oamenilor. Sinteza amintită va permite ca fiecare să fie deschis însuflării cu Duhul Sfânt. Era foarte limpede că acest dialog din Orientul Mijlociu avea să împlinească profețiile cuprinse în Scripturi într-o manieră *simbolică și pe calea trativelor*, evitându-se apocalipsa unei confruntări fizice, imaginată de cei ce luaseră textele sacre ad-litteram.

Deodată, ne-au apărut în fața imaginii din *Viața de Dincolo* și am putut vedea foarte clar că intențiile noastre de-a lungul timpului fuseseră nu numai de a crea un Nou Pământ, ci și un Nou Paradis. Amintindu-ne Viziunea Omenirii, efectul va consta nu numai în transformarea dimensiunii fizice, ci și a *Vieții de Dincolo*. Pe lângă „înălțări” ale pământenilor, se vor produce și pătrunderi ale grupurilor de suflete în planul fizic, completându-se astfel transferul de energie spre o dimensiune fizică extinsă.

Aici, în *Viața de Dincolo*, se putea vedea foarte clar tot acest proces istoric. Încă de la începutul timpurilor, când au apărut primele amintiri, a avut loc un transfer sistematic de energie și de informații dinspre *Viața de Dincolo* spre dimensiunea fizică. Atunci, întreaga responsabilitate legată de menținerea intențiilor inițiale cu privire la viitor a revenit grupurilor de suflete din dimensiunea spirituală, care ne-au ajutat să ne aducem aminte ceea ce vroiam să facem, dându-ne energie.

Apoi, odată cu creșterea nivelului de conștiință și a numărului de oameni aici, pe Pământ, balanța energiei și a responsabilității a început să se încline încet spre dimensiunea fizică, până ce s-a ajuns la acest punct al istoriei, când s-a acumulat suficientă energie pentru a ne aminti Viziunea Omenirii și când întreaga putere și responsabilitate pentru crearea acelui viitor dorit s-a mutat dinspre *Viața de Dincolo* spre oamenii de pe Pământ, spre grupurile recent formate, adică spre noi.

Din acest moment, noi avem misiunea de a fi purtătorii acestor intenții. De aceea, acum rămâne în sarcina noastră de a rezolva conflictul legat de polarizare și de a-i face să se răzgândească pe cei aflați aici, în vale, care încă se mai află sub imperiul Fricii și care cred că sunt îndreptățiți să manipuleze economia pentru a-și satisface propriile interese, îndreptățiți să controleze viitorul.

Ne-am uitat unii la alții prin întuneric, în același timp. Eram încă înconjurați de acea hologramă, grupurile de suflete continuau să rămână contopite și să strălucească. Apoi, un șoim uriaș a coborât pe o creangă ce se afla deasupra noastră, uitându-se la noi. Jos, un iepure a apărut țopăind

și s-a oprit cam la un metru în dreapta mea, urmat la numai câteva secunde de un linx, care s-a așezat chiar lângă el. Ce se întâmplă oare?

Brusc, am simțit în plexul solar o vibrație înăbușită: experimentele fuseseră reluate!

– Uitați-vă acolo! a strigat Curtis.

În lumina lunii, la vreo cincizeci de metri depărtare, de-abia se putea distinge o crăpătură îngustă, ce înainta încet spre noi, făcând tufișurile și copăceii să freamăte.

M-am uitat la ceilalți.

– Totul depinde de noi acum! a strigat Maya. Avem suficiente informații despre Viziune pentru a-i putea opri.

Înainte de a acționa în vreun fel, pământul pe care stăteam s-a zgâlțâit violent, iar crăpătura a înaintat rapid spre noi. În același timp, mai multe vehicule au apărut dinspre pădurice, luminând cu farurile siluetele estompate ale copacilor. Fără să mă tem, am reușit să-mi mențin energia și să mă concentrez din nou asupra hologramei.

– Viziunea îi va opri! a strigat din nou Maya. Să n-o lăsăm să dispară! S-o menținem!

Îmbrățișând imaginea acelui viitor pe care îl aveam în față, am simțit din nou cum grupul trimitea energie către Feyman. Menținând acea imagine, puteam să creăm un zid între noi și acei intruși, respingându-i și punându-i pe fugă, cu ajutorul energiei noastre.

Am aruncat o privire la crăpătura ce venea spre noi, convins fiind că în curând se va opri. Nu s-a întâmplat însă așa, crăpătura continuându-și înaintarea cu și mai mare viteză. Încă un copac a căzut la pământ. Apoi încă unul. Văzând că se îndreaptă cu repeziciune în direcția noastră, nu m-am mai putut concentra și m-am rostogolit înapoi, sufocat de praf.

– Nu vom reuși nici de data asta! l-am auzit pe Curtis țipând.

Aveam senzația că trăiesc o scenă care se repeta.

– Să urcăm pe aici! am strigat, străduindu-mă să văd prin întunericul care se lăsase brusc.

Alergam și de-abia mai puteam distinge contururile vagi ale celorlalți, care o luaseră în altă parte, spre est.

Am început să mă cațăr pe stânca de pe peretele din stânga al canionului și nu m-am oprit decât după vreo sută de metri. M-am așezat în genunchi pe pietre, încercând să disting ceva în întuneric. Nu se vedea nici o mișcare, în schimb îi auzeam vorbind pe oamenii lui Feyman la intrarea în canion. Am continuat să urc rapid panta, îndreptându-mă spre

nord-est și pândind atent vreun semn de la ceilalți. În cele din urmă am reușit să găsesc un loc pe unde am coborât din nou în canion. Totul era nemișcat. Am luat-o iarăși spre nord, când, deodată, cineva m-a înșfăcat de braț.

– Ce...? am strigat eu.

– Ssst, a șoptit. Taci din gură! Sunt eu, David.

SĂ PĂSTRĂM ÎN MEMORIE VIZIUNEA

M-am întors și i-am văzut în lumina lunii părul lung și fața brăzdată de cicatrice.

– Unde sunt ceilalți? a întrebat în șoaptă.

– Ne-am despărțit, i-am răspuns. Ai văzut ce s-a întâmplat?

A venit mai aproape.

– Da, am văzut totul de pe deal. Încotro crezi că au luat-o?

M-am gândit o clipă.

– Spre cascade.

Mi-a făcut semn să-l urnez și am pornit-o într-acolo. După câteva minute, s-a întors spre mine și mi-a spus din mers:

– Când stăteai la intrarea în canion, energia voastră s-a contopit, apoi a cuprins toată valea. Ce făceați acolo?

Am încercat să-i explic, făcându-i un rezumat al întregii povești: i-am spus cum îl întâlnisem pe Wil și cum intrasem în cealaltă dimensiune, unde îl văzusem pe Williams; i-am povestit apoi despre întâlnirea cu Joel și cu Maya; în cele din urmă i-am spus cum l-am cunoscut pe Curtis și cum am căutat cu toții Viziunea Omenirii pentru a-l înfrânge pe Feyman.

– A fost și Curtis aici, cu tine, la gura canionului? a întrebat David.

– Da. Și au mai fost și Maya, și Charlene. Numai că ar fi trebuit să ne adunăm un grup de șapte.

Mi-a aruncat din nou o privire, aproape râzând. Tensiunea și mânia înăbușită pe care le manifestase în oraș parcă dispăruseră cu totul.

– Așadar ți-ai găsit și tu rădăcinile, nu-i așa?

M-am grăbit să-l ajung din urmă.

– Ai reușit să pătrunzi în cealaltă dimensiune? l-am întrebat.

– Da. Mi-am văzut grupul de suflete și Viziunea Nașterii și, la fel ca tine, mi-am adus aminte că trebuia să ne întoarcem cu toții aici pentru a regăsi Viziunea Omenirii. Apoi – nu știu cum – stând și privind-vă pe voi acolo, în lumina lunii, am simțit că și eu fac parte din acest grup. Am văzut acea imagine holografică ce m-a înconjurat.

S-a oprit lângă un copac uriaș, care acoperea luna. Fața îi devenise imobilă și părea adâncit în gânduri.

M-am întors către el.

– Spune-mi David, când ne-am aflat cu toții acolo, urmărind Viziunea Omenirii, de ce nu l-am putut opri pe Feynman?

A pășit în lumină și în aceeași clipă a devenit șeful de trib furios, care-i aducea acuzații Mayei. Apoi trăsăturile aspre i-au dispărut de pe față și era cât pe ce să izbucnească în râs.

– Secretul constă în aceea că nu e suficient doar să trăiești această Viziune – cu toate că și asta e foarte greu. Trebuie și să *o proiectezi* asupra viitorului, *să o păstrezi în memorie* pentru restul omenirii. Asta vrea să spună de fapt A Zecea Viziune. Voi nu ați reușit să mențineți Viziunea pentru Feynman și oamenii lui, pentru a-i ajuta să se trezească.

S-a uitat lung la mine, apoi a spus:

– Vino, trebuie să ne grăbim!

După vreun kilometru am auzit în dreapta noastră țipătul unei păsări, iar David s-a oprit brusc.

– Ce-a fost asta? am întrebat.

Când țipătul s-a auzit din nou în noapte, a ciulit urechile.

– E o bufniță și îi avertizează pe ceilalți că suntem aici.

M-am uitat nedumerit la el, aducând-mi totuși aminte cât de ciudat s-au comportat animalele aici, în vale.

– Cunoaște cineva din grup semnele date de animale?

– Habar n-am. Poate Curtis?

– Nu, e om de știință, e prea rațional.

Mi-am amintit ce spusese Maya atunci când ne găsisse la peșteră: că se luase după glasul păsărilor.

– Cred că Maya!

S-a uitat la mine mirat.

– Doctorița despre care mi-ai povestit? Cea care se folosește în tratarea bolilor de capacitatea noastră de vizualizare?

– Da.

– Perfect. Foarte bine. Hai să ne comportăm ca atunci când ne rugăm.

M-am întors și m-am uitat la el, în timp ce bufnița a țipat din nou.

– Haide... să ne imaginăm... că Maya își amintește de înzestrarea pe care o au animalele.

– Despre ce înzestrare vorbești?

O urmă de mânie i-a străbătut din nou fața, după care s-a oprit un moment și a închis ochii, încercând în mod evident să se debaraseze de acea emoție.

– Nu ți-ai dat seama că apariția unui animal în viața noastră reprezintă o coincidență de cel mai înalt nivel?

I-am povestit despre iepure, stolul de ciori și despre șoim, animale pe care le întâlnisem după ce am intrat în vale, apoi despre puiul de linx, vulturul și lupul cel tânăr, care și-au făcut apariția mai târziu.

– Într-adevăr, atunci când aveam în față Viziunea Omenirii, lângă noi au apărut și niște animale.

A dat din cap, așteptând.

– Știam că ceea ce se întâmpla era important – am spus eu – însă nu am știut ce ar fi trebuit să fac; pur și simplu m-am luat după ele. Tu vrei să spui că toate acele animale aveau un mesaj pentru mine?

– Exact asta vreau să spun.

– Și cum putem ști care este mesajul?

– Simplu. Pentru că în fiecare situație suntem atrași de un anumit animal, care apare în calea noastră și care ne „spune” ce calități trebuie să ne mobilizăm pentru a depăși cu bine acea situație.

– În ciuda celor întâmplate, îmi e greu să cred toate astea. Biologii susțin că animalele sunt ca niște roboți și că acționează din instinct.

– Asta doar pentru că animalele reflectă nivelul nostru de conștiință și de așteptare. Dacă nivelul de vibrație este scăzut, animalele doar vor coexista cu noi, îndeplinindu-și funcțiile lor în ecosistem. Atunci când un biolog sceptic reduce comportamentul animalelor numai la instincte, nu face decât să limiteze de la bun început acest comportament. Când vibrația devine mai înaltă, animalele apar în calea noastră la momentul oportun, sincronizându-se într-un mod misterios cu o anumită situație și atrăgându-ne atenția asupra unor învățăminte.

Am rămas holbându-mă la el.

Mi-a aruncat o privire, după care a continuat.

– Iepurele pe care l-ai văzut ți-a arătat calea pe care o aveai de urmat. Nu numai cea fizică, dar și cea emoțională. Când am discutat cu tine acolo, în oraș, erai deprimat și cuprins de teamă; îți pierduseși parcă încrederea în Viziuni. Dacă observi un iepure sălbatic, îți dai seama că el reprezintă un exemplu despre cum putem face față fricii, pentru a o transforma apoi în creativitate și belșug. Iepurii trăiesc în imediata apropiere a animalelor care îi mănâncă. Cu toate astea, reușesc să-și

depășească frica, continuând să trăiască acolo, fiind chiar foarte fertili și veseli. Prin urmare, dacă ne iese în cale un iepure, acesta este un semn că trebuie să adoptăm aceeași atitudine ca și el. Țasta era mesajul pe care-l avea pentru tine. Prezența lui însemna un fel de remediu, îndemnându-te să-ți analizezi teama și să mergi mai departe. Și pentru că asta s-a întâmplat la începutul călătoriei, el a dat tonul întregii aventuri. În tot acest timp nu ai simțit teamă, dar și împlinire?

I-am confirmat, dând din cap.

Apoi a adăugat:

– Uneori această împlinire poate fi de natură romantică. Ai cunoscut pe cineva?

Am ridicat din umeri, amintindu-mi de energia aceea ciudată pe care o simțisem cu Charlene.

– S-ar putea, într-un anume fel. Ce poți să-mi spui despre ciori și despre șoimul după care m-am luat atunci când l-am regăsit pe Wil?

– Ciorile sunt păstrătoarele spiritualității. Dacă petrecem un timp alături de ele, vor face lucruri uimitoare, care ne vor ajuta să ne extindem percepția asupra realității spirituale. Mesajul lor pentru tine a fost acela de a-ți deschide sufletul, de a-ți aminti legile spirituale care există în această vale. Faptul că le-ai văzut, te-a pregătit pentru ceea ce urma să se întâmple.

– Dar șoimul?

– Șoimii sunt ageri, precauți și buni observatori. Apariția lor într-un anumit moment înseamnă că trebuie să fim cu atenția mărită. Ei semnaleză adesea prezența unui mesager.

– Vrei să spui că m-a avertizat de prezența lui Wil?

– Da.

David a continuat să-mi explice de ce toate animalele pe care le văzusem îmi conturaseră calea. Mi-a spus că felinele ne imploră să ne aducem aminte despre capacitatea noastră de autovindecare și de a intuit lucrurile. Prezența puiului de linx, tocmai înainte să apară Maya, îmi indica faptul că posibilitatea de vindecare se afla prin apropiere. În mod similar, zborul avântat al unui vultur reprezenta ocazia de a mă aventura în înaltul împărăției spiritelor. Când am văzut vulturul pe creastă – mi-a spus David – a însemnat că trebuia să mă pregătesc să-mi văd grupul de suflete și să-mi înțeleg destinul.

– Și ca să închei – a mai spus el – lupul cel tânăr a avut rolul de a-ți transmite energie și de a te ajuta să-ți trezești instinctul latent al curajului și abilitatea de a-i învăța pe alții. Așa ți-ai găsit cuvintele prin care ai reușit să-i strângi laolaltă pe ceilalți membri ai grupului.

– Așadar animalele simbolizează de fapt niște aptitudini ale noastre, pe care trebuie să le regăsim.

– Da, anumite trăsături pe care le-am dobândit de pe vremea când, în cursul evoluției, noi înșine am fost animale, trăsături pe care acum le-am pierdut.

Mi-am amintit de acea imagine ce arăta evoluția omenirii, la care fusesem martor cu întregul grup acolo, la gura canionului.

– Te referi la evoluția vieții pe Pământ, la apariția atâtor specii?

– Am fost și noi acolo, în timpul acestui proces, a continuat David. Conștiința noastră făcea de fiecare dată un salt înainte, de la animalul pe care îl reprezenta și care, în acel moment părea să fie ultimul pe scara evoluției. Am văzut cu toții lumea prin ochii fiecărei specii și asta a fost foarte important pentru întregirea conștiinței noastre. Când un animal se află prin preajmă, înseamnă că suntem gata să integrăm – încă o dată – conștiința lui în a noastră. Și să știi că există specii pe care suntem departe de a le egala. De aceea este foarte important să conservăm fiecare formă de viață care există pe pământ. Ele trebuie să dăinuiască nu numai pentru că mențin echilibrul ecologic, ci și pentru că reprezintă trăsături ale noastre, de care încă ne mai străduim să ne aducem aminte.

S-a oprit o clipă, privind întunericul nopții.

– Așa se explică și bogăția gândirii umane, reprezentată de numeroasele culturi existente pe planetă. Nimeni nu poate ști cine anume deține adevărul cu privire la felul cum va decurge evoluția omenirii. Fiecare cultură reprezintă concepții sensibil diferite, oferă o anumită modalitate de a ne trezi, dar punând laolaltă tot ce au ele mai bun, vom obține întregul ideal.

O undă de tristețe a apărut pe fața lui.

– E păcat că au trebuit să treacă patru sute de ani, până când cele două culturi – amerindiană și europeană – au început să se contopească. Să ne amintim ce s-a întâmplat în tot acest timp: Occidentul a pierdut noțiunea de „mister” și din magia pădurilor dese nu au mai rămas decât buștenii transformați în cherestea, iar din tainele vieții în sălbăcie nu rămas doar niște animale jalnice. Urbanizarea a avut drept efect izolarea unei mari părți a populației, iar la ora actuală o ieșire în natură este privită ca o plimbare pe un teren de golf. Îți dai seama cât de puțini oameni mai trăiesc acum misterele vieții în sălbăcie? Acest Parc Național este tot ce a mai rămas din pădurile majestuoase, din câmpiile bogate și din zonele aride ale continentului. Mulți se luptă acum pentru a conserva aceste

teritorii sălbatice care au mai rămas. Există unele rezervații unde inventarierea faunei și a florei durează mai mult de un an de zile. Cu toate astea, politicienii înclină să vândă aceste terenuri publice. Cei mai mulți dintre noi suntem nevoiți să ne folosim de cărți de joc cu figuri de animale pentru a vedea ce semne ne dau acestea, în loc să căutăm semnele în natură, să le experimentăm cu adevărat.

Brusc, țipătul bufniței s-a auzit atât de aproape, încât am tresărit fără să vreau.

Privirile lui David au devenit neliniștite.

– Acum putem să ne rugăm?

– Stai puțin – am spus – nu știu ce vrei să zici. Vrei să ne rugăm, sau să vizualizăm?

A început să-mi explice, calm:

– Da, ai dreptate. Te rog să mă scuzi. Se pare că nerăbdarea este o emoție reziduală pe care o am față de tine.

A tras aer în piept.

– Tot ceea ce ne învață A Zecea Viziune – să ne încredem în intuițiile noastre, să ne amintim de intențiile inițiale, să păstrăm în memorie Viziunea Omenirii – totul reprezintă de fapt esența adevăratei rugăciuni. De ce pretinde fiecare religie un anumit ritual al rugăciunii? Dacă Dumnezeu este unul, atotștiutor, atotputernic, de ce este nevoie să-L implorăm ajutorul sau să-L îmboldim atunci când vrem să facem ceva? De ce nu e suficientă stabilirea unor porunci și a unor legăminte – după care să fim judecați – iar El să intervină doar la *Propria* voință, nu atunci când dorim noi? De ce e nevoie să cerem aceste intervenții speciale? Răspunsul este următorul: rugăciunea e făcută așa cum trebuie atunci când nu Îi cerem lui Dumnezeu să facă ceva anume. El ne va da inspirația necesară pentru a acționa în locul Lui și pentru a institui voința Lui aici, pe Pământ. Noi suntem emisarii divinității pe această planetă. Adevărata rugăciune este doar o metodă de vizualizare, pe care Dumnezeu vrea s-o folosim pentru a-I afla voința și pentru a îndeplini această voință a lui în dimensiunea fizică. Astfel, va veni împărăția Lui și se va face voia Lui, „precum în Cer, așa și pe Pământ“. În acest sens vorbind, fiecare gând, fiecare dorință – tot ce așteptăm să se întâmple în viitor – reprezintă o rugăciune, menită să plăsmuiască viitorul. *Însă nici un gând, fie el cât de evlavios, și nici o dorință nu au forța pe care o are o imagine ce este în acord cu voința divină* (subl. n.). De aceea este atât de important să regăsim Viziunea Omenirii și să o păstrăm în memorie: vom ști în acest fel pentru ce să ne rugăm și care este viitorul pe care trebuie să-l imaginăm.

– Înțeleg, am spus. Și cum o vom ajuta pe Maya să fie atentă la bufniță?

– Cum ți-a spus că trebuie să acționezi atunci când ți-a vorbit despre vindecare?

– Zicea că trebuie să ni-i imaginăm pe pacienți aducându-și aminte ceea ce vroiau să facă în viață și nu apucaseră încă să facă. Mai spunea că adevărata vindecare începe în momentul în care ne gândim ce am vrea să facem atunci când ne vom recâștiga sănătatea. Dacă ne aducem aminte, atunci ni se vor alătura și alții pentru a duce la îndeplinire acest plan.

– Haide să facem și noi la fel, a spus David. Să nădăjduim că intenția ei inițială a fost aceea de a urma strigătul păsărilor.

David a închis ochii, iar eu m-am lăsat condus de el, încercând să vizualizez o imagine a Mayei, în care devenea conștientă de ceea ce ar fi trebuit să facă. După câteva minute am deschis ochii și l-am văzut pe David uitându-se foarte atent la mine. Bufnița a țipat din nou, chiar deasupra capetelor noastre.

– Hai să plecăm de aici, a spus David.

După douăzeci de minute ne aflam pe un deal, deasupra cascadelor. Bufnița venise după noi, dând semnale periodice și oprindu-se apoi la vreo cinci metri în dreapta noastră. În față lacul scânteia în lumina lunii și fuioare de ceață se ridicau deasupra lui. Am rămas tăcuți încă zece sau cincisprezece minute.

– Privește! Acolo! a spus David, arătând cu mâna.

Printre stâncile din dreapta lacului se puteau distinge câteva siluete. Una dintre ele s-a uitat în sus și ne-a văzut. Era Charlene. I-am făcut semn cu mâna și m-a recunoscut. Apoi am coborât împreună cu David povârnișul pietros și ne-am dus la ei.

Curtis a fost de-a dreptul extaziat când l-a văzut pe David și l-a apucat de braț.

– Acum vom reuși să-i oprim! a spus el.

S-au privit în tăcere, apoi Curtis i-a făcut cunoștință cu Maya și cu Charlene.

Ochii mei și ai Mayei s-au întâlnit.

– Ați întâmpinat necazuri venind încoace? am întrebat-o.

– La început am fost derutați, văzându-ne pierduți în întuneric, apoi am auzit bufnița și am știut.

– Prezența unei bufnițe – a spus David – ne dă posibilitatea de a vedea o eventuală înșelătorie din partea cuiva și dacă îndepărtăm tendința de a o considera prevestitoare de rău, vom vedea că – întocmai ca ea – ne vom putea croi drumul prin întuneric pentru a afla un adevăr înalt.

Maya s-a uitat mai atentă la David.

– Îmi pari cunoscut, a spus ea. Cine ești?

A privit-o nedumerit.

– Tocmai ți-am fost prezentat. Sunt David.

L-a prins ușor de braț.

– Știi asta. Vreau să știi care e legătura ta cu mine, cu noi?

– Am fost și eu acolo, în timpul războaielor, însă îi uram atât de mult pe albi, încât nu am vrut să te sprijin. Nici măcar nu am stat să ascult ce aveai de spus.

– Acum însă procedăm altfel, am spus.

David mi-a aruncat, instinctiv, o privire cruntă, apoi și-a dat seama și s-a calmat, devenind cel dinainte.

– Atunci, în timpul războiului, ție ți-am arătat cea mai mare lipsă de respect, pentru că nu ai vrut să adopți o poziție, ai fugit.

– Mi-a fost frică, am replicat.

– Știi.

Timp de câteva minute i-am povestit cu toții despre emoțiile pe care le trăisem, încercând să ne amintim cât mai multe amănunte despre tragicul război împotriva indienilor. Apoi David ne-a spus că grupul său de suflete era un grup al *mediatorilor*, că acum venise în planul fizic cu scopul de a scăpa de resentimentele împotriva europenilor și de a lupta pentru recunoașterea spiritualității tuturor indigenilor, precum și pentru acceptarea lor în comunitate.

Charlene mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors spre David.

– Înseamnă că tu ești al cincilea membru al grupului, nu-i așa?

Până să-i mai răspundă la întrebare, am simțit pământul tremurând sub picioarele noastre. Tremurul a fost însoțit de un vuiet misterios, dar în același timp melodios. Cu coada ochiului am văzut lumini de lanterne mișcându-se deasupra noastră.

– Sunt aici! a șoptit Curtis.

M-am întors și l-am văzut pe Feyman stând pe marginea unei proeminențe, chiar deasupra noastră. Potrivea o antenă la ceea ce părea a fi un computer portabil.

– Au de gând să se centreze pe noi și în felul ăsta să facă o reglare fină a generatorului, a spus Curtis. Trebuie să plecăm de aici.

Maya a întins mâna și a pus-o pe brațul lui.

– Nu, Curtis. Te rog. Poate că de data asta o să meargă.

David s-a dus și el mai aproape de Curtis și i-a spus, încet:

– Da, s-ar putea să meargă.

Curtis s-a uitat o clipă la noi, apoi a încuviințat din cap și am început să ne ridicăm energia. Ca și în celelalte dăți, am putut vedea sinele superior al fiecăruia. Au apărut apoi grupurile noastre de suflete, contopindu-se și formând un cerc în jurul nostru, de această dată fiind inclus și grupul lui David. Când am reușit să aducem înapoi Viziunea Omenirii, am simțit din nou că intenția inițială a noastră, a oamenilor, fusese aceea de a transfera energie și cunoaștere în planul fizic.

Am văzut iarăși procesul de polarizare – rezultat al fricții – și o imagine panoramică a unui viitor pozitiv ce avea să vină de îndată ce grupurile speciale care se vor forma vor învăța cum să conlucreze pentru a *păstra în memorie Viziunea*.

Brusc, pământul s-a cutremurat din nou, violent.

– Păstrați Viziunea! a strigat Maya. Rețineți această imagine a unui posibil viitor.

În dreapta mea, pământul a început să se crape, însă am reușit să rămân concentrat. Am văzut cu ochii minții cum energia ce emana din Viziunea Omenirii se extindea dinspre grupul nostru în toate direcțiile, respingându-l pe Feyman și biruind energia viziunii lui, bazată pe **Frică**. În stânga mea, un copac uriaș a fost smuls din rădăcină și s-a prăbusit la pământ.

– Tot nu merge! a strigat Curtis, sărind în picioare.

– Nu, așteaptă! i-a spus David

Acesta era profund concentrat. A întins mâna, l-a înșălăcut pe Curtis și l-a tras lângă el.

– Nu înțelegi unde greșim? Îi tratăm pe Feyman și pe ceilalți ca pe niște dușmani, încercând să-i respingem. Procedând așa nu înținem altceva decât să le dăm putere, pentru că au un motiv de a lupta. Decât să ne folosim de Viziune pentru a lupta împotriva lor, mai bine am încerca să-i atragem și pe ei „înăuntrul“ Viziunii. Do fapt, ei nu sunt dușmanii noștri. Noi toți suntem suflete care evoluăm, care se trezesc. Trebuie să proiectăm Viziunea Omenirii asupra lor, ca și când ar fi exact ca noi.

Brusc, mi-am amintit Viziunea Nașterii lui Feyman și mi-am dat seama că ceea ce spusese David era logic. Am revăzut imaginea ladului, am înțeles acele transe, acele încercări obsesive ale oamenilor de a se apăra împotriva fricii; am văzut grupul de suflete care încerca parcă să intervină și în cele din urmă am revăzut intențiile inițiale ale lui Feyman.

– Feyman *este* unul dintre noi! am strigat. Știu ce intenționa să facă! A venit aici pentru a-și înfrânge setea de putere; vroia să prevină distrugerile pe care le-ar putea provoca generatorul și alte tehnologii noi. Când și-a privit Viziunea Nașterii, a văzut că se va întâlni cu noi, undeva, în întuneric. Feyman este al șaselea membru al grupului.

Maya s-a aplecat spre noi.

– Trebuie să procedăm exact ca în procesul de vindecare. Să ni-l imaginăm cum își aduce aminte ce vroia să facă de fapt aici, pe Pământ. S-a uitat la mine.

– Procedând așa, vom „sparge“ blocajul provocat de frică, oricât de puternic ar fi acesta.

Când am început să ne concentrăm, pentru a-l include pe Feyman și pe oamenii lui, energia noastră s-a mărit. Totul s-a luminat în jur, iar pe deal i-am putut vedea foarte clar pe Feyman cu încă doi bărbați. Din stânga veneau să se alăture și alte grupuri de suflete.

– E grupul lui Feyman! a spus Charlene. Și grupurile de suflete ale celor doi!

Pe măsură ce energia creștea, am fost înconjurați din nou de holograma uriașă a Viziunii Omenirii.

– Să ne concentrăm asupra lui Feyman și a celorlalți, așa cum am făcut și cu noi! a strigat Maya. Imaginați-vă că își amintesc.

M-am întors ușor, pentru a privi spre cei trei. Feyman continua să lucreze furios la computer, asistat de ceilalți doi. Holograma i-a cuprins și pe ei. Pădurea era învăluită de fuioare de energie de culoarea chihlimbarului, care parcă au „trecut“ prin Feyman și prin cei doi. În același timp am văzut și lumina aceea albă – care ne protejase pe Curtis, pe Maya și pe mine – plutind deasupra celor doi; razele de lumină s-au amplificat, împrăștiindu-se în toate direcțiile, apoi au dispărut în depărtare. După câteva minute, vibrațiile pământului au încetat; la fel și sunetul acela ciudat. O adiere de vânt a luat praful, ducându-l spre sud.

Unul dintre bărbați s-a îndepărtat de Feyman, pierzându-se printre copaci. Feyman a mai lucrat câteva secunde la tastatură, apoi, învins, a renunțat. S-a uitat în jos, spre noi și a luat computerul, balansându-l ușor

în mână stângă. Cu dreapta a apucat un pistol, apoi a pornit în direcția noastră. Celălalt bărbat l-a urmat, având în mâini o armă automată.

– Păstrați imaginea, ne-a avertizat Maya.

Când au ajuns la vreo cinci metri de noi, Feyman a lăsat computerul jos, începând să apese cu putere pe taste și stând cu pistolul pregătit în cealaltă mână. Bucăți mari de stâncă, care se fisuraseră mai înainte, se desprindeau acum, căzând în lac.

– Nu pentru așa ceva ai venit aici, i-a spus Charlene cu blândețe.

Ceilalți ne-am concentrat asupra lui.

Bărbatul, continuând să țină arma îndreptată spre noi, s-a apropiat de Feyman și i-a spus:

– Nu mai e nimic de făcut aici. Să mergem.

Feyman i-a făcut semn cu mâna să îl lase în pace, continuând să apese furios pe taste.

– Nimic nu-mi iese! a țipat la noi. Ce faceți?

S-a uitat la bărbat.

– Împușcă-i! a urlat. Împușcă-i!

Individul ne-a privit o clipă cu răceală. Apoi, dându-se înapoi, a început să clatine din cap și a fugit, dispărând printre stânci.

– Te-ai născut pentru a preveni aceste distrugerii, i-am spus.

A aruncat arma, holbându-se la mine. Pentru o clipă fața i s-a luminat – exact ca atunci când își privise Viziunea Nașterii – ca și când își amintise ceva. Însă după câteva secunde i-am văzut din nou teama, care apoi s-a transformat în furie. A început să se strâmbe și să se țină de burtă, după care s-a întors și a vomitat pe pietrele de alături.

În timp ce se ștergea la gură, a ridicat din nou pistolul.

– Nu știu ce vreți să-mi faceți, dar n-o să vă meargă!

A înaintat câțiva pași, apoi și-a pierdut energia. Pistolul i-a căzut pe jos.

– Să știți că nu contează. Mai există și alte păduri. Nu puteți să lăsați peste tot. Am de gând să fac acest generator să funcționeze. Auziți? Și n-o să mă împiedicați voi!

A făcut câțiva pași înapoi, împleticindu-se, apoi s-a întors și a lăsat-o la fugă, dispărând în întuneric.

Când am ajuns pe dealul de deasupra buncărilor, am răsuflat ușurați. După plecarea lui Feyman am străbătut cu precauție drumul până la locul experimentului, neștiind peste ce am putea să aflăm. Aici însă, zona din

jurul buncărului era scăldată într-o lumină roșie, din cauza zecilor de copaci în flăcări. Majoritatea vehiculelor care se aflau acolo purtau însemnele serviciului de pază; erau însă și mașini ale FBI-ului, însoțite de cele de la biroul șerifului.

M-am târât câțiva metri spre creasta dealului, pentru a vedea mai bine dacă era cineva interogată sau reținut într-una din mașini. Acestea erau însă goale. Ușa buncărului s-a deschis, iar ofițerii intrau și ieșeau, ca de la locul unei infracțiuni.

– Au plecat cu toții, a spus Curtis, care stătea ghemuit și se uita pe lângă trunchiul gros al unui copac. Am reușit să-i oprim.

Maya s-a așezat pe jos.

– Aici cel puțin am reușit să-i oprim. E clar că în această vale nu vor mai relua experimentele.

– Da, însă Feynman avea dreptate, a spus David, uitându-se la noi. Vor merge în altă parte, fără ca cineva să afle.

S-a ridicat în picioare.

– Trebuie să mă duc la ei și să le povestesc totul.

– Ai înnebunit? i-a spus Curtis, urcând la el. Dacă guvernul este implicat în toată povestea asta?

– Guvernul este format din oameni, i-a răspuns David. Doar n-or fi toți implicați!

Curtis s-a dus mai aproape de el.

– Trebuie să mai existe o cale! Nu te las să te duci acolo!

– Sunt sigur că în toate instituțiile astea o exista cineva care să ne asculte, a spus David.

Curtis tăcea.

Charlene, care se rezemase de o stâncă, la câțiva metri mai încolo, a spus:

– Are dreptate. Trebuie să existe cineva care să ne poată ajuta!

Curtis căzuse pe gânduri, clătinând din cap.

– S-ar putea să fie cum ziceți voi, însă aveți nevoie de cineva care să le facă o descriere exactă a acestei tehnologii...

– Asta înseamnă că trebuie să vii și tu, a spus David.

Curtis a zâmbit.

– Bine. Am să vin cutine, dar numai pentru că avem un as în mânecă.

– Ce as? a întrebat David.

– Un individ pe care l-am capturat și l-am lăsat legat în peșteră.

David a pus o mână pe umărul lui.

– Hai să mergem. O să-mi povestești pe drum. Acum să vedem ce ne întâmplă.

După ce și-au luat „la revedere“ de la noi au pornit-o spre dreapta, pentru a ajunge la buncăr dintr-o altă direcție.

Brusc, Maya le-a strigat în șoaptă să aștepte.

– Vin și eu, a spus. Sunt medic și cei de aici mă cunosc. S-ar putea să mai aveți nevoie de un martor.

Toți trei s-au uitat la mine și la Charlene, evident întrebându-se dacă nu vroiam și noi să ne alăturăm grupului.

– Eu nu, a spus Charlene. Cred că e nevoie de mine în altă parte.

Și eu am refuzat, cerându-le să nu pomenească de noi. Au fost de acord, apoi și-au continuat drumul spre zona luminată.

Rămași singuri, ochii noștri s-au întâlnit. Mi-am amintit sentimentul acela intens, pe care-l experimentasem în cealaltă dimensiune, împreună cu Charlene. A făcut un pas spre mine, gata să-mi spună ceva, însă amândoi am văzut fasciculul unei lanterne, la vreo cincisprezece metri în dreapta noastră.

Am pornit cu atenție înspre copaci. Lumina și-a schimbat poziția, îndreptându-se exact în direcția noastră. Am rămas nemișcați, una cu pământul. Când lumina s-a apropiat, am auzit vocea cuiva care părea că vorbește singur. Era Joel.

M-am uitat la Charlene.

– Știu cine e, i-am șoptit. Cred că ar trebui să stăm de vorbă cu el.

A dat din cap, aprobându-mă.

Când s-a apropiat la vreo cinci metri, l-am strigat.

S-a oprit, îndreptând lumina înspre locul unde ne aflam. M-a recunoscut imediat, apoi a venit la noi, ghemuindu-se alături.

– Ce faci aici? l-am întrebat.

– Nu a mai rămas mare lucru acolo, a zis el, arătând spre buncăr. Eru un laborator subteran, însă au șters toate urnele. Aveam de gând să mă duc la cascade, dar când m-am pomenit în întuneric, m-am răzgândit.

– Am crezut că nu mai ești prin zonă, i-am zis. Nu prea ai avut încredere în ce-ți spusesem atunci.

– Știu. Vroiam să plec, dar am... ei bine, am avut un vis care m-a tulburat. Mi-am zis că mai bine rămân și încerc să ajut. Cei de la serviciul de pază au socotit că nu sunt în toate mințile. Pe urmă m-am dus în biroul șerifului, unde primiseră un mesaj de la cineva, așa că am venit împreună aici și am găsit laboratorul.

Charlene și cu mine ne-am uitat unul la altul, apoi i-am povestit pe scurt lui Joel despre confruntarea cu Feyman și despre urmările ei.

– Așa de multe pagube au provocat? a întrebat Joel. A fost rănit cineva?

– Nu cred, i-am răspuns. Am avut noroc.

– Când au plecat prietenii voștri?

– Acum câteva minute.

S-a uitat la noi.

– Și nu v-ați dus și voi cu ei?

Am clătinat din cap.

– Am considerat că e mai bine să rămânem și să vedem care este reacția autorităților, însă lor nu le-am spus nimic despre asta.

Expresia de pe fața Charlenei mi-a confirmat că și ea simțise la fel.

– Bine gândit, a spus Joel, uitându-se spre buncăr. Cred că ar fi mai bine să mă întorc acolo, jos, ca să se știe că presa are cunoștință de existența celor trei martori. Cum o să dau de voi?

– O să te găsim *noi*, a spus Charlene.

Joel mi-a întins apoi o carte de vizită, a salutat-o pe Charlene dând din cap și s-a îndreptat spre buncăr.

Charlene s-a uitat în ochii mei.

– El era a șaptea persoană din grup, nu-i așa?

– Da, așa cred.

Am rămas fiecare cu gândurile noastre pentru o clipă, apoi Charlene a spus:

– Vino, hai să încercăm să ne întoarcem în oraș.

După vreo oră de mers, am auzit deodată undeva, în dreapta noastră, cântecul unor păsărele. Erau cu zecile. Se crăpa de ziuă și o pâclă rece se înălța deasupra pădurii.

– Ce facem mai departe? a întrebat Charlene.

– Privește acolo, i-am spus.

Printre copaci, spre nord, se vedea un plop uriaș, al cărui trunchi avea diametrul de vreo doi metri și jumătate. În lumina difuză a zorilor, zona din jurul copacului parcă strălucea, ca și când soarele – care nu se ridicase încă deasupra orizontului – și-ar fi putut trimite razele doar în acel loc.

Am avut din nou senzația aceea de căldură, care-mi era de-acum familiară.

– Ce este? a întrebat Charlene.

– E Wil, am spus. Să mergem acolo.

Când am ajuns la trei metri distanță, l-am văzut pe Wil, care arunca priviri furioase în jur și ne zâmbea larg. Era schimbat, dar nu-mi dădeam seama în ce fel. Continuând să-l privesc, am văzut că radia la fel ca înainte, dar trăsăturile îi erau mult mai bine conturate.

Ne-a îmbrățișat pe amândoi.

– Ai văzut ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Da, a spus el. Am fost acolo, cu grupurile de suflete și am văzut totul.

– Parcă te vezi mai clar acum. Ce ai făcut?

– Nu eu am făcut, ci tu și întregul grup, îndeosebi Charlene, a spus el.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat ea.

– Când voi, cei cinci, v-ați ridicat nivelul energetic și v-ați amintit în mod conștient Viziunea Omenirii, ați înălțat întreaga vale pe un nivel superior de vibrație, apropiat de cel al *Vieții de Dincolo*, și dacă acum mă vedeți mai clar, același lucru pot să spun și eu despre voi. Chiar și grupurile de suflete pot fi văzute mult mai ușor aici, în vale.

l-am aruncat o privire pătrunzătoare.

– Tot ce am văzut și am trăit aici face parte din cea de A Zecea Viziune, nu-i așa?

A dat din cap, confirmând.

– Pe întreaga planetă există oameni care trăiesc astfel de experiențe. După ce am perceput primele nouă Viziuni, cu toții am ajuns pe un nivel de unde, zi de zi, încercăm să înfruntăm pesimismul crescând și divizarea oamenilor. În același timp însă, perspectiva și claritatea cu care vedem situația noastră spirituală – cine suntem de fapt – devin tot mai înalte. Știm acum că am început să devenim conștienți de existența unui proiect mai cuprinzător, cel pentru planeta Pământ. A Zecea Viziune ne învață că trebuie să ne păstrăm optimismul și să rămânem treji; ne învață cum să ne descoperim intuițiile și să credem în ele, știind că aceste imagini mentale fugare sunt aduceri aminte despre intențiile noastre inițiale, despre modul în care am fi vrut să se desfășoare viața noastră. Vom afla astfel că am vrut să urmăm o anumită cale, care să ne aducă aminte în cele din urmă un adevăr: experiențele prin care trecem în viață ne pregătesc pentru a împărtăși cu ceilalți această cunoaștere și pentru a o implanta în dimensiunea fizică. Acum ne vedem viețile din perspectiva superioară a *Lumii de Dincolo* și știm că ele fac parte dintr-un proces istoric îndelungat,

cel al „trezirii“ omenilor. Viața fiecăruia dintre noi are la bază acest scop, este în strânsă legătură cu el. Putem vedea acum lungul proces de spiritualizare a dimensiunii fizice, dar și ceea ce ne-a mai rămas de făcut.

A făcut o pauză, apropiindu-se de noi.

– Dacă un număr suficient de mare de oameni va percepe cea de A Zecea Viziune, atunci vor exista multe grupuri ca al vostru, care se vor aduna și își vor aminti și, așa cum am văzut, responsabilitatea de a păstra aceste intenții și de a asigura viitorul ne aparține acum nouă. Fenomenul de polarizare generat de Frică este în continuă creștere și dacă vrem să rezolvăm această problemă, s-o îndepărtăm, va trebui ca fiecare dintre noi să se implice. Trebuie să ne supraveghem cu mare atenție gândurile și dorințele și să ne corectăm de fiecare dată când ne surprindem că vedem într-un semen de-al nostru un dușman. Avem dreptul să ne apărăm și să-i ținem în frâu pe unii dintre ei, dar nu avem voie să-i dezumanizăm, pentru că îi vom trimite astfel spre polul Fricii. Cu toții suntem suflete care evoluează; intențiile noastre inițiale sunt toate bune și fiecare dintre noi își poate aminti asta. Avem răspunderea acum de a împărtăși această idee tuturor celor pe care îi întâlnim, pentru ca ea să continue să trăiască, să se propage. Aceasta e adevărata Etică Interpersonală; acesta este modul în care ne înălțăm și aceasta este contaminarea cu o nouă conștiință, care va face înconjurul planetei. Fie alegem să ne temem că civilizația și cultura umană vor dispărea, fie vom păstra în memorie Viziunea, aceea care ne spune că am început să ne trezim. În ambele cazuri, dorințele, așteptările noastre sunt o rugăciune ce se transformă într-o forță care poate crea viitorul imaginat de noi. Prin urmare, va trebui să alegem în mod conștient între aceste două posibile variante ale viitorului.

Wil părea că a căzut pe gânduri și în fundal, pe partea opusă crestei îndepărtate dinspre sud, am văzut din nou dungile acelea de lumină albă.

– S-au întâmplat atâtea – i-am spus – încât am uitat să te întreb despre lumina aceea albă. Știi ce reprezintă?

Wil a zâmbit, apoi și-a pus mâinile pe umerii noștri.

– Sunt îngeri, ne-a spus. Răspund încrederii și viziunilor noastre și fac miracole. Sunt un mister chiar și pentru cei din *Viața de Dincolo*.

În acel moment am văzut imaginea unei comunități dintr-o vale asemănătoare cu aceasta. Erau acolo și Charlene și mulți alți oameni, îndeosebi copii.

– Presupun că următorul pas pe care îl avem de făcut este să înțelegem ce sunt îngerii, a continuat Wil, uitându-se insistent spre nord, ca și când văzuse o imagine a lui însuși.

– Da, sunt sigur de asta, a continuat. Veniți și voi?

M-am uitat lung la Charlene și am avut confirmarea că și ea văzuse același lucru.

– Nu cred, a spus apoi.

– Nu acum, am adăugat eu.

Ne-a îmbrățișat pe amândoi, fără să scoată o vorbă, apoi s-a întors și s-a îndepărtat. Primul impuls a fost să-l opresc, dar am tăcut. Ceva îmi spunea că această călătorie era departe de a se fi încheiat. Eram sigur că ne vom revedea curând.

Din colecția ROMANUL INIȚIATIC vă recomandăm:

- *PROFEȚIILE DE LA CELESTINE de James REDFIELD*
- *SECRETUL SHAMBHALEI de James REDFIELD*
 - *LEUL ROȘU de Măria SZEPES*
 - *INIȚIEREA de Elisabeth HAICH*
 - *KAMA PURA de Aimen KLIMMERON*
- *CORBUL CARE A VORBIT CU DUMNEZEU de CRISTOPHER FOSTER*